

Molnár István

Mint pillangó a tűzhöz

Második rész

3. Dübüllü Abdürrezzak

Edward Kleinhammer felügyelő három órával a halálos kimenetelű lövés után érkezett a Leopold étterembe. Ekkor már a legtöbb tanút kihallgatták és haza engedték. Három személyt őrizet alá helyeztek a központi fogda betegosztályán.

Az egyiket fegyverviselés miatt. A harmadikat minden valószínűség szerint gyilkosság vádjával letartóztatják. Tizenhat személy egyhangúan tanúsította, hogy hátulról lőtt az áldozatra, amikor az a támadó testi biztonságát semmilyen módon sem veszélyeztethette.

A férfi, ahogy vesszük, beismerte tettét. *Megöltem a disznót, megöltem*, mondogatta, amikor őrizetbe vették. Ezt számtalanszor elismételte és semmi mást nem mondott. Kérdésekre nem válaszolt.

Az őrizetbe vétel egyébként simán ment. Amikor az első rendőrfőnök a helyszínre érkezett, a gyanúsított az étterem padlóján ült és sirt. Nem tanúsított ellenállást, nem próbált menekülni.

Tiszta ügy, gondolta Kleinhammer felügyelő. Nagyon tiszta. De azért furcsa. Minél több részletet ismertették a helyszínen járt kollégák, annál furcsábbnak tűnt neki ez az ügy.

Két tanú még kihallgatásra várt. A korábban érkezett nyomozók közül ugyanis egyik sem beszélt megfelelő szinten angolul. Svédül és finnül pedig semmilyen szinten nem beszéltek. Kleinhammer felügyelőnek angoltudása miatt nem adatott meg, hogy aznap este, mint tervezte, sör és egy szivar társaságában élvezze kedvenc krimisorozatát a televízióban.

De azért nem siette el a dolgot.

Valamennyi tanúvallomásra tudott, személyesen beszélt a pincérrel. Helmut, aki már egy órája kedveszetten ült a bárpult mögött, mert senki nem szólt hozzá egyetlen szót sem, most újra felvidult, hogy még egyszer előadhatja a történetét.

A felügyelő ezután egymagában üldögélve átgondolta a hallottakat. Feljegyzett néhány tisztázni való kérdést. Időnként a fejét csóválta.

Oberbein vizsgálóbíró néhány méterrel távolabb mobiltelefonján beszélt valakivel és hirtelen izgatottan füttyentett egyet. Majd széles vigyorral letette a kagylót.

– A hétszázat! Tudjátok kit csíptünk nyakon, fiúk? A pasas aki lőtt: Ernst Köhler!

Kleinhammer felügyelőnek ismerős volt a név de hirtelenjében nem tudta, hogy

minek az összefüggésében hallotta.

A vizsgálóbíró fölállt, öklével az asztalra csapott.

– Most nem ússza meg! Egy kis húsvéti ajándék a német kollégáknak, hehe.

A felügyelő kapcsolt. Ernst Köhler egy náci csoport élenjáró harcosa volt. Néhány évvel ezelőtt, utcai verekedés során, lelőtt egy rendőrt Münchenben. Több tanú azonosította. De a tárgyaláson valamennyien megváltoztatták korábbi vallomásukat. Hirtelen elbizonytalanodtak, hogy valóban Köhlert látták-e, vagy pedig egy hasonló kinézetű másik derék hazafit. Az ügyész tehetetlen volt és Köhlert fölmentették.

– Most nem ússza meg! – rikkantott újra a vizsgálóbíró, majd a felügyelőhöz fordult. – Nehogy megkeverjék az ügyet a dánok! Gyilkosság ez, a hétszázát neki, semmi más. Nehogy valami *gondatlanságból elkövetett emberölés* vagy *csendháborítás* kerekedjen a dologból.

A felügyelő megrántotta a vállát.

– Svédok – mondta. – És miért kevernék meg a dolgot? A barátjukat lőtték agyon.

– Persze – mondta a vizsgálóbíró türelmetlen legyintéssel. – De nézz csak körül! Itt mindenki kezd begolyózni! Olyanokat hallok, hogy *provokáció*. Valaki már az *öngyilkosság* szót is említette. Hülyeség!

– Hát nem tudom – mondta a felügyelő.

– Mi az, hogy nem tudod? Talán ennek az örült dánnak nem állt teljes jogában megvédeni magát ez ellen a tetű ellen?

– Kezébe nyomta a fegyvert...

– No és? Az öreg Steiner hányszor nyomot már fegyvert a kezedbe? De még egyszer sem lőtted agyon!

A felügyelő fáradt mosollyal megcsóválta a fejét. Az öreg Steiner a fegyvertár gondnoka volt a főkapitányságon.

– Van egy kis különbség.

– No igen, van egy kis különbség. De azért ne végezzük el teljesen annak az ügyvédnek a dolgát, aki ezt a szarházit védeni fogja.

– Engem a tények érdekelnek – mormogta a felügyelő.

– Pontosan! – bömbölt a vizsgálóbíró. – Tények! Tudd meg, hogy tulajdonképpen mi történt ezen az átkozott helyen. És ne törődj a mendemondákkal! Nem számít, hogy bolond volt-e a dán, vagy rosszkedvű, vagy éppen jó eredménnyel fejezett be egy tanfolyamot kamikáze-ismeretekből! Ez mind Köhler ügyvédjére tartozik.

Kleinhammer felügyelő sóhajtott egy nagyot, és elindult az emeletre vezető lépcső felé. Odafent volt egy kis személyzeti szoba, amelyet a két svéd rendelkezésére bocsátottak, amíg várakozniuk kellett.

Mielőtt a felügyelő eltűnt volna a keskeny csigalépcsőn, a vizsgálóbíró újabb

„sortüzet” eresztett utána.

– Azt mondod tények? Hát mondok én neked néhány tény! Tudod miért szarták össze magukat a Köhler elleni tanúk? Hát például azért mert a koronatanú kocsját két nappal a tárgyalás előtt kihalászták az Isarból. A koronatanú is benne volt. A koronatanúban pedig két liter pálinka. Habár a rokonság szerint sörözni sem szokott. Furcsa, mi? De csak arról van szó, hogy Köhler egy ritka tetű alak. Szóval ne hagyj, hogy megkeverjenek ezek a dánok!

– Svédok – mondta Kleinhammer felügyelő, és elindult fölfelé.

A csukott ajtó előtt egy pillanatra megállt. Semmi sem hallatszott odabentről. Kopogott és belépett.

Parányi kis szoba volt. Vetetlen ágy, két fotel és az éjjeliszekrény teljesen betöltötte a helyiséget. Bengt és Katarina szorosán egymás mellett ült az egyik fotelben. Különösebb érdeklődés nélkül figyelték a belépő rendőrtisztet. Kleinhammer felügyelőnek az az érzése támadt, hogy már órák óta nem mozdultak és nem szóltak egymáshoz. Megköszörülte a torkát, bemutatkozott, és bocsánatot kért, hogy sokáig várniuk kellett rá.

Katarina legyintett.

– Nem tesz semmit. Legalább egy ideig nem történt semmi.

A felügyelő leült a másik fotelbe.

– Gondolom megértik, hogy föl kell tennem néhány kérdést.

Mindketten bólintottak.

A felügyelő egy kis magnót helyezett az asztalra és elindította a szalagot.

– Pergola úr a maguk társaságában volt. Jól ismerték?

Katarina egy kurta igennel válaszolt.

– Milyen jól?

– Nagyon jól – mondta a lány. – Egy oviba jártunk.

A felügyelő pillantásán látszott, hogy nem tudja, hogy vajon a bolondját járatják-e vele.

– Így igaz – mondta Katarina fáradt mosollyal. – Együtt nőttünk fel. Egy helyen laktunk. Stockholm egyik külvárosában. Egy óvodába jártunk. Egy iskolába...

A felügyelő most némi nyomatékkal megköszörülte a torkát.

– Pergola úrnál volt egy repülőjegy, amely szerint ma reggel érkezett Zürichbe.

Együtt utaztak?

Katarina bólintott.

– És milyen célból utaztak?

Bengt és Katarina egymásra néztek. Várták ezt a kérdést és már megbeszélték, mit felelnek rá.

– Egy bankügy – mondta Katarina. – Semmi kapcsolatban nincs azzal... ami itt történt.

– Bocsássanak meg, de szeretném magam levonni a következtetéseket. Milyen

bankügyről van szó?

– Bocsásson meg – szólta Katarina halkán és határozottan –, de erről nem szándékozunk beszélni.

A rendőr sóhajtott egy nagyot. Normális körülmények között nem hagyta volna ennyibe a dolgot. De még fülében csengtek a vizsgálóbíró szavai. És azt is látta, hogy nem lesz könnyű szóra bírnia az ifjú hölgyet.

Az idő tizenegyre járt. Hajnal óta talpon volt.

– A személyzet szerint már jártak itt, ma délután. Úgy hallottam, nézeteltérésük támadt.

Mindketten bólintottak. Ezt a kérdést is várták.

– Pergola úr itt hagyta magukat. Pontosabban, elszökött. Miért?

– Ez sem tartozik ide – mondta Katarina.

– Sejtettem.

Csendben ültek. Aztán a felügyelő feltett egy újabb kérdést.

– Barátjuk autót bérelt. Miért?

Bengt és Katarina, az igazságnak megfelelően, azt válaszolhatta volna, hogy fogalmuk sincs. De ez aligha hangzott volna hihetőnek. Maradtak a kitaposott úton. Bengt közölte, hogy erről sem óhajtanak beszélni. Egyáltalán, semmiről sem óhajtanak beszélni, ami nem Bütöök halálával kapcsolatos.

A felügyelő bólintott. Magába fojtotta azt a belőle kikíváncozó megjegyzést, hogy a saját feladata eldönteni, melyek azok a kérdések, amelyek a gyilkossággal kapcsolatosak.

– Találkozásuk a három férfival az étteremben tehát a véletlen műve volt?

Ismét mindketten bólintottak. A felügyelő csendben szemlélte őket egy ideig.

– Együkkel sem találkoztak már korábban?

– Soha – mondta Katarina.

– Úgy vélik tehát, hogy annak, ami itt az étteremben lezajlott, semmi köze sincs zürichi elintéznivalójukhoz, vagy bármi máshoz, ami korábban történt?

– Így van – mondta Katarina határozottan.

De ebben egyáltalán nem volt biztos.

Semmiben sem volt biztos. Ami történt, felfoghatatlan volt. De lehetetlen lett volna elmagyarázni ennek a svájci rendőrnek, hogy mennyire felfoghatatlan.

A felügyelő arra kérte őket, hogy részletesen mondják el, mi történt, attól a pillanattól kezdve, hogy a három férfi az étterembe lépett. Bengt és Katarina, egymást kiegészítve, leírták a történeteket. A felügyelőt különösen az érdekelte, hogy miket mondott Bütöök, amikor svédül beszélt a barátaihoz. Megismételtette velük a svéd szavakat – *for the record*. Bengt és Katarina eleget tettek a kérésének, igyekeztek mindent pontosan fordítani. Több mint egy félóraig tartott, amíg az eseménysorozat leírásának a végére értek.

A felügyelő egy ideig ismét csendben ült, gondolataiba mélyedt. Aztán föltett

egy kérdést, amire Bengt és Katarina is számtalanszor gondolt az eltelt három óra alatt.

– Hogyan tanult meg a barátjuk ilyen jól németül?

Katarina megrántotta a vállát. Arról beszélt, hogy Bütyök olasz származású volt. Családjával gyakran utazott Olaszországba, Németországon és Svájcban keresztül. Bütyök valószínűleg ezeken az utazásokon szedegette össze némettudását.

A felügyelő a fejét csóválta.

– Nem valami szedett-vetett tudásról van szó. Tökéletesen beszélt a nyelvet.

– Talán volt valami barátnője erre felé – javasolta Bengt.

De mindketten jól tudták, hogy Bütyöknek soha nem volt semmiféle barátnője erre felé.

– Nem – mondta a rendőr. – Annyira tökéletesen beszélt németül, hogy vendégek biztosra vették: született zürichi. Vagy legalábbis azt, hogy itt nőhetett fel. És hogy maguk vendégei voltak, vagy valami hasonló.

Katarina széttárta a karját.

– Nem tudom... Gyerekkorában gyakran utazott a családjával.

Ez sem volt igaz. Bütyök Stockholmban töltötte a gyermekkorát. A családja ugyan minden nyáron Olaszországba utazott, de Németországot és Svájcot csak valamiféle istencsapásának tekintették, amit akadályként eléjük gördítettek, és amit minél gyorsabban maguk mögött kellett hagyniuk.

Bengt és Katarina tudták, hogy Bütyök előzőleg nem beszélt németül.

Most pedig beszélt. Mégpedig úgy, mint egy született zürichi.

A felügyelő érezte, hogy itt valami nagyon nincs rendjén. De újra csak sóhajtott egyet és témát váltott.

– Úgy tűnik, barátjuk járatos volt bizonyos harci sportokban.

Katarina majdnem fölnevetett. Bütyök és a harci sportok! Világéletében félt a fizikai összetűzésektől. De ha ezt most megmondaná, a nyomozó azt hinné, hogy viccel. Vagy hazudik.

Végül is Bengt szólalt meg.

– Hát edzett mindenfélét.

– Micsodát?

– Nem tudom. Kung Fu, ilyesmi. Nem értek hozzá.

A felügyelő Katarinára pillantott a lány pedig jelezte, hogy nincs mit hozzátennie.

– Hát jó – dörmögte a felügyelő és a magnóra meredt.

A baj nem az volt, hogy nem lett volna több kérdése. Ellenkezőleg. A baj az volt, hogy be kellett fejeznie a kihallgatást, holott úgy érezte, alig piszkálta meg ezt a furcsa ügyet.

De a vizsgálóbíró óhajának már eleget tett. Kitűnő leírást kapott az eseményekről. Minden egybehangzott a többi tanúvallomással. A legcélszerűbb ezek után az

lenne – amennyiben azt akarják, hogy Köhler ne ússza meg könnyen a dolgot –, ha a két svéd szépen hazautazna és a tárgyaláson sem jelenne meg. Ördög tudja, hogy egy jó ügyvéd mi mindent présel ki ebből a történetből. Köhlert akár fel is menthetik, ha a védelem talál egy hihető vonalat.

Ostobaság nem a végére járni a dolognak. Mert a védelem majd megteszi.

De a felügyelőnek nem állt szándékában saját szakállára *megkeverni a dánokat*. Legalábbis nem most, nem ebben az átkozott éjfélti órában.

Kikapcsolta a magnót és Katarinára nézett. A lányon látszott, hogy korábban sírt. De hiszen sokféle dolog miatt és sokféleképpen lehet sírni.

Egy szép nő egy A gyilkossági nyomozások alkalmával felbukkanó szép nők mindig ugyanazt a harangocskát kongatták meg a felügyelő fejében. Gyilkosság és szerelem édestestvérek. Legalábbis az, amit a felügyelő szerelemnek nevezett. A nemek egymás iránti vonzalmának minden formáját.

Pergola imponálni akart a nőnek, gondolta a felügyelő. Akárcsak Köhler. Mindkettő a maga módján. Mindkettő a maga tökkelütött módján.

– Még egy kérdés – szólta a felügyelő. – Ismernek egy személyt, akit úgy hívnak, hogy... – lapozgatott a jegyzetfüzetében, majd megtalálta a nevet és lassan, tagoltan felolvasta –, Dübüllü Abdürrezzak?

– Hogyan? – csodálkozott Katarina.

A felügyelő megismételte a nevet.

Mindketten a fejüket rázták. Végre egy dologban teljesen biztosak voltak. Ezt a nevet még soha nem hallották.

A felügyelő bólintott, mint aki nem is várt más választ.

– Ki ez a... hogyishívják? – kérdezte Katarina.

– A szakács itt az étteremben.

– Miért kellene, hogy ismerjük?

– A pincér rá gyanakodott. Ha jól értettem, kizárólag azért, mert mindketten nevettek valamin, amit ő egyáltalán nem talált mulatságosnak.

Katarinának eszébe jutott az a vidám, köpcös kis alak az étterem hátsó udvarán. És a pincér gyanakvó pillantása.

– Atyaúristen – sóhajtott.

– Hát igen – mondta a felügyelő. – Én sem értékeltem túl sokra ezt az információt.

Bengt és Katarina még két napot töltött Zürichben. A harmadik nap reggelén a vizsgálóbíró közölte velük, hogy jelenlétük nem szükséges a további vizsgálat szempontjából. Néhány órával később, útban Stockholm felé, repülőgépen ültek.

Két héttel később hallották újra Dübüllü Abdürrezzakról.

*

Bruno Pergola, svéd állampolgár, meggyilkolását követő nap reggelén,

Dümbüllü Abdürrezzak, török állampolgár, mosolyogva szemlélte kis albérleti szobájában a falakat borító színes nyomtatványokat – némileg idealizált jeleneteket az oszmán birodalom dicső történetéből – Zürich egyik legkevesbé sem elegáns külvárosában.

Egy kazettás-magnóból a hön szeretett énekesnő, Sandra Erduran panaszos hangja töltötte be a szobát.

Egy pillanatra megállt az ablaknál és végigjáratta tekintetét a toronyházak során. Itt él tizenhat éve. Ingázott a szobája és a Leopold étterem között. Hetente hatszor.

Gutbürgerliche Küche... Montag Ruhetag...

Most elérkezett a költözés ideje.

Magához vette az útlevelét, zsebeit teletömkölte Sandra Erdurans kazettaival, még egyszer utoljára körbejárta szemét a kis szobán, majd taxit rendelt és az étteremhez vitette magát.

Korán volt még. Csaknem két óra a nyitásig.

Az egyik asztalnál Helmut, a pincér ült és az előző nap eseményeit ecsetelte egy képeslap riporterének és fényképészének. Bosszús pillantást vetett Dümbüllüre, amikor a török, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne, széles vigyorral leült a szomszéd asztalhoz.

Helmut kénytelen volt megszakítani elbeszélését.

– Du Küche fertigmachen! – szólt Dümbüllühöz vendégmunkás-németül.

A török szakács, mintha nem is hallotta volna az utasítást, vidáman integetett az újságíróknak.

– Helmut grosser Held. Ich zuhören.

Helmut nagy hős. Én meghallgatni.

A pincér zavarában neveltett egy kicsit. Soha nem tudta, mikor gúnyolódik a szakács. De nem akart veszekedni az újságírók előtt, úgyhogy lenyelte a sérelmet, azt, hogy a török nem engedelmeskedett neki.

Egyébként is, másképp lesz ez nemsokára!

A tulajdonosnő, özvegy Zieglerné, egyre jobb szemmel nézi Helmut udvarlását. A kis török hamarosan meglátja majd, hogy ki az úr a házban!

Az újságíró azonban, bosszantó módon, a szakácshoz fordult és megkérdezte, hogy ő is tanúja volt-e a tegnapi eseményeknek.

– Klar! – rikkantott Dümbüllü. – Bumm-bumm! Wie im Kino!

A riporter nevetett.

– Kítúnó! Bumm-bumm, mint a moziban. Talán címnek használjuk.

Miközben a fényképész valamennyi elképzelt és néhány elképzeltetlen szögből fotókat készített Dümbüllüről, Helmut befejezte az elbeszélését. Rövidebb lett, mint szeretne volna. A szakács jelenléte mérsékelte elbeszélő kedvét.

A riporter Dümbüllüből is ki akart csikarni valamiféle leírást, de hamarosan föl-adta, mert a szakács minden kérdésre csak a korábban már jól bevált *bumm-*

bumm-wie-im-Kino felkiáltást ismételtette. A riporter intett a fényképésznek, aki összekapkodta felszerelését és mindketten elrohantak, anélkül, hogy megválaszolták volna Helmut kérdését, hogy az újság melyik számában fog megjelenni a cikk.

A pincér mérges pillantást vetett Dübüllüre.

– Du kommen zu früh.

– Nix früh. Du sagen Küche fertigmachen. Warum Küche fertigmachen, wenn ich zu früh?

Helmut belátta, hogy a logika hibátlan és még jobban dühbe gurult. De nem szándékozott Dübüllüvel vitába bocsátkozni.

Ismét maga elé terítette a reggeli újságokat és átfutotta a gyilkosságról szóló cikkeket. Többé kevésbé tárgyilagosan adták vissza az eseményeket. Egy kivétellel. Az egyik lapban ugyanis az állt, hogy a „pincér Helmut M.-et” a német egy ökölcsapással leterítette, mielőtt a svéd vendégre lőtt volna. Micsoda marhaság! Arról nem is beszélve, hogy Helmut vezetékneve nem M-el kezdődött.

Átkozott firkászok!

A szakács Helmut asztalához lépett. Helmut csak akkor vette észre, amikor Dübüllü hangtalanul leült a szemközti székre és gondterhelten pillantással a pincérre nézett.

– Du... Helmut... – mondta halkan.

Vészjóslóan hangzott. Hasonlóan, mint amikor a szakács néhány évvel ezelőtt azt javasolta, hogy vezessenek be néhány török ételt! Dübüllü napokig erről papolt, amíg az özvegy keményen rá nem szólt, hogy hagyja abba ezt a hülyeséget.

– Was denn? – horkant fel Helmut.

– Du... Helmut... – duruzsolta a szakács. – Heute Nacht ich viel denken. Sehr viel denken.

Sokat gondolkozni az éjszaka. Nagyon sokat gondolkozni.

– Nix gut viel denken! – szögezte le Helmut.

Szerette volna megkímélni magát attól, hogy megtudja mit gondolt Dübüllü az éjszaka.

– Doch viel denken... Gestern bumm-bumm schwedischer Gast tod wie im Kino... Morgen vielleicht bumm-bumm Dübüllü tod wie im Kino!

– Unsinn! – sziszegte a pincér.

A szakács előrehajolt és nagyon komor ábrázattal nézett Helmutra.

– Du... Helmut... Wenn ich tod, wer schicken Geld zu meine Mutter, Schwester, Bruder?

– Du nix tod! Du leben hundert Jahren, haha!

– Morgen aber vielleicht bumm-bumm wie im Kino!

– Gaststätte nix Kino! – próbált érvelni a pincér. Dübüllüről azonban lepergett a józan, tárgyilagos kijelentés. Egyre jobban hadonászott és a szeméit forgatta.

– Ich morgen tod und nix sparen! Kein Geld! Kein Geld zu meine Mutter! Ich

nix sparen! Viele-viele Jahren nix sparen!

A pincér elvesztette a türelmét és ráfőrdedt, hogy akkor talán az lenne a legheylesebb, ha holnaptól nekiállna pénzt gyűjteni.

Dümbüllü szomorúan megcsóválta a fejét. Aztán emlékeztette a pincért arra, hogy ő milyen „sokat gondolkozni éjszaka. Nagyon sokat gondolkozni. Gondolkozni, hogy miért nem korábban pénzt spórolni. És most már tudni. Annyit gondolkozni, hogy tudni! Azért nem pénzt spórolni, mert pénz kevés. Fizetés kevés. Nem marad spórolni”.

Helmut nevetett és valamivel barátságosabban elmagyarázta a szakácsnak, hogy bizony, neki sem lenne az ellen kifogása, ha több pénzt keresne. De ez a dolog úgy van, hogy az ember annyit keres, amennyit keres. Manapság örüljön az ember, ha egyáltalán van munkája! Nagyon örüljön!

Dümbüllü lelkesen bölintott. Milyen igaz! Ő nagyon örül. De mégis, hosszú éjszaka. „Még többet gondolkozni! Megnézni tévé. Meghallgatni rádió. Lapozgatni újság. Elolvasni munkaügyi törvénykönyv. És végül hirtelen megérteni! Itt tévedés van! Nagy tévedés!”

– Miféle tévedés? – üvöltött a pincér.

Nagyon nagy tévedés. Talán Zieglernének kis tévedés. De Dümbüllünek nagy tévedés. Túl kicsi fizetés! Tévedés fizetés! Mert svájci szakács, legalacsonyabb bérszint, negyven százalékkal több fizetés mint Dümbüllü. Pedig Dümbüllü kétszer annyit dolgozni, mint svájci szakács. De annyi pénzt azért nem kérni. Csak annyit kérni, mint *egy* svájci szakács.

– Mi a fene – hebegett Helmut.

– Ugye? Fene nagy tévedés! De könnyű javítani. Egyszerű, mint pofon. Hosszú éjszaka. Dümbüllü számolni. Sokat számolni. Zieglernének nem kell számolni. Dümbüllü mindent egyedül kiszámolni!

Előrehajolt és az álmélkodó pincér zsebéből kihúzott egy számlatömböt. Villámgyorsan leírt néhány számot és Helmut elé helyezte a cédulát. A pincér értetlenül meredt rá.

– Egyszerű – magyarázta a szakács. – Nagyon egyszerű. Baloldali szám Dümbüllü fizetése. Tizenhat év Gaststätte Leopold. Fizetés tizenhat év. Jobb oldali szám svájci szakács fizetése. Tizenhat év, másik étterem. Középső szám a különbség. A tévedés. A tévedés kiszámolva. Zieglerné nem fáradozni számolni. Csak odaadni a pénzt Dümbüllünek. Tévedés véget ér!

Eltartott egy ideig, amíg a pincér megemésztette a mondottakat és megértette, hogy miről van szó. Ez az elmebeteg török igényt tart száznolcvankétezer frankra, mint valamiféle visszamenőleges fizetésre!

Még nevetni sem volt kedve.

– Te csodálkozni – mondta Dümbüllü. Csodálkozni, hogy ekkora tévedés. De könnyű javítani. Kicsit kisebb úszómedence az új házban. Tudod, Zieglerné építe-

ni új ház.

Helmut természetesen tudta. Hiszen az özvegy a bodensee-parti építkezés miatt volt távol. Helmut reggel felhívta, a nő ekkor már az újságokból értesült a történetéről. Nem szándékozott visszajönni, így legalább, mint mondta, békén hagyják az újságírók. Helmutot teljes bizalmáról biztosította!

És most ez az örült török! Helmut majdhogynem megsajnálta. Óvatosan kell kezelni a dolgot.

Azt javasolta a szakácsnak, hogy beszélje majd meg a problémát Zieglernével. Egészen biztosan találnak majd megoldást, amellyel mindkét fél elégedett lesz.

Dümbüllü csodálkozva nézett a pincérre és a papírlapra mutatott.

– Ott a megoldás. Nem kell megtalálni. Csak telefonálni Zieglernének és elmondani megoldást. Zieglerné *gyorsan* átutalni pénzt Dümbüllünek. Akkor Dümbüllü tovább dolgozni. Amíg jön az új szakács.

– Új szakács? – képedt el a pincér.

Dümbüllü még jobban elcsodálkozott.

– Hát persze, hogy nem maradni. Ő nagyon jó szakács. Nem dolgozni étterem ahol tévedés. Csak addig dolgozni, amíg új szakács jönni. De csak ha pénz jönni. Pénz jönni *ma*.

Helmut türelme fogytán volt. Szóval ha jól érti, mondta és igyekezett nem fölemelni a hangját, Dümbüllü fel akar mondani és azon kívül követel még száznyolcvankétezer frankot?!

– Jól érti, mondta Dümbüllü. Helmut végre valahára jól érti. Helmut fejében nem nagyon gyorsan peregni gondolatok.

A pincér teljesen megfeledkezett arról, hogy az imént még óvatosan kívánta kezelni a dolgot. Ráüvöltött Dümbüllüre, hogy fogja be a száját és legyen boldog, ha ezek után egyáltalán még megtarthatja az állását! Manapság öt perc alatt találnának egy új szakácsot! De Dümbüllü öt évig sem találna újra munkát!

Dümbüllü a faliorára pillantott.

– Jól van. Sok idő. Nyitásig húsz perc. Négy új szakács. Zieglernét csókolja.

Elhagyta az éttermet.

Helmut csak fél órával később döbbszent rá a helyzet komolyságára, amikor kénytelen volt elküldeni a vendégeket, bezárni az ajtót és kitenni egy cédulát. *Betegség miatt zárva*.

Dümbüllü ezidőtájt taxiban ült. Már lebonyolított egy bankügyet, most pedig az autókölcsönző vállalat irodája felé tartott. Félórával később egy piros sportkocsival száguldott tovább. Úti célja egy kis falucska volt, magasan az Alpokban, messze a turisták által látogatott utaktól. Nem olyan hely volt, ahol egy török szakács munkát remélhetett. Ha ötszáz évig keresi, akkor sem.

De nem is ez volt a célja.

*

Éttermekbe és mozikba jártak. Naponta többször.

Sokat beszéltek arról, hogy elutaznak. De nem most. Nem Bütyök nélkül.

Bütyök halott volt.

Ők pedig gazdagok. Hihetetlenül gazdagok.

Mindkét dolgot egyformán nehéz volt felfogni.

Vártak. Nem tudták mire.

A rendőrség nem hallatott magáról. Úgy látszik, a kórházi halálesetet leírták. És úgy látszik, hogy a zürichi gyilkosságot nem hozták kapcsolatba a kórházi esettel. Annak ellenére, hogy a zürichi esemény Svédország szerte ismertté vált. Hazatérésük idején több újság beszámolt róla. „*Jdegenyűlölet Európában... Náci gaztett... Szavazzatok nemmel a Közös Piacra!*”

Két esti újság és egy fél-pornográf hetilap interjút kért tőlük. Tartoznak azzal a társadalmi felelősséggel, hogy pontosan és részletesen beszámoljanak a történekről. Ezáltal figyelmeztetnék a svéd ifjúságot a kontinensen leselkedő veszélyekre. Ezt magyarázta a fél-pornográf hetilap riportere.

Kihúzták a telefondugót, és tovább vártak.

Nem tulajdonítottak semmiféle jelentőséget annak az elsötétített ablakú minibusznak, amely hazaérkezésük harmadnapján a házuk előtt megállt, és azután valahol mindig a közelben parkolt.

*

Dümbüllü Abdürrezzak fölhívta a Svéd Királyi Nagykövetséget. Egy tisztviselő a konzuli osztályon fölvilágosította: török állampolgárként vízumra van szüksége ahhoz, hogy beutazzon a Svéd Királyság területére. Vízumkérelmét 3-4 hét alatt teljesítik. A kérelmező előnyére szolgál, ha megnevez egy svédországi illetőségű személyt, aki jótáll érte. Ezen személlyel az Állami Bevándorlási Hivatal felveszi a kapcsolatot, hogy a kérelmező svédországi látogatásának a célját kivizsgálja. Úgyszintén a kérelmező előnyére szolgál, ha megnevez olyan tényezőket, amelyek alátámasztják azt a vízumkérelmében vállalt kötelezettségét, amely szerint a vízum érvényességének lejártá előtt valóban elhagyja a Svéd Királyság területét.

Dümbüllü, miközben egyre jobb kedve kerekedett, türelmesen végighallgatta a tisztviselőt.

– Miféle tényezőket? Talán azt, hogy nem szeretem a svéd időjárást?

– A vállalt kötelezettség szempontjából *releváns* és *hihető* tényezőkre gondolunk.

– Talán nem hihető, hogy nem szeretem a svéd időjárást?

– Nem tartozik a hatáskörömbé egy ilyen kijelentés hihetőségét megítélni. Ez nem egy adekvát tényező.

– Miért nem?

– Releváns és hihető *szociális* okokat kell felhozni.

– Vagy úgy! Talán ha megemlítem, hogy nem kedvelem a svéd alkoholpolitikát?

Rövid csend a vonal végén.

– Ha nem tévedek, tartózkodott már Svédországban.

– Nahát! Honnan tudja?

– Hiszen tökéletesen beszél svédül.

– Maga is.

– Én svéd állampolgár vagyok.

– Én pedig török állampolgár vagyok.

Újabb rövid szünet után a tisztviselő megkérdezte, hogy Dümbüllü szórakozik-e vele. Dümbüllü azt felelte, hogy nyilvánvalóan kölcsönösen szórakoznak egymással. Letette a kagylót, ellenőrizte, hogy valamennyi biztonsági berendezés működik, majd elhajtott Zürich felé.

Úgy döntött, hogy Svédországba utazik. Vízummal vagy anélkül.

*

– Nem szedek már fogamzástgátlót – súgta a fiúnak.

– Tudom – mondta Bengt. – Végre.

Izzadtan és kimerülten feküdtek az ágyban.

– Elköltözünk innen – mondta Katarina. – Ugye el?

– Igen – mondta a fiú. – Olaszországba költözünk.

Kora délután volt, a naptár szerint tavasz, április vége, két héttel Bütyök halála után.

Egy Zürichből érkező repülőgép megkezdte a leszállást az arlandai repülőtér fölött kavargó hóvihárban.

*

Az útlevélkezelő rendőr semmi gyanúsítást nem talált a férfi viselkedésében. A kis török teljesen nyugodtan, aprókat bólogatva végighallgatta a rendőr magyarázatát, miszerint érvényes vízum nélkül nem léphet be a Svéd Királyság területére.

Menekülése teljesen váratlanul jött. Amikor a rendőr, kezében az útlevéllel, fölállt, hogy elhagyja a fülkáját és további intézkedés végett az ügyeletes tiszthez vezesse a törököt, ez egyszerűen nekiiramodott, átszáguldott az útlevél- és vámvizsgálaton és eltűnt az érkezési csarnokban. Érvényes vízum nélkül!

Általános riadókétség.

Három órával később megállapítást nyert, hogy Dümbüllü Abdürrezzak, török állampolgár, nem tartózkodik a repülőtér területén. A helyzet komolyságához kétség nem fért. Nem lehetett kizárni a nemzetközi terrorizmussal való kapcsolatát. Feltehető volt, a bizonyosság határát súroló valószínűséggel, hogy a férfi továbbra is illegálisan a Svéd Királyság területén tartózkodik. Talán még itt is akar maradni!

*

Ti-ti-ti-tam-tam. Három rövid és két hosszú koppantás a bejárati ajtón.

Ez Bütyök jele volt. Már egész kiskoruk óta.

Bengt és Katarina némán egymásra nézett.

– Kurva hülye vicc – suttogetta a fiú.

Fölkeltek az ágyból. Katarina magára kapott egy fürdőköpenyt, Bengt pedig egy törülközőt csavart a dereka köré. Kéz a kézben, hangtalanul az ajtóhoz osontak. Ismét egymásra néztek, aztán Katarina mély lélegzetet vett és kitérte az ajtót.

Rögtön megismerte a kis kövér férfit, aki most szégyenlős mosollyal elnézésüket kérte, amennyiben nem megfelelő időpontban zavarja őket.

– Hoztam nektek egy üveg Vecchia Romagnát. Sajnos a repülőtéren maradt. Volt egy kis kapkodás az imént, amikor megérkeztem.

Bengt halászápadtan meredt az ismeretlen férfira.

– Ki a fene vagy te?

Katarina értetlenül rázta a fejét.

– Én tudom, hogy kicsoda...

– Hát persze – mondta Dübüllü Abdürrezzak. – Bejöhetek?

Bengt és Katarina némán félrehúzódtak és a kis ember besétált a lakásba. A fiú és a lány néhány másodpercig még mozdulatlanul állt az ajtóban, majd utánament. Dübüllü lehuppant egy fotelbe és könnyedén intett nekik.

– Éreztétek otthon magatokat.

– Svédül beszélés... – mondta Katarina.

– Értelmetlen lenne letagadnom – mosolygott Dübüllü.

Katarina elvesztette a türelmét.

– Mit csinálsz itt? – kiáltotta. – Mi a fene történik itt?

A kis kövér férfi egy picit megemelte a hangját és hirtelen mintha egy más ember szólt volna hozzájuk. Egy határozott és tiszteletet parancsoló személy, akinek engedelmeskedni kell.

– Üljetek le. Sok mindent el kell mondanom.

Bengt és Katarina leült. Dübüllü egy ideig szótlánul szemlélte őket, majd beszélni kezdett.

– Amikor Zürichbe utaztatok, Bütyök nehéz választás előtt állt. Ezt ti is láttátok. Nem tudta, hogy elmondjon-e nektek valamit. El kellett utaznia valahova és nem tudta, hogy elvigyen-e titeket oda, vagy sem. Szerette volna, ha vele mentek, de félt ettől. Nem tudott dönteni.

– És ezt te honnan tudod? – szólt közbe Katarina gyanakvó és ellenséges hangon.

– Tudom – felelte Dübüllü nyugodtan. – Majd megértitek, hogy honnan tudom. Lassacskán mindent meg fogtok érteni. De először szeretnék mutatni nektek valamit.

Kis szünetet tartott. Katarina keresztbe font karral ült, hogy leplezze mennyire remeg a keze.

- Na, mutass akkor valamit!
- Nem itt. Majd Svájcban. Tudom, hogy Bütyök miért bérelt autót és hova készült. És szeretném ha együtt odamennénk.
- Katarina idegesen felnevetett.
- Szóval megint Zürichbe kellene utaznunk?
- Dümbüllü bölintott.
- Igen. És Zürichből valamivel tovább.
- Szóval... – Katarina ismét fölnevetett. – Szóval berontasz ide és teljesen komolyan azt javasolod, hogy utazzunk el veled valahová, azt sem tudjuk hová, azt sem tudjuk miért?!
- Dümbüllü mosolygott.
- Körülbelül – igen.
- Katarina föl pattant, tett néhány gyors lépést a szobában, ugyanolyan hirtelen leült és az asztal fölött Dümbüllü felé hajolt.
- Te nem vagy normális!
- Sose mondtam, hogy az vagyok. De ha meg akarjátok tudni, hogy mi történt Bütyökkel, nincs más választásotok. És ugye meg akarjátok tudni?
- Katarina fölkapott egy hamutartót az asztról és Bengt egy pillanatra azt hitte, hogy látogatójukhoz vágja. Lehet, hogy azt is akarta. De ugyanazzal a mozdulattal, amellyel fölemelte, visszacsapta az asztal lapjára. A nehéz tárgy ezer szilánkra tört és a lány keze azonnal vérezni kezdett, anélkül, hogy észrevette volna.
- Na mondd! Kezdd el és mondd! Vagy pedig tűnj el innen a hülye vigyoroddal!
- Dümbüllü fölugrott, eltűnt a fürdőszobában és egy törülközővel tért vissza. Fölemelte Katarina kezét és megszemlélte a sebet.
- Jól van. Nincsenek benne szilánkok.
- A lány keze köré csavarta a törülközőt. Katarina, hosszú fekete haját hátravetve, dacosan bámult a férfira, de nem tiltakozott a kezelés ellen.
- Dümbüllü ismét leült.
- Heves természeted van, nem mondom. Megértem, hogy türelmetlenek vagytok. Térjünk vissza a tárgyra. Bütyöknek két problémája volt. Amint már mondtam: nem tudta, hogy elmondjon-e nektek valamit vagy sem. Ezt a problémát nem osztom velem. Eldöntöttem ugyanis, hogy elmondok nektek mindent. Bütyök másik problémája az volt, hogy hogyan adja elő, amit mondani akar. Elég nagy lett volna a valószínűsége annak, hogy nem hisztek neki. És ezt a problémát osztom velem. Az, amit el akarok mondani... meglehetősen szokatlan történet.
- Katarina erőt vett magán és elállt az újabb dühkitöréstől.
- Légy egész nyugodt – mondta Dümbüllűnek. – Elhisszük. Ha igazat mondasz, elhisszük. De még nem mondtál semmit!
- Dümbüllü egy ideig mosolyogva szemlélte a lányt. Majd hátradőlt és lehunyta a szemét.

– Hosszú történet. Nagyon hosszú történet.

*

A rabot a vádlottak padjához vezették. Egy szerzetes elmagyarázta neki, hogy mihez tartsa magát a tárgyalás során. Csak akkor beszéljen, ha kérdezik, és vigyázzon a helyes megszólítási módokra. Ez utóbbiakat elsorolta.

A fogoly nem figyelt. Szórakozott pillantással kísérté a teremben csoszogó csuklyás alakokat, akik sorban gyűjtogatták a falra erősített fáklyákat.

– Hallod, hogy mit mondok? – kérdezte a szerzetes.

A fogoly gyors pillantást vetett rá, majd ismét félrenézett. Aztán csendesen így felelt:

– Ha kedvem támad beszélni, hát beszélék. És mindenkit úgy szólítok meg, ahogy megérdemli.

A szerzetes megcsóválta a fejét. Most már nem csodálkozott azon a számtalan, régebbi és újabb keletű sebhelyen, amely a férfi arcát borította. Viselkedése alapján csoda, hogy egyáltalán túlélte az elmúlt heteket a herceg börtönében.

De a szerzetes nem táplált ellenséges érzelmeket a fogoly iránt. Tudta, hogy a bűne még nem bizonyított. De bármennyire is ártatlan, a bitófán fogja végezni, ha továbbra is ilyen gögösen viselkedik.

– Csak nehezíted a helyzetedet – szólt a fogolyhoz barátságosan.

A férfi most ránézett.

– Köszönöm a gondoskodásodat – mondta. Majd, látván a másik bizonytalan pillantását, egy futó mosollyal hozzátette:

– Valóban köszönöm. De nincs szükségem rá.

A szerzetes torka hirtelen elszorult. Megfordult és szó nélkül elsietett. Hogyan lehetséges, gondolta, hogy valaki, a bitófa árnyékában, nap mint nap ütlegektől sújtva, észrevegye és rögtön el is utasítsa egy másik ember őszinte segítségét. Nehéz elhinni, hogy a fogoly közönséges szolga. De hiszen aligha az! Vajon ki maradna közönséges szolgaként, tizenöt évig, egy olyan férfi szolgálatában, mint az udvari asztrológus, Christian Tsudachachi?

Akit a fogoly állítólag megölt.

*

Miután Dübüllü kijelentette, hogy nagyon hosszú történetet fog elmondani. Percekig csendben, csukott szemmel ült.

Katarina uralkodott magán. Nem szólt semmit.

Két hete vár. Még néhány percet várhat.

Dübüllü felnézett.

– Gondolom, nem hallottatok még Christian Tsudachachiról. Persze, hogy nem.

Ennek a névnek a viselője sosem volt az, amit manapság úgy hívnának, hogy *karrierista*.

Kuncogott kicsit magában, mintha nagyon mulatságosnak találná a szót. Bengt Katarina karjára tette a kezét. Érezte, hogy a lány türelme fogytán van.

– Néhány könyvben azért megemlítik a nevét – folytatta Dübüllü. – A történelemkutatók kedve vagy ízlése szerint az aranycsinálók, az alkimisták, a sarlatánok vagy a misztikusok csoportjában. De nem volt ő sem misztikus, sem sarlatán. Kéményen dolgozott. A tizenharmadik században élt.

– Te jóisten! – nyögött Katarina.

Dübüllü rámosolygott.

– Mostantól kezdve el kell fogadnotok egy dolgot. Mindaz amit elmesélek, egy célt szolgál. Hogy előkészítselek benneteket a svájci útra és arra, amit ott fogtok látni. Kizárólag ott fogjátok megérteni, hogy ezek a – hogy is mondjam – háttérismeretek, miképpen függnek össze azokkal a kérdésekkel, amelyekre választ vártok. Korábban nem fogtok megérteni *semmit*. De hogy ott majd megértsetek *mindent*, szükség van ezekre a háttérismeretekre. Tegyétek meg magatoknak azt a szívesseget, hogy elfogadjátok ezt a gondolatot. Rendben?

Bengt bólintott. Katarina a fiúra pillantott, majd dacos arccal ő is bólintott.

– Rendben. Csendben leszek. Talán. Halljuk a tizenharmadik századi pasast!

– Kítűnő – nevetett Dübüllü. – Talán érdekel benneteket, hogy honnan tudok én egyet s mást erről a tizenharmadik századi pasasról?

Katarina máris közbevágott.

– Megállapodásunk értelmében dönts el magad, hogy mi érdekel minket és mi nem!

Dübüllü tréfásan megrovó pillantást vetett a lányra, de látszott rajta, hogy inkább szórakoztatják, mint zavarják Katarina megjegyzései.

– Van a tulajdonomban néhány régi papír. A korábban említett történészek közül néhányan mindkét karukat odaadnák, ha egy kicsit beleszorgolghatnának ezekbe a papírokba. Aki lapozna bennük felfedezné, hogy a mi tizenharmadik századi pasasunk sok-sok érdekes kérdést felvetett. És néha talált egy-egy érdekes választ.

*

Kopogtattak és az apát ajtót nyitott. Egy fiatal szerzetes közölte vele a hírt, amiről már tudott. Hiszen hallotta, amikor a lovas fogat behajtott a kolostor udvarára. A herceg betartotta ígéretét. A fogoly megérkezett.

Egy pillanatra lehunyta a szemét és mélyet sóhajtott. Amikor ismét a fiatal szerzetesre pillantott, látta, hogy az nyugtalan tekintettel szemléli őt. Nem csodálkozott rajta. Ilyen komor hangulatban valószínűleg még sohasem látta.

Futó mosolyt erőltetett és bólintott.

– Mindjárt jövök. Hirdessétek ki, hogy kezdődik a tárgyalás.

Becsukta az ajtót, újra megállt a kereszt előtt. Lassan térdre ereszkedett.

– Segíts, Atyám. Soha nem volt nagyobb szükségem a segítségedre. Tanácstalan vagyok. Hogyan különböztessen meg a Sátán művét a Tiédétől? Tudod, hogy sokféleképpen megpróbáltam. De mindhiába. Nem látok tisztán. Nem tudom, mit tegyek. Ha igazat mond... vajon kinek az igazát? A Te ajándékkal jön? Vagy a Sátán kísértésével? Nem tudom eldönteni. Szükségem van a segítségedre. Soha nem volt rá nagyobb szükségem.

*

– Kezdetben három férfiről szól a történetem – mondta Dümbüllü. – Nevezzük őket úgy, hogy a herceg, a pap és a varázsló.

– Miért nem Röfi, Töfi és Pöfi? – mormogta Katarina csendesen.

Dümbüllü hátradőlt és kis szünetet tartott.

– A herceg volt a legkevésbé érdekes figura hármuk közül. Legalábbis kezdetben. A másik kettő az ő hercegségében élt, az Alpok északi lejtőin. Gazdag és virágzó kis ország volt. Kitűnő borairól híres. A herceg mértékletesen és ésszerűen uralkodott. Nem akart többet annál, mint ami már megvolt neki, és sikerült jó viszonyban élnie többnyire tehetősebb szomszédaival. Népét is csak akkor sanyargatta, ha ezt elkerülhetetlen volt. Egyfajta humánus feudalizmus volt ez, ha megengeditek a kifejezést.

– Megengedjük – mondta Katarina szárazon.

Dümbüllü nem zavartatta magát.

– Azonban a herceg nem volt valami jámbor lélek. Vadászatok, lakomák és nők sorjáztak nála minden mennyiségben. Nem volt olyan világi öröm, amit megvetett volna.

– Pfuj! – mondta Katarina.

– Hát bizony – mosolygott Dümbüllü. – Többen így vélték: *pfuj!* Mások pedig azt gondolták, a Jóisten úgy döntött, hogy már az evilági életében előlegez neki egy kevéskét a várható büntetésből. A herceget ugyanis hosszú éveken át állandóan visszatérő, heves fejfájás kínozta. Manapság ezt migrénnek neveznénk.

Katarina sóhajtott. Dümbüllü bocsánatkérő mozdulatot tett.

– Megértem, ha azt gondolod, hogy a herceg fejfájása történelmi bagatell.

– A lelkembe látsz.

– Mégis fontos tényező a történetemben. Talán nem is ülnék itt, ha a herceget nem kínozta volna fejfájás.

Katarina nem szólt semmit.

– Hé! – rikkantotta hirtelen Dümbüllü, mint akinek váratlan ötlete támadt. – Mi lenne, ha úgy tennék mintha én lennék a vendégetek és megkérdeznétek, hogy a hosszú úti- és a repülőtéri fáradalmaim után jól esne-e nekem egy csésze forró

tea? Mire én azt felelném, hogy az bizony jólesne, ha nem kerül túl nagy fáradtságokba, és ti erre, óh, dehogy, satöbbi?

Bengt ideges, nevetésszerű hangot hallatott, és kiment a konyhába. Katarina mozdulatlanul, csukott szemmel ült.

– Egymás közt szólva – mondta Dümbüllü –, az emberiség története talán más-képp alakulna, ha a sors, vagy mit tudom én kicsoda, a herceget megkímélte volna ettől a fejfájástól.

Katarina gyors pillantást vetett a férfirra, komoran bölintott és újra lehunyta a szemét.

*

A herceg mint egy üzött vad járt föl-le a teremben és csendesen szitkozódott. A kancellár mozdulatlanul állt az ajtónál, látszólag, a márványpadló egyik repedését tanulmányozta.

– Hol az ördögben lehet az az átokfajzat?!

– Nem tudom, fenség.

A herceg megtorpant, ádáz pillantást vetett a kancellárra.

– Nagyon jól tudom, hogy nem tudod. A ménkü csapna beléd! Feleslegesen ne járasd a szád!

Közelebb lépett a halálsápadt férfiúhoz.

– Gondolod halott?

– Nem tudom, fenség...

– A szentségit, ember! Azt kérdezem, mit *gondolsz*!

A kancellár erősen verejtékezett.

– Azt gondolom fenség, hogy, ismervén Tsudachachi udvari asztrológus úr furcsa szokásait, elképzelhető, vagyis nem teljességgel kizárható, hogy szándékosan tartózkodik ismeretlen helyen és különös kísérleteinek egyikét végzi.

A herceg közelebb lépett a kancellárhoz és vészjósló nyájassággal megkérdezte:

– Szóval úgy gondolod, hogy ez elképzelhető, mi több, nem teljességgel kizárható?

– Igen, fenség – rebegette a kancellár.

A herceg egy ideig a másik arcába bámult, aztán ismét elkezdett föl-le járni a szobában.

– Valóban mindenkit kihallgattak, aki tudhat valamit?

– Igen, fenség. A falujában még a gyerekeket is kikérdeztük. De hónapok óta senki sem látta. Az inasa fölbukkant néha, mindig a késő esti órákban, nem szólt senkihez, szekerével beállt a ház elé, megrakta és már hajtott is vissza a hágó irányába. Hogy azon túl merre, senki sem tudja.

A herceg dühödten morgott egyet. Leült a karosszékbe, behunyta a szemét, halántékát dörzsölgette mindkét oldalon. Ez persze nem segített. Soha semmi nem

segített az átkozott fejtörőcsök ellen! Semmi!... Mindaddig, amíg Tsudachachi be nem állított néhány évvel ezelőtt, ördögös gyökereivel, amelyek teljesen megszüntették a fájaldmát. Illetve, dehogyt teljesen. Ott volt a fájdalom, ott volt állandóan, mint egy ugrásra kész fenevad, amelyet megfélemeznek a bűdös gyógynövénypárlatok. Sohasem sikerült, akárcsak egy napig is, Tsudachachi kotyvalékai nélkül boldogulnia.

És a pokolfajzat kuruzsló ezt pontosan tudta! Brunó, az inasa, rendszeresen beállított egy-egy zacskó keverékkel, mindig kellő időben, amikor az előző szállítmány a végét járta. Tsudachachi elmagyarázta, hogy a leveleket és gyökereket mindig frissen kell szedni és olyan módon feldolgozni, amit rajta kívül senki más nem tud elvégezni. Persze hazudott az átkozott! Vajon télvíz idején hol szedegette a friss leveleket?

Egyszer, egyetleneszer, próbálta meg ráncba szedni az átokfajzatot. És erre nem szívesen emlékezett vissza. Az udvarnép előtt megparancsolta Tsudachachinak, hogy szállítson le nagyobb adag keveréket. Két katonára fogja követni, éjjel-nappal, amíg a kívánt mennyiség megérkezik.

Tsudachachi gondterhelt ábrázattal végighallgatta. Aztán megkérte, hogy négy szemközt beszélhessen vele, egy titkos természetű ügyben.

Alig egy perce folyt a zárt ajtók mögött a bizalmas párbeszéd, amikor a szomszéd teremben várakozó udvarnép a herceg vad kacagására lett figyelmes. Senki sem tudta meg soha, hogy néhány másodperccel korábban öfelsége kardot rántott és Tsudachachi élete akkor nagyon vékonyka hajszálon függött. Mert, amikor magukra maradtak, a varázsló pajkosan belekarolt a hercegebe, és közölte vele, hogy nem szereti a parancsokat, az ultimátumokat és a fenyegetéseket. Alázatosan javasolja öfelségének, dugja a fenekébe a katonáit, különben egy fűszál nem sok, de annyit sem fog tőle látni soha többé.

Jól tudta a kurafi, hogy tanúk előtt, egy ilyen példátlan szemtelenségért azon nyomban a fejével fizetett volna. Így is majdnem ez történt. Szerencsére a herceg gyorsan belátta, hogy állandó fejfájásának csillapítása fontosabb, mint az a futó öröm, amit egy jól irányzott kardcsapás után érezne.

A tárgyra soha többé nem tértek vissza. Tsudachachit kinevezte udvari asztrológusnak és megemelte a járadékát. A szállítmányok pedig, mint azelőtt, rendben megérkeztek.

Most pedig nyomtalanul eltűnt a megátalkodott! Egyesek szerint az inasa ölte meg.

A herceg nem hitt ebben. Először is, nem tudta elképzelni, hogy Tsudachachit valami jöttment paraszt el tudná tenni láb alól. Másrészt pedig Brunó, az inas, nem úgy viselkedett mint egy gyilkos. Nem magyarázkodott. Nem próbálta menteni a bőrét. Még csak meg se mukkant, akárhogy is nógatták a börtönben. Kivéve, amikor azzal a kéréssel állt elő, hogy gyónhasson az apátnak. A herceg, remél-

vén, hogy így megtudhat valamit, engedélyezte.

Az átkozott pap fél napot töltött a fogoly zárkájában. Azután pedig ő is hallgatott, mint a sír. Még hogy a gyónás szentsége! Badarság! Mindössze arról van szó, hogy az apát is ugyanolyan elvetemülten makacs és szemtelen, mint régi cimborája, Tsudachachi.

Talán együtt főztek ki valamit!

Dühödten morgott egyet és újra járkálni kezdett a szobában. Túl elnéző volt az elmúlt években! A csuhások már azt hiszik, hogy övék a világ.

A kancellárhoz fordult.

– Átvitték a foglyot a kolostorba?

– Igen, fenség. Már meg is érkezhettek, fenség.

A herceg komoran bólintott és folytatta a nyugtalan jövés-menést.

„Miért akarta az apát kihallgatni a foglyot? A formális vád eretnokség volt. Nevetséges! Az apát sohasem foglalkozott ilyen zagyvaságokkal. Ez csak ürügy volt, semmi más. Az apátnak ez volt az egyetlen törvényes lehetősége, hogy kapcsolatba kerüljön a fogollyal.

De miért? Mit mesélt neki az inas a börtönben?”

A herceg ráivallt a kancellárra, hogy kerítsen kocsit és kíséretet. Itt az ideje megmutatni a csöcseléknek, hogy ki az úr a házban.

*

– Nem, köszönöm. Sem tej, sem cukor. Citrom? Az isten szerelmére, *teát* szeretnék inni, nem pedig valami egzotikus koktélt. Végül nekem is megfájdul a fejem, és akkor ki tudja, hogyan alakul az emberiség következő nyolcszáz éve. Tudjátok egyébként, hogy a teát eredetileg...

És aprólékos leírásba kezdett különböző teázási-szokásokról Európában, a tizenhatodik században. Katarina rossz kedvűen vette tudomásul, hogy Dümbüllü elbeszélése szórakoztató. Figyelt is rá, félig-meddig.

Dümbüllü bocsánatkérő mozdulattal zárta le elbeszélését.

– Megértem, hogy pillanatnyilag kevésbé érdekelnek benneteket zavaros téziseim a teázás elterjedése és nyugati civilizáció hanyatlása közötti kapcsolatról. No, majd máskor! Térjünk vissza a tizenharmadik századhoz. A paphoz és a varázslóhoz.

Kis szünetet tartott és a lányra pillantott, mintha időt szeretne adni neki valami epés megjegyzésre. Katarina visszanezett rá, de konokul hallgatott.

– A pap és a varázsló – folytatta Dümbüllü –, barátok voltak. Együtt nőttek fel. Sok közös vonásuk volt. Például az, hogy környezetüket sivárnak és unalmasnak találták. Vadak és kíváncsiak voltak. Teljesen tiszteletlenek mindennel és mindenkivel szemben. Veszélyes tulajdonságok ezek – nemcsak a huszadik század végén,

a Svéd Királyságban. Külön-külön, valószínűleg mindketten, rosszul végezték volna. De hajtották és védték egymást. Amikor az egyik óvatoskodott valamitől, a másik fenntartás nélkül belevágott. Vagy fordítva. Vándorlásaik utolsó közös kalandja a vallás volt. Habár néhány évvel korábban azt hitték, hogy ennek véglegesen hátat fordítottak. Szerzetesnek álltak. Elzarándokoltak a Szentföldre. Útjuk hamarosan végleg különvált. Az egyik megtalálta a kereszténységben azt, amit keresett. A másik pedig folytatta a pogány kíváncsiszkodást. Veszélyes utat választott. Fekete mágia, varázslat és egyéb félig feledésbe merült – vagy kiirtott – tudományok. De a hely és az időpont megfelelőnek bizonyult. Gyógynövényei nélkülözhetetlenné váltak. Kinevezték udvari asztrológusnak. Régi barátja közben az ország egyetlen kolostorának apátja lett. A kis hercegség legmagasabb egyházi tisztségviselője. Továbbra is gyakran találkoztak. Hosszú éjszakákat átvitatkoztak és átveszekedtek. Más szóval, barátok maradtak. A varázslónknak így nem kellett semmitől sem tartania. Sem az egyházi, sem a világi hatalmaktól. Ha volt valami, amitől tartott néha, az saját munkája volt. De kíváncsisága mindig erősebbnek bizonyult a félelménél.

*

– Hazudsz – mondta az apát.

– Igazat beszélek – felelt nyugodtan a fogoly. – Jól tudod, hogy igazat beszélek. Szemben álltak egymással, csak a vádlottak padjának derékmagas korlátja választotta el őket. Halkan beszéltek, olyan halkan, hogy a széksorokat és a pódiumot lassan betöltő szerzetesek nem értették a szavukat.

Az apát sóhajtott.

– El kell kezdenünk a tárgyalást. Ugyanazt szándékozod mondani a bíróság előtt, mint amit nekem mondtál?

A fogoly fáradt mosollyal megcsóválta a fejét.

– Tudod, hogy nem fogom ugyanazt mondani. Azt is tudod, hogy miért. Oktalan kis báránycáid rettentően megzavarodnának. Mondd hát, mire jó ez az egész? Kérlek, vess véget ennek az ostoba cirkusznak és beszéljünk végre komolyan egymással!

Az apát úgy érezte megszédül és két kézzel a korlátba kapaszkodott. Arca alig néhány centiméterre volt a másiktól. Így mondta, alig hallhatóan:

– Ebben a házban komolyan kell beszélned mindenkivel. És elsősorban a Mindenhatóval.

A fogoly rövid nevetését mindenütt hallották a teremben.

– Ne légy ilyen patetikus!

Az apát sarkon fordult és elindult a pódium felé. Lassú, bizonytalan léptekkel ment, tudatában volt a széksorokból eredő zavart suttogásnak. *Oktalan kis báránycái* már így is eléggé meg voltak zavarodva. Akárcsak ő maga.

De nem volt biztos benne, hogy a szerzetesek még jobban megzavarodnának, ha meghallanák Brunó történetét. Egyszerűen nem hinnék el.

Vagy ha elhinnék, úgy gondolnák, hogy a foglyot sötét hatalmak irányítják. Annak ellenére, hogy nagyon is jól tudják, mi az apát véleménye ebben a kérdésben. Sohasem fogadta el a megszállottság vádját és sohasem hagyott jóvá ördögüzést. Nem hitt abban, hogy a Sátán ilyen formában tör hatalomra.

Mert a Sátán Istennel vetélkedik, nem az emberrel. Hatalma az ember hatalmánál sokkal nagyobb. Nem kerülne megerőltetésébe bármelyik emberi lelket a hatalmába kerítenie. De ezzel csak azt bizonyítaná, hogy gyengébb Istennél. Mert a Sátán valójában csak akkor diadalmaskodhat, ha az ember, a teremtés, önként választja őt. És az ember, akit teljesen a hatalmába kerít, hogyan *választhatná* őt? Az Ördög olyan együgyű, hogy romba döntené a csatamezőt, ahol meg kell ütköznie Istennel – és még azt is elhinné, hogy ezáltal nyert. Ilyen együgyű csak az ember róla alkotott képe lehet.

Elfoglalta helyét a pódiumon. A terem elcsendesedett. Amikor pillantása végigjárta a padosorokat, kérdő tekintetekkel találkozott. A szerzetesek azt sem értették, hogy egyáltalán miért gyűltek össze. Hiszen a gyilkossági ügy kivizsgálása nem az egyházra tartozott. Más vádpontról pedig nem tudtak. Mert más vádpont nem volt.

Az apát a fogolyra nézett. A férfi figyelmesen, kérdő pillantással szemlélte őt. Nyugtalanásnak nyomát sem mutatta. Mintha csendesen megismételné kérését: *Vess véget ennek az ostoba cirkusznak és beszéljünk végre komolyan egymással!*

Az apát önkéntelenül megrázta a fejét, intett az íroknak, hogy megkezdődhet a tárgyalás. Az írrok felolvasta a szokásos formáságokat, majd a fogolyhoz fordult.

– A vádlott nevezze meg magát!

A férfi közömbös arccal válaszolt.

– Nem fogadom el a vádlott megszólítást, amíg nem tudom, hogy mivel vádolnak.

Az írrok bizonytalan pillantást vetett az apátra. Nem tudta, hogy feljegyezze-e a választ, vagy ismétlje meg a kérdést.

Az apát fölállt, lement a pódiumról és az írrok asztalánál megállt. Szavait az egész teremhez intézte.

– A férfi, aki előttünk áll, Brunó Weil néven ismert. Christian Tsudachachi udvari asztrológus szolgálatában áll. Vagy talán csak *állt*. – Itt a fogolyhoz fordult. – Melyik megfogalmazást részesíted előnyben?

A férfi csendesén válaszolt.

– Én kézzelfoghatóbb dolgokkal foglalkozom, minthogy *megfogalmazásokat részesítek előnyben*. Azt szeretném tudni, hogy Tsudachachi él-e, vagy sem. Válaszomat erre a kérdésre már ismered.

Az apát bólintott és ismét a gyülekezethez fordult.

– Így igaz. Miután Brunó Weilt foglyul ejtették, azt kérte, hogy gyónhasson nekem. Kérésének eleget tettem és meglátogattam a börtönben. Tulajdonképpen gyónásra nem került sor. Csak elbeszélgettünk. Nem akarok Brunó Weil bizalmával visszaélni, azáltal, hogy elmondom, amit tőle hallottam. Ezért hozzá fordulok és megkérdem, hogy hajlandó-e valamennyiünk előtt megismételni, amit nekem mondott?

A fogoly kissé csodálkozva mosolygott.

– És ha nem lennék hajlandó? Akkor mi történik?

– Részünkről semmi. Lezárjuk a tárgyalást.

– És visszaküldték a börtönbe?

– Természetesen.

A fogoly megcsóválta a fejét.

– Érdekes! Vajon a mélyen tisztelt hallgatóság hogyan vélekedik erről? Összeülni egy tárgyalásra, nem tudni miért, aztán pedig azt hallani, hogy a vádlott maga döntheti el, hogy lesz-e egyáltalán tárgyalás.

Az apát csendesesen szemlélte a foglyot, anélkül, hogy szavai tulajdonképpen értelmére figyelt volna. Jól tudta ő is, hogy a hallgatóság csodálkozása az elmúlt percekben aligha csökkent.

De egy egész más dolog járt a fejében.

A fogoly minden szava, minden mozdulata, megerősítette benne azt a szörnyű bizonyosságot, hogy a férfi igazat beszélt a börtönben.

De mit tegyen?

Vess véget ennek az ostoba cirkusznak és beszéljünk végre komolyan egymással!

Nem! Nem léphet egyedül ebbe az ördögi körbe. Akár Isten, akár ember, akár a Sátán műve ez.

Főlemelte a hangját.

– Újra kérdezlek: Hajlandó vagy megismételni mindazt, amit nekem mondtál?

A fogoly könnyedén vállat rántott.

– Nem.

Az apát közelebb lépett hozzá.

– Talán félsz elmondani?

A férfi egy pillanatra kizökkent a nyugalmaából. De az apáton kívül talán senki sem látta, hogy szemében indulatos tűz lobbant. Aztán rögtön elnevette magát.

– Hát nem furcsa? Hogy még mindig fel tudsz bosszantani egy ilyen egyszerű provokációval. Persze, hogy el merném mondani. De mi értelme lenne?

– El kell mondanod!

– Miért?

Az apát hirtelen nem tudta mit válaszoljon. A fogoly pedig nem hagyott időt arra, hogy összeszedje a gondolatait.

– Megmondom miért! – mondta gúnyosan. – Mert azt akarod, hogy mások dönt-

senek helyetted. Nem mersz állást foglalni! A gyülekezeted, a pápád, az istened mögé rejtőzöl. Mosod kezeidet!

Felháborodott zúgás támadt a teremben.

– No látod! – folytatta a fogoly. – Most már vádpontokat is szolgáltatok neked. Istengyalázás? Netán eretnokség? Mindkettőt elismerem. Ha vallásod alapkőve a gyávaság, inkább legyenek istengyalázó eretnek.

Az apát megőrizte a nyugalját. Válaszát inkább az izgatott szerzetesekhez intézte, mint a fogolyhoz.

– Vallásunk alapkőve sohasem volt és sohasem lesz a gyávaság.

– Szavak! – sziszegte a fogoly. – Üres szavak! – És ájtatos hangon hozzátette: – Kezdetben vala az üres szó.

A zúgolódás a teremben nőttön-nőtt.

Az apát nem talált más magyarázatot a fogoly viselkedésére, minthogy őt kihozza a béketűréséből. Nem akarta megadni neki ezt az örömet. Ameddig csak lehetett, várt a válasszal, majd nyugodtan így szólt:

– Kihasználod, hogy nem akarom elmondani azt, amit bizalmasan közöltél velem. Azt viszont te is tudod, hogy amit elmondtál, amennyiben igaz, az egész keresztény világra tartozik.

– Csak a keresztény világra? – kérdezte csendesen a fogoly.

Az apát elmosolyodott.

– Nem. Minden élő emberre.

A fogoly bólintott.

– Éppen ezért nem szabad elsietnünk a dolgot. *Minden élő ember* nem érett még meg erre. És a *keresztény világ* még kevésbé.

– Nincs jogunk ilyen módon ítélni!

– Neked talán nincs. Én épp megtettem.

Egy ideig csendben méregették egymást.

– Egyébként pedig – mondta a fogoly –, soha eszembe nem jutott, hogy beszélgetésünk téged *titoktartásra* kötelezne. Elmondtam neked, amit akartam. Hogy te kinek mondd tovább, már kizárólag a te dolgod. Csak rajta! Ezennel feloldom soha nem létezett titoktartási kötelezettségedet! Kíváncsi vagyok, hogy a keresztény világ ezen élenjáró csapata hogyan fogadja majd a dolgot.

Gunyorosan meghajolt.

– Parancsoljon Öminenciája! Adja át szerény üzenetemet a keresztény világnak!

A szerzetesek növekvő értetlenséggel hallgatták a különös párbeszédet. Most azonban elcsendesedtek és teljes figyelmüket az apátra fordították. Talán megtudják végre, hogy miről van szó?

Az apát nem mozdult. Váratlanul érte a fogoly javaslata. Lassan megcsóválta a fejét.

– Elbeszélésed nem lett volna olyan nagy hatással rám, ha valaki mástól hallom.
 – Az biztos – nevetett a fogoly. – De megint csak kibúvót keresel.
 – Nem – mondta határozottan az apát. – Ez a te történeted! Neked kell elmondanod.
 – Méghogy *kell!* – fortyant föl a fogoly. – Kímélj meg az ilyen kijelentésektől. Jól tudod, hogy mi a véleményem erről a szóról.
 – Vajon honnan tudnám? – szólt halkán az apát.
 A fogoly elkomorodott.
 – Most már elég. Mondd el a báránykáidnak, hogy honnan tudod, vagy pedig vess véget ennek a cirkusznak!
 Az apát egy ideig csendben figyelte, majd a hallgatóság felé fordult. Úgy látzott, hogy döntött.
 A szerzetesek néma feszültséggel várokoztak.
 De mielőtt az apát megszólalt volna, lódobogás hangja törte meg a csendet. Amikor pedig a kolostor udvaráról kocsikerék nyikorgása hallatszott, már valamennyien sejtették, hogy ki a hívatlan látogató.

*

– A herceg, mint mondtam, a legkevésbé érdekes szereplője kis mesémnek. De az ő kezében volt a hatalom. Habár ez sok, hosszú és békés éven át semmiféle problémát nem jelentett. Ellenkezőleg. A herceg anyagi támogatásának volt köszönhető, hogy a pap és a varázsló nyugodtan bibelődhetett saját dolgaival. És minden a legnagyobb rendben volt mindaddig, amíg egy szép napon a varázsló mintha köddé vált volna...

Dümbüllü kis szünetet tartott. Bengt és Katarina csendben ült. Már beletörődtek, hogy semmilyen módon nem tudják befolyásolni azt, hogy a kis pocakos ember miről beszéljen és milyen tempóban.

– Hogy lassacskán megértsétek, hová tűnt az udvari asztrológus úr – folytatta Dümbüllü –, mondanék néhány szót arról, miféle dolgokkal foglalkozott. Valóban csak néhány szót! Különben hetekig ülhetnék itt. Mert sokoldalú ember volt a mi varázslónk. Hát először is, nem volt varázsló. Tudomásom szerint *varázslók* a középkorban sem voltak. De szeretem ezt a szót! Mesébe illő. És tény, hogy hősünket gyakran neveztek varázslónak. És azt, amit művelt, varázslatnak...

Ismét töltött a teáskannából és kortyolt néhányat.

– Christian Tsudachachi, a varázsló, valójában egyszerű kutató volt. Szorgalmas és makacs. Kísérleteit nagy szenvedéllyel végezte. Sokat utazott és kapcsolatot keresett olyan személyekkel, akik továbbra is tiltott művészeteket űztek. Sámánok, táltosok, kuruzslók, boszorkányok, jvasasszonyok és így tovább. Mint a szivacs, úgy szívta magába mindazt, amit tudományukban érdekesnek talált. És

számtalan váratlan, új kombinációt kísérletezett ki. A mi szempontunkból az a legfontosabb, hogy odaadón gyakorolta mindazt, amit manapság különböző meditációs technikáknak neveznének. Elsősorban pedig a sámánok azon állítólagos képessége érdekelte, hogy egy bizonyos állapotban el tudják hagyni a testüket. Hiszen ti is ismertek lappföldi sámánokról szóló mendemondákat. Transzba esnek valahol az északi hóvidéken, közben pedig Stockholmban intézik ügyes-bajos teendőiket. Vagy fordítva. De akárhogy is van: nem érdektelen gondolat! Elhagyni a test bőrtönét és kötetlenül szálldosni, túl a téren, túl az időn! Christian Tsudachachi udvari asztrológus úr ezt megátalkodott makacssággal próbálgatta. De sohasem sikerült neki! Mert ez nem így működik.

Előrehajolt és egy ideig elgondolkozva farkasszemet nézett egy bizonyos csekély értelmű medvebocccsal, aki színes matricaként pillantott vissza rá a teásbögre oldaláról. Majd hozzátette:

– Másképp működik.

*

Kitárták a terem ajtaját.

A hercegi testőrség két felcicomázott tagja belépett és az ajtó két oldalán megállt. A következő személy, aki felbukkant, a kancellár volt.

– Ófelsége kegyeskedik megtisztelni a rend összejövételét!

Néhány másodperccel később a herceg is megjelent. Lassan lesétált a padsorok közti folyosón és néhány méterre az apáttól megállt. Pillantása éber volt és arrogáns.

– Sajnálom, hogy megzavartam a tárgyalást. Rajta, folytassátok!

Helyet foglalt az első padsor legszélén és újra az apátra pillantott.

– Mintha csak levegő lennék, drága barátom...

Az apát mély lélegzetet vett, hogy hangja ne árulja el, mennyire felizgatta a herceg váratlan látogatása.

– Felség... Ha tudtunk volna érkezéséről, méltóbb fogadtatást biztosíthattunk volna... egy alkalmasabb időpontban.

A szerzetesek feszülten figyelték a látogatót. Az apát megjegyzése az időpont alkalmatlanságáról, példátlan kihívás volt. De a herceg látszólag nem törődött vele.

– Drága barátom! Hiszen mondom, hogy nem akarok zavarni. Folytassátok csak a tárgyalást, mintha itt sem lennék.

Az apát egy pillanatig habozott. Amit mondani készült, beláthatatlan következményekkel járhat – nemcsak saját személyét illetően.

– Alázatosan emlékeztetni szeretném felségedet rendünk törvénybe foglalt jogára, miszerint magunk között, a világi hatalmak beavatkozása nélkül intézhetjük belső ügyeinket.

A herceg mozdulatlanul ült. Mint egy ragadozó az ugrás előtt.

– Fölösleges engem olyan törvényekre emlékeztetni, amelyeket saját magam vettem papírra, drága barátom.

Már nem volt visszaút. Az apát válasza gyors és határozott volt.

– Fenséged jelenléte az ellenkezőjéről tanúskodik.

A herceg még jobban megmerevedett.

Tudta, hogy ő is veszélyes vizeken hajózik. Az egyházzal nem volt ajánlatos ujjat húzni. Rövid távon persze akármit tehet. Ha úgy szottyán kedve, láncba veri az egész csuhás gyülekezetet és a földdel teszi egyenlővé a kolostort. De ezzel csak veszélyeztetné azt a törekeny politikát, amelyet már évek óta sikeresen folytat. Alkalmat nyújtana a pápának, hogy beavatkozzon. És a császárnak nem kevésbé. Mert a császár, az adott helyzetben, természetesen igyekezne megelőzni a pápai seregeket.

Átkozott fejfájás! Átkozott pap!

– Drága barátom – szólt száraz hangon –, Remélem nem arról van szó, hogy a tisztelt rend belső ügyei nem tűrik a nyilvánosságot? Hogy netán rendünk és törvényeink ellen irányulnak?

Az apát megértette, hogy a herceg kérdése mögött egyezkedési lehetőség rejlik. De már nem volt egyezkedő kedvében.

– Fenség, ez a kérdés, és még inkább fenséged kegyes jelenléte, megsérti a templom háboríthatatlanságának a törvényét. Meg kell tehát kérdezmem, hogy ez a törvény továbbra is érvényben van-e? Amennyiben nincs érvényben, azonnali hatállyal lemondok tisztségemről. Ha pedig érvényben van, alázatosan kérem fenségedet, hagyjon magunkra bennünket. A tárgyalást fenséged jelenlétében semmilyen körülmények között nem folytathatjuk.

A herceg érezte, amint arcába szökik a vér.

Ami sok az sok! Az apát végérvényesen elvetette a sulykot! Pokolba a pápával és a császárral és valamennyi katonájukkal! Égessék föl az egész országot, ha arra támad kedvük! De amíg az ő kezében van a hatalom, senki nem beszél vele büntetlenül ilyen hangon! Senki! Még hogy *lemond* tisztségéről?! Mostantól kezdve a saját szaráról sem fog tudni *lemondani* a kurafi!

A herceg felállt, hogy intsen a katonáknak.

És ekkor a fogoly jóízűt nevetett.

A herceg keze megállt a levegőben. A fogoly viselkedése olyannyira nem volt helyénvaló, hogy öfélése néhány másodpercig némán meredt rá.

– Meghibbantál, ember?!

A fogoly mintha nem is hallotta volna a kérdést. Az apáthoz fordult.

– Miért nem akarod folytatni a tárgyalást? Hiszen elismerted, hogy elbeszélésem nemcsak a *keresztény világot*, hanem *valamennyi élő embert* érint. Barátunk azért mégiscsak beletartozik az utóbbi kategóriába? Vagy belátod végre, hogy könnyel-

műség lenne a felfedezésemet egy *ilyen figura* kezébe adni?

Az *ilyen figura* szót gúnyosan megnyomta és, hogy kétség ne férjen hozzá, hogy kire céloz, nyújtott karral a hercegre mutatott, anélkül, hogy egyáltalán ránézett volna.

A herceg tátott szájjal bámult, mint aki nem hisz a fülének. Nem értette ugyan, hogy a fogoly miről beszél, de hanghordozása annál egyértelműbb volt. És ez eleendő volt ahhoz, hogy őfelsége kardot rántsön és a fegyver hegyét a fogoly mellének szegezze.

– Mit locsogsz itt, te бүdös paraszt?!

A fogoly rövid kiáltást hallatott, amikor a fegyver a mellének feszült. Nem a rémület vagy a meglepetés kiáltása volt ez. Hanem – amint az apát ezt később magának megfogalmazta – izgatott csatakiáltás.

Aztán farkas-viccssorral válaszolt a herceg kérdésére.

– Nem emlékszem, hogy megszólítottalak volna, *drága barátom*.

A herceg nehezen tudott úrrá lenni azon természetes ösztönén, hogy kardját azon nyomban a férfi mellébe döfje. De nem volt kétséges, hogy a fogoly gyengeelméjű. És közbelépésével vártalan lehetőséget teremtett a hercegnek, hogy valamelyest egyenes gerinccel távozhasson és talán mégse tegye menthetetlenül tönkre az egyházzal való kapcsolatát. Úgy vélte, ki tudja használni azt a tényt, hogy a fogoly viselkedése pillanatnyilag háttérbe szorította az apáttal folytatott vitáját.

Intett a katonáknak.

– Ezt az embert visszavisszük a бүrtönbe!

A testőrség egyik tisztje továbbította a parancsot. Négy katona, a kint várakozó csoportból, a terembe lépett és a széksorok között elindult a fogoly felé.

Az apát útjukat állta.

A katonák, akiknek mindeddig nemhogy csatában, de még efféle feszült helyzetekben sem volt részük, bizonytalanul megálltak.

– Mit csináltok, fajankók!? – üvöltött a herceg. – Végrehajtani a parancsot!

Az ijedt kis csoport a kelletténél jóval durvábban taszította félre az apátot és folytatta útját a fogoly felé.

– Testvérek! – kiáltotta az apát. – Elálljuk a kijáratot! Rajta!

Néhány szempillantással később közel félszáz szürkecsuklyás alak tolongott szorosan egymás mellett a terem kijáratánál. A helyiség másik végében a négy katona közrefogta a foglyot és sápadtan várta a további parancsokat.

A herceg földbegyökeredett lábbal állt. Olyan volt ez, mintha egy rémálomba csöppent volna.

„Hát nem nyugszik ez az átkozott pap, amíg mindkettőjüket a pusztulásba nem taszítja?! És most mit tegyen? Adjon parancsot, hogy karddal vágjanak utat a csuhások között? Vagy futamodjon meg, szégyenszemre, üres kézzel? Miért is jött ide?!...”

Szinte segélykérően nézett körül. Pillantása megakadt a foglyon. A férfi széles vigyorral szemlélte őt, mintha el sem tudna képzelni jobb mulatságot. Majd könnyedén megcsóválta a fejét és így szólt:

– Kicsit előbb kellett volna meggondolni a dolgot, te töketlen.

– Mit mondtál?! – üvöltötte a herceg és ismét kivont karddal közeledett a fogoly felé.

– Hiszen hallottad, drága barátom – jött az egykedvű válasz.

– Hallottam bizony! – harsogta a herceg és kardját iszonyú erővel a fogoly mellé dőfte.

A férfi tántorogva előrelépett, mondott még valamit a hercegnek, miközben szájából ömlött a vér, majd átzuhant a derékmagas korláton és élettelenül terült el a földön. Csak a körülötte álló katonák és a herceg maga hallotta, hogy a halálosan megsebzett férfi megismételte a *töketlen* szót.

Az apát felkiáltott és a herceg felé rohant. Aztán hirtelen megtorpant és döbben-ten meredt a hercegre.

Ijesztő és érthetetlen színjáték vette kezdetét.

A herceg fülsiketítő kiáltást hallatott és egész testében remegni kezdett. Mindkét karjával vadul kaszált a levegőben, mintha láthatatlan ellenfelekkel viaskodna. Közben pedig veszettül ugrándozott, mintha csak tüzes parázs borította volna a padlót. Majd egyensúlyát veszítve a földre zuhant és tovább rángatózzott. Szüntelen kiáltásai és sikoltásai között néha kivehető volt egy-egy szó. Segélykérések. Szitkozódások.

Az apát lassan közeledett hozzá. Még sohasem látott ehhez hasonlót. Ez bizony nem nyavalyatörés volt. Hanem valami egészen más. Pillantásuk néha találkozott. A herceg szemében kétségbeesett segélykérés keveredett páni félelemmel.

Aztán a görcsök lassan alábbhagytak, majd teljesen megszűntek. A herceg elcsendesedett és mozdulatlanul feküdt a földön. Csak lassan hullámzó mellkasa tanúskodott arról, hogy életben van. Tátott szájjal és tágra nyílt szemekkel meredt maga elé a padlóra.

Az apát a fogolyhoz lépett és megbizonyosodott arról, hogy a férfi halott. Viszszatért a herceghez, leguggolt mellé és kezét a másik arca előtt le-föl mozgatta, hogy lássa, vajon reagál-e a mozgásra.

Percekig tartott, amíg a herceg pillantása kitisztult és lassan, nagyon lassan, az apátra nézett.

– Fenség, hall engem?

A herceg szemével igent intett. Majd alig hallható hangon ezt suttogta:

– Semmi baj. Kicsit elfáradtam. Pihennem kell...

– Fektessük be fenségedet a vendégszobába?

Meglepetésére, a herceg fáradt mosollyal válaszolt.

– Nem kell... Itt jó hűvös van. Mindjárt jobban leszek.

Az apát bólintott és főlegyenesedett. A kancellár idegesen topogott mögötte.

– Mit csináljunk?

– Semmit – mondta szárazon az apát. – Öfelsége pihenni szándékozik.

– De hát öfelsége nem feküdhet a padlón...

Az apát olyan hirtelen fordult felé, hogy a kancellár ijedten hátrahőkölt.

– Öfelsége plebejus módon kegyeskedik pihenni!

A herceg a padlón kuncogásszerű hangot hallatott. Majd szólt, hogy segítsék fel egy székre. Ott sokáig mozdulatlanul ült és az apátot szemlélte, aki vele szemben foglalt helyet. A herceg hirtelen elmosolyodott.

– Fölöttébb eseménydús nap a mai, drága barátom.

Az apát komoran biccentett.

– Fölöttébb helytálló észrevétel, fenség.

A herceg lassan fölállt. A kancellár rögtön mellette termett, hogy támogassa. A herceg ingerült kézmozdulattal elhessegette és óvatosan elkezdett föl-alá járni a teremben. Ereje meglepő gyorsasággal visszatért. Alig egy perc múlva már semmi sem árulta el mozgásában, hogy milyen különös állapotban volt az imént. Energi-
kus léptekkel, karját szélesen lóbálva járt-kelt, mint aki határtalanul élvezi testé-
nek minden porcikáját.

Hirtelen megtorpant a kancellár előtt és a képébe vigyorgott.

– Most pedig hazamegyünk, te tökføj!

Majd az apáthoz fordult.

– Adósod maradtam egy válasszal. A templomi háboríthatatlanság törvénye ér-
vényben van és érvényben is marad mindaddig, amíg én irányítom ezt az országot.
Senki nem fogja büntetlenül megszegni. Sajnálom a történeteket.

Gyors léptekkel a kijárat felé indult. Az ajtóból még egyszer visszafordult.

– Tehát nem foglak háborgatni. De örülnék, ha egyszer meglátogatnál! Sok be-
szélnivalónk van egymással. És szeretném, ha félretennénk a titulusokat. Soha
többé nem foglak *drága barátomnak* szólítani, ha megígéred, hogy te is abbaha-
gyod ezt a fenség-hülyeséget.

Sarkon fordult és eltűnt.

A lovascsapat dobogását már rég elnyelte a távol, amikor az apát még mindig
mozdulatlanul ült és hamuszürke arccal meredt maga elé.

– Uram-isten – mondogatta. – Uram-isten.

*

Dietrich Scheinheim nem tudta eldönteni, hogy elégedett legyen-e vagy sem.

Otthon Zürichben, péntek este lévén, ezidőtájt éppen befejezte volna karate-
edzését. Majd elment volna a fiúkkal néhány italra, hajnaltájt pedig alighanem a
Lovedream Clubban találta volna magát, ahol a lányok minden pénzt megértek.

Ehelyett most bérelt autóban ül, és már két órája, egy szürke toronyházra mered.

Vadidegen ország vadidegen fővárosában, ahol egy teremtett lelket nem ismer. Ráadásul olyan környéken, ahol úgy tűnik, hogy este nyolc óra után kijárási tilalmat rendeltek el.

Ebből a szempontból szemlélve a dolgokat aligha volt rá oka, hogy elégedett legyen.

De ha arra gondolt, hogy miként kezdődött az utazás, hát egészen belebizsergett. Egy valóságos autós üldözéssel! Igaz ami igaz, az üldözött autósok fogalma sem volt arról, hogy üldözik. Na jó! Legyen egy fél autós üldözés. Egy ötven százalékos autós üldözés.

Kicsit heherészett magában.

Néhány órával korábban, a stockholmi repülőtérre érkezésekor, nem volt nevetetnékje. Majdnem elvesztette a kis törököt.

De nem a saját hibájából lett!

Az iroda megígérte, hogy menetkész bérkocsi várja. Csak azzal kellett törődnie, hogy előbb jusson át az útlevél- és vámvizsgálaton, mint a török. Azt ígérték, hogy az érkezési csarnok autókölcsönző pultjánál csak bemondja a nevét és már is kezébe nyomják a kulcsot. Minden formaságot előre elintéznek. A kocsi közvetlenül a kijáratnál áll majd, a buszmegálló és a taxiállomás között.

Az iroda még térképet is szerzett, az arlandai repülőtér környékéről. Útközben alaposan áttanulmányozta.

Kizárólag az a gondolat okozott neki némi fejtörést, hogy mit tegyen, ha Abdullahot, vagy hogy a fenébe hívják a kis dagit, valaki autóval várja. Ez esetben ugyanis elképzelhető volt, hogy az illető gépkocsiját az érkezési csarnokkal szemben lévő hatalmas parkolóban állítja le. Innen több kijárat is nyílt, valamenynyit lehetetlen megfigyelés alatt tartani. De ahogyan minden út Rómába vezet, hihi, itt minden út a stockholmi autópályára vezetett. Tehát az autópálya feljáratánál bevárhatja a törököt.

Úgy gondolta, mindenre felkészült.

Kivéve arra, ami történt.

A töröknek csak kézipoggyásza volt. Leszállás után rögtön a kijárat felé indult. Közvetlenül Dietrich mögé került az útlevélvizsgálatnál. Aztán úgy tűnt, Dietrichnek szerencséje van. Az útlevélkezelő szórakozottan belelapozott útlevelébe, közben pedig néhány vérszomjas pillantást vetett a mögötte álló törökre. Nem vitás, hogy alaposan végzi majd munkáját, amint a kis dagi sorra kerül, és ezzel lélegzetvételnyi szünetet biztosít Dietrichnek, hogy kiválthassa a kocsi kulcsait.

De az autókölcsönző vállalat pultja mögött bámészkodó nősemély semmit nem tudott a kulcsról! Közölte, hogy a kollégája, aki az ilyen ügyeket intézi, éppen kávészünetet tart, „*biztos itt van valahol a közelben...*”

Eltűnt, hogy a kollégáját megkeresse. Ebben a pillanatban fölbukkant a török!

Dietrich álmában sem képzelte volna, hogy a gömbölyű kis ember milyen gyorsan szedi a lábait. Szempillantás alatt átrobogott a csarnokon és eltűnt az egyik fölfelé vezető mozgólépcsőn. Az indulási csarnok irányába!

Dietrich utána iramodott. Időben felért, látta, amint a török beleveti magát egy taxiba. A következő pillanatban már messze járt. Dietrich visszarahant az érkezési csarnokba, ahol már, walkie-talkie-jukkal vadul hadonászva nyüzsögtek a biztonsági emberek.

Ravasz húzás volt a kis töröktől, hogy az indulási szintet választotta. Az első percekben kizárólag az érkezési csarnokban keresték, valamint az azt körülvevő parkolókbán, buszmegállóknál és a taxiállomás környékén.

Annál kellemetlenebb volt, hogy a nő, aki állítólag tudott Dietrich kulcsairól, percekig nem került elő. És amikor előkerült, elkezdődött a huzavona, amire Dietrich nem szívesen gondolt vissza.

Az idegességtől remegve, verejtékező homlokkal, intézett néhány talán túlságosan is keresetlen szót a hölgyhöz. A pimasz tehén ekkor angyali mosollyal megkérdezte, hogy nem fogyasztott-e útközben néhány pohárkával többet a kelleténél. Végül Dietrichnek kellett bocsánatot kérnie és hebegett valamit a stresszről és a sietségről, hogy egyáltalán megkapja az autókulcsokat!

Aztán kétszáz kilométeres sebességgel nekivágott a stockholmi autópályának. A város szélén, az első közlekedési lámpánál utolérte a török taxiját, hálaadó fohászt rebegett a városatyáknak, akik a repülőteret közelebb építették az északi sarkhoz, mint magához a városhoz.

Most pedig közel három órája itt ül...

A török pedig odaát, egy harmadik emeleti lakásban, annál a két svédnél, aki Pergola társaságában volt, amikor Köhler lelőtte.

És ez enyhén szólva furcsa volt. Mert semmi nem utalt arra, legalábbis a pincér zavaros kijelentésén kívül, hogy korábban valami közük lett volna egymáshoz.

De úgy látszik, igenis volt.

Vagy ha nem is volt, most van.

Remélhetőleg a Svédfül – ahogy a főnök rejtélyes munkatársukat ez alkalommal nevezi – a helyén van. És minden bizonnyal ott van. Mert ki más gubbasztana abban a fehér kisbuszban, a háztömb túlsó végén?

Óh boy! Valóságos Hollywood!

Csak történelem már valami!

*

Félúton a kolostor és a kastély között a herceg hirtelen nagyot rikkantott és megálljt parancsolt.

– Oda nézz! – rivallt a kancellárra.

Az udvaronc abba az irányba nézett, amerre a herceg mutatott, de nem látott

mást, csak a néptelen mezőt.

A herceg kardot rántott, a fegyver hegyét a kancellár mellének szegezte.

– Te lennél az én jobb kezem?! Nézz körül jobban!

A kancellár kétségbeesetten próbálta kitalálni, hogy mit kellene látnia.

– Nos? – kiáltott a herceg. – Mit látsz?

– Egy mezőt, fenség...

– És még mit?!

– Hegyeket, fenség!

A kard hegye a mellének feszült. Egész testében remegett, meg volt győződve arról, hogy a herceg értelme elborult.

– És még mit?

A kancellár hadarni kezdte mindazt, amit látott.

– Egy madarat, fenség... Felhőket! Fákat és bokrokat, fenség! Füvet, fenség! Még egy madarat, fenség!

A herceg türelmetlen kézmozdulattal csendre intette.

– Bagolytövis! – szólt. – Így nevezik azokat a kis fehér virágú, alacsony bokrokat. Levelei jók fejfájás ellen. Nem a legjobb orvosság, de megfelelő. Szedj marokra valót azokból a keskeny, zsenge levelekből, amelyek legfölül nőnek!... No, ne mereszd a szemedet, hanem lódulj már, te vaks!

*

Dümbüllü fölajtotta utolsó kerty teáját, fölállt és az ablakhoz lépett. Végignézett a sötét utcán, majd a két fiatalhoz fordult.

– Ennyi elég volt mára. Fáradt vagyok. Hosszú napunk lesz holnap. Zürichbe repülünk.

Bengt és Katarina egymásra néztek.

– Ha repülünk, hát repülünk – mondta Bengt.

– Ezt minek nevezzem! – nevetett Dümbüllü. – Nem tudok betelni a fiatalos lelkesedésekkel! A jegyeket elintéztem, délelőtt értetek jövök. Ó, mit is mondok!? Sajnos nem tudok veletek menni holnap. Abban az örömben lesz részetek, hogy megismerkedhettek az egyik munkatársammal. Ő jön majd értetek.

– Micsoda? – mondta Katarina.

Dümbüllü sajnálkozva tárta szét a kezét.

– Elhagytam az útlevelemet. Anélkül pedig nem jut messzire az ember ezekben a primitív időkben. De ígérem, hogy helyettesem ugyanolyan alkalmas lesz a feladatra, mint én magam. Az ügy minden részletét pontosan ismeri.

– Ki az? – kérdezte Katarina.

– Még nem tudom. Utána kell nézmem, hogy ki elérhető.

Katarina hirtelen hisztérikusan fölnevetett, majd ugyanolyan hirtelen elhallga-

tott.

„Nem. Nem szólok semmit. Nem kérdezek semmit. Nem gondolok és nem hiszek semmit. Jöjjenek csak a *munkatársak*... Az *elérhető munkatársak*... Papok, varázslók, hercegek, török szakácsok, nácik, bénák és mindenki más. Jöjjenek csak.”

*

„Regina volt a legjobb. De fene drága! Habár Lucille sem volt rossz. Bizonyos vonatkozásokban még Reginánál is jobb.

Na mi lesz már!? Csak nem alszik itt a török?”

A lépcsőházban kigyulladt a villany.

Dietrich ösztönösen lejjebb csúszott az ülésen. Aztán újra kihúzta magát. Nyugalanságra semmi ok. A szemközti oldalon parkolt, legalább ötven méterre a kaputól, gyengén megvilágított helyen. Ha emlékezne is rá a török a repülőgépről, akkor sem ismerné fel itt a sötét kocsiban.

A török egyedül volt. A járdán pillanatra megállt, mint aki azon gondolkozik, melyik irányba menjen. Majd kilépett az úttestre és egyenesen Dietrich irányába indult.

Dietrich szíve vadul kalapálni kezdett. Mereven ült, görcsösen markolta a kormányt. Legszívesebben a műszerfal alá bújt volna. De nem tehetette. A kis dagi már észrevette, hogy ül valaki ebben az autóban, és csak felhívná magára a figyelmet, ha most megpróbálna lebújni. Hiszen mi furcsa van abban, ha valaki ül az autójában? Ha vár valakit. Lehet, hogy összeveszett a feleségével, és most itt gubbaszt...

Hát ez meg micsoda!?

A török, aki most már alig húsz méterre volt tőle, és nyugodt, kissé csámpás léptekkel közeledett, úgy tűnt, mintha hanyagul intett volna! Talán valakinek, aki a kocsni mögött áll, intett?

Bekerítették?!

A visszapillantó tükörben üres utcát látott.

A gömbölyű kis alak átvágott az autó előtt, vidáman Dietrichre mosolygott és újra intett! Megpróbálta kinyitni a jobb oldali ajtót, de az zárva volt. Megkerülte az autót, a vezetőülés melletti ablakhoz hajolt, megkocogtatta az üveget.

„Útbaigazításra van szüksége” – villant át Dietrich agyán. Tudta, mennyiben az iroda anyaga megbízható volt, hogy a török még sohasem járt Stockholmban. Igaz, a repülőtéren nem úgy festett a dolog.

Dietrich lecsavarta az ablakot és igyekezett barátságos arcot vágni.

– Can I help you?

A török kuncogott egy kicsit, és Dietrich képébe bámult. Dietrich megismételte a kérdést. A török ettől még jobb kedvre derült. Aztán tökéletes németséggel válaszolt.

– Hát lehet, hogy tudsz segíteni. Kezdd mondjuk azzal, hogy meséld el szépen ki vagy.

Dietrich erejéből csak dadogásra futotta.

– Őh izé... maga német?

– Hagyd ezt a hülyeséget. Tudod, hogy ki vagyok. Én viszont szeretném hallani, hogy te ki vagy!

– Izé... honnan tudnám, hogy maga kicsoda?

– No látod, milyen jó kérdés! Erre is tőled szeretnék választ kapni. Mert tudnod kell, hogy ki vagyok, különben nem követtél volna Zürichtől idáig. Vagy talán belém szerettél a repülőtéren?

– Dehogysis!

– Akkor jó! – nevetett Dübüllü. – Mert az reménytelen szerelem lenne. No, nyisd már ki az ajtót a túloldalon!

Dietrich megpróbált úrrá lenni a helyzeten.

– Mi a fenét képzelsz, hogy gondolja hogy...

Tovább nem jutott. Dübüllü egyszerűen kinyitotta a vezetőülés ajtaját, áthajolt Dietrich fölé, hogy a túloldalon fölhúzza a másik ajtó biztonsági gombját.

Dietrich ekkor végzetesen tévedett. Habár érthető volt a tévedés, ha abban a mélyen gyökeredezett téveszmében élt, hogy a középkorú, alacsony növésű és nagy-pocakos török szakács az ő testi biztonságát aligha tudja veszélyeztetni. A tévedés abból állt, hogy megragadta Dübüllüt és megpróbálta kituszkolni az autóból.

A következő pillanatban iszonyú fájdalmat érzett. Mintha bomba robbant volna a mellkasában, amely testét ezer darabra szakította.

Aztán pedig nem érzett *semmit*.

Kiáltani akart, de nem tudott. Nem volt teste.

Viszont továbbra is gondolkozott. Első gondolata az volt, hogy meghalt.

És látott. Mindent tisztán látott. Látta, amint a török kihátrál az autóból, felegyenesedik, néhány másodpercig közömbös pillantással szemléli őt. Majd megkerüli az autót és beül mellé.

Dietrich lefelé fordította pillantását. A teste *megvolt*. Hasa ütemesen föl-le emelkedett. Lélegzett. Lélegzett a teste. De nem volt hozzá semmi köze. Mintha egy idegen tárgyat figyelne.

A török előrehajolt és beszélni kezdett. Dietrich csodálkozott, hogy érti, amit a férfi mond.

– Mindjárt jobb lesz. Csak emlékeztetni akartalak, hogy törékeny kis lény vagy, és kellemetlen következményekkel járhat, ha nem teszed azt, amire kérlek.

Dietrich érezte, hogy kezd visszatérni a teste. Mintha az érzéstelenítés fokozatosan alábbhagyna. Egyszer csak sikerült mozdítania a kezét. Megkönnyebbülten nyögött egyet.

Dübüllü mosolyogva nézte.

- Jobb élni, mint nem, ugye?
- Mi történt? – suttogta Dietrich.
- Egy rövidtávú felfüggesztése annak, amit az orvostudomány proprioszeptív érzékelésnek nevez. De nem vagyok orvos, úgyhogy elégedjünk meg annyival, hogy a fogás működik. Mint észrevetted. És akkor talán térjünk vissza a tárgyra! Nem vagy rendőr. Újságírónak is túl ügyetlen vagy. Szóval: ki vagy?
- Villámgyorsan jött a válasz.
- Jogász vagyok. A Niedermayer ügyvédi iroda munkatársa Zürichben. Kereskedelmi jogtanácsos.
- Kötelességtudó ábrázattal lesett Dümbüllüre. Az bátorítólag biccentett.
- Nagyon jó! És minek köszönhetem személyem iránti kitüntető figyelmedet?
- Ernst Köhler a mi irodánk képviseli. Magas összeköttetések... Sok pénz van a dologban.
- Szóval megpróbáljátok tisztára mosni egy zsák pénzéért?
- Igen... Vagy legalábbis enyhíteni a vádpontot.
- Milyen alapon?
- Összeesküvés... Politikai célzatú provokáció.
- Nocsak. Te elhiszed?
- Jaj, dehogy. De hihetővé lehet tenni. Vagy legalábbis nem kizárhatóvá.
- Lázba jött, mintha hirtelen minden ismeretét Dümbüllüre kívánná zúdítani.
- Vegyük például a fegyvert! Nem bizonyított, hogy kié, egyik tanú sem látta, hogyan került Köhler kezébe. Lehet, hogy Pergoláé volt. Köhler azt sem tudta, hogyan bánjon vele.
- Persze hogy nem – nevetett Dümbüllü. – Abban az állapotban azt sem tudta volna, hogy hogyan bánjon a sliccével. Rólam mit tudtok?
- Semmit. Azonkívül, hogy a gyilkosság utáni napon nyomtalanul eltűnt. Figyeltettük, többek között, a repülőtéri helyfoglalásokat. És ma reggel felbukkant az ön neve.
- És akkor te felcsaptál az iroda James Bondjának...
- Hamarjában senki más nem volt elérhető. Nem szoktam én ilyen dolgokkal foglalkozni.
- Mit nem mondasz! És a két svéd milyen megfigyelés alatt áll?
- Dietrich, ez egyszer, habozott.
- Na, ne kéresd magad!
- Óh, lehallgatjuk őket. A Svédfül...
- Talán kicsit bővebben!
- Nem tudok róla semmit. Sose láttam. Csak a főnök ismeri. Annyit tudok, hogy több ügyben segített nekünk az elmúlt években. Információkat szerez. Vagy előállít. Nem mindig finom módszerekkel, úgy hallottam. Azt mondják, nem egy kelles alak.

– Bezzeg te, meg a főnököd, kis angyalkák vagytok. Egyedül dolgozik?
 – Nem tudom.
 – Svéd?
 – Nem. Azaz nem hiszem. Ja, a névre gondol? A főnök mindig különböző neveket ad neki. A megbízás jellegétől függően. Úgy gondolta Svédül ez alkalommal megfelelő.

– Nagyon megfelelő. Tréfás ember a te főnököd.
 Söhajtott egyet, majd hosszú ideig csukott szemmel, csendben ült. Dietrich mocnani sem mert. Egészen addig, amíg Dümbüllü kifejezéstelen hangon megkérdezte, hogy vannak-e gyerekei. Ekkor összerándult és a török felé fordult. Megértette a kérdés jelentőségét.

– Miért... kérdezi?
 – Hiszen már rájöttél.
 – Kérem... Én senkinek nem mondok semmit... Semmit!
 – Ürítsd ki a zsebeidet!
 – Kérem! Egy szót sem! Esküszöm! Nem tudok semmit!
 – Fogd be a szád és ürítsd ki a zsebeidet. Aztán elmehetsz.

Dietrich pénztárcája, útlevele, repülőjegye és vákuum-csomagolású óvszerei néhány másodperc múlva a műszerfal tetején heverték.

Dümbüllü komor pillantással szemlélte a fiatalembert.
 – Na tűnj el. És ne kerülj többé a szemem elé.

Dietrich Scheinheim, kereskedelmi jogtanácsadó, fúrge léptekkel nekivágott a kihalt külvárosi utcának. Dümbüllü fölnyalábolta a műszerfalra fektetett tárgyakat, a vákuum-csomagolású óvszerek kivételével, kiszállt az autóból és nyugodt, kissé csámpás léptekkel elindult a fehér kisbusz felé.

*

Valamikor magyar volt.

Az 1956-os felkelés idején megszökött egy állami nevelő intézetből, miután véglegesen leszámolt legkedvesebb nevelőjével, aki gyermekkorát napi ütlegekkel aranyozta be. Tizenhat éves volt és Nyugat-Európa felé vette útját.

Következett öt év a francia idegenlégióban. Majd számtalan háború, ahol jól fizetett zsoldosokat alkalmaztak. Amíg meg nem találta a számára legmegfelelőbb szakmát.

Mert jó katona sosem volt. Feszültséget keresett, nem közösséget. Bajtársai között is egyedül maradt. Mindenki tartott tőle.

Azon kevés személy, akikkel rendszeres – és kizárólag üzleti – kapcsolatot tartott fent, Vandor néven ismerte.

Most letette a távcsövet. Bármilyen kiváló is volt a műszer, nem segített neki, hogy megértse mit látott.

Habár mindkét férfiről tudta, hogy kicsoda. Az iroda valamennyi munkatársát, így a fiatal jogászt is, név szerint ismerte. A kis kövér szakácsról pedig már sok fényképet látott. Úgy az irodától kapott anyagban, mint az újságokban. *Bumm-bumm mint a moziban* – vigyorgott rá a török két héttel ezelőtt egy hetilapból. Habár nem volt ott több *bumm* mint egy.

És Vandor kicsit felélénkült. Talán mégsem lesz ez a megbízás – mint ahogy ezt eddig rosszkedvűen konstatálta – az utóbbi évek legunalmasabbja.

Mert a kis török, aki most derús mosollyal és nyugodt, kissé csámpás léptekkel közeledett a busz felé, nem az a személy volt akinek eddig mindenki hitte. Hanem profi. És nemcsak a gasztronómiai művészetekben.

A két svédvel folytatott beszélgetése – immár két magnószalagon rögzítve – nemcsak arról a meglepő tényről tanúskodott, hogy folyékonyan beszél svédül, hanem azon képességéről is, hogy minden különösebb megerőltetés nélkül, három órán keresztül a markában tart két félig hisztérikus személyt. Ez nyilvánvaló volt Vandor számára, annak ellenére, hogy egy szót sem értett a beszélgetésből.

Aztán pedig halálra rémisztette ezt a ficsúrt, akit valószínűleg az iroda küldött a nyakára. És ez volt a dolog legérdekesebb része, mert Vandor maga sem tudott rájönni, hogy tulajdonképpen mit csinált a török. Annyit látott, hogy volt egy rövid tusakodás, amikor behajolt az autóba, hogy kinyissa a jobb oldali ajtót. Illetve, nem is volt az tusakodás. Csak egy suta kísérlet az idétlen ügyvéd részéről. Amit a kis dagadt egy pillanat alatt megfékezett. De végül is hogy csinálta? Úgy tűnt, hogy páros kézzel két villámgyors ütést mért a mellkas irányába. És ettől az ügyvéd teljesen lebénult és mintha valami páni félelem kerítette volna hatalmába. Lehetséges, hogy befecskendezett neki valamit a török?

Aztán következett egy beszélgetés. Vandor csak két sötét árnyalakat látott a gépkocsiban, de így is világos volt, hogy a kis kövér alak, a maga laza, hányaveti módján kérdéseket tett föl, a másik pedig engedelmesen szolgáltatta az információkat. Alighanem azt az információt is, hogy a két svédet lehallgatják. Amiről az ügyvédnek nem kellett volna tudnia, ha a főnöknek kicsit több esze lenne.

De akárhogy is, a török példásan intézte az ügyet. A felületes szemlélő csak azt láthatta, hogy két régi ismerős találkozik és elbeszélget egymással.

Habár Vandort egy kicsit kiábrándította a befejezés. Szépségérzetét – mert bizonyos esztétikai élvezettel figyelte a kis ember tevékenykedését – zavarta, hogy a török útjára eresztette az ügyvédet és hagyta, hogy elnyargaljon, mint egy dermedt réműletből magához tért csimpánz, aki csodával határos módon kicsúszott az oroszlán karmaiból.

A török magabiztosabbnak tűnt, mint ami szakmájukban ajánlatos volt. Ha egyáltalán ugyanazt a szakmát űzték.

Vandor alkarjára erősítette a kэшűvelyt. A zakó ujjá alatt rejtőzködő mechanizmus egy könnyed csuklómozdulattal kioldható volt és a penge máris a kezébe csú-

szott. Pisztolyát is fölemelte a polcról, a hangtalanul dolgozó magnetofonkészülékek mellől, és a válltartóba helyezte.

A török megállt a busz hátsó ajtajánál és úgy tűnt, mintha tükörképét szemlélgetné az odakintről átláthatatlan üveglapon. A legközelebbi utcai lámpa hátulról világította meg és az arca félhomályban volt. Vandor is az üveghez hajolt és alig egy méter távolságból szemlélte a kis embert.

Egy török szakácsot látott, semmi mást. Egy harcsabajuszos, nagy pocakos pasast, élénk, kíváncsi szemekkel. A szája szélén egy kis mosollyal, mintha valami jó vacsorán járna az esze.

Vandor sok hidegvérű figurával találkozott az évek során. De a török, úgy tűnt, viszi a pálmát.

A kis ember hirtelen mindkét karját a magasba lendítette és, az utcai lámpa fényét kihasználva, árnyfigurákat vetett az ablakra. Ha nem emelte volna a kezét magasan a feje fölé, az árnyképek az üvegtábla alá estek volna, Vandor látószögén kívülre. Így viszont nyilvánvaló volt, hogy az előadás Vandornak szólt. Kis táncoló figurák az ablaktábla alján... Egy vicsorgó farkaspofoa egy vidáman locsogó emberi profillá változott, majd helyet adott egy vitorlás hajónak, amely lassan ringott a hullámokon, mindaddig míg a vitorlák egy sas szárnyává változtak át és a madár fenségesen körözni kezdett az égen... Rendkívül ügyes volt a török.

Hirtelen véget vetett a bemutatónak, az ajtóra mutatott és tett egy olyan kézmozdulatot a levegőben, mintha lenyomna egy láthatatlan kilincset.

Mutatta, hogy szeretné, ha beengednék...

Vandor habozott. Nem szokott feleslegesen ismerkedni. Különösen akkor nem, ha dolgozott. Ha most beengedi a törököt, lehet hogy később kénytelen lesz eltenni láb alól. És egy nem megfelelően előkészített gyilkosság problémákkal járhat.

Másrészt viszont a török az ügyhöz tartozott. És Vandor kíváncsi volt. Nagyon kíváncsi volt, hogy milyen játékot űz a kis köpcös.

Kioldotta a biztonsági reteszt, hátrébb húzódott és angolul így kiáltott:

– Gyere be, csukd be magad után az ajtót és mindvégig látni akarom a kezeidet!

Dümbüllü belépett. Miután helyére tolta a reteszt, Vandor felé fordult és fölvetett egy komikus testhelyzetet, enyhén előredőlt felsőtesttel és karjait maga elé nyújtva, mintha egy nagy tálcát egyensúlyozna.

– No tessék! Itt láthatod a kezeimet.

Vandor nem szokott meghökkenni. Most mégis azt tette. És érezte, hogy az ügy nem kívánt, és kellemetlen, fordulatot vesz.

A török ugyanis magyarul beszélt.

Vandor is rég nem használt anyanyelvére váltott. Jobb nem jutott az eszébe, minthogy megkérdezze a töröktől, hogy magyar-e.

– Dehogyanis – mondta Dümbüllü. – Csak amikor hallottam, hogy milyen félreismerhetetlen magyar kiejtéssel beszéled az angolt, úgy véltem, kitűnő alkalom lesz

egy kicsit gyakorolni a magyar tudásomat.

– Nem úgy tűnik, hogy gyakorlásra lenne szükséged... Hol tanultál meg ilyen jól magyarul?

Dümbüllü vállat vont.

– Sok nyelvet beszélek.

Vandor nem firtatta tovább a dolgot. Érezte, hogy rendes válasza nem számíthat.

– Na jó. Akkor talán mondd el, hogy miben segíthetek neked.

Dümbüllü biccentett egyet a magnók felé.

– Először is abba kell hagynod ezt a buta megbízást. Aztán pedig volna egy munkám a számodra.

– Valóban?

– Persze! Hiszen fontos a változatosság! Rögtön alkalmazlak, egy gyors és egyszerű munkára.

– Éspedig?

– Tegyéél el láb alól.

Vandor nem értette, hogy miért nem támad kedve sem nevetni, sem pedig oda-csapni egyet, hogy megértesse a pasással, hogy ideje abbahagyni a jópofáskodást. Viszont egyre kellemetlenebbül érezte magát.

– Vagy úgy... – mondta lassan. – És abból nekem milyen előnyöm származna?

– Megtarthatod a nadrágodat! Mert ha nem ölsz meg, elveszem tőled és pucér fenékkel zavarlak el!

– Őrült vagy?!

– Persze. Teljesen... Azaz dehogy! Csak gyűjtöm a gatyákat.

Vandor kifejezéstelen arccal nézte. Zavarban volt. Mindig nagyra értékelte azt a tulajdonságát, hogy átlátott ellenfelein és gyanította valódi szándékukat, akárhogy is próbálták kódósítani a dolgokat. Ez a tulajdonsága nemegyszer már az életét is megmentette. De most semmire sem ment vele. Leghalványabb elképzelése nem volt, hogy mi járatban van a kis ember. Hacsak...

Hacsak valóban nem az a szándéka, hogy megöljék.

– Miért akarsz meghalni? – kérdezte.

Villámgyorsan jött a válasz:

– Szeretném megkímélni magam attól a szörnyű látványtól, hogy gatyá nélkül rohagász Stockholm utcáin.

Vandor sóhajtott egyet és előhúzta pisztolyát.

– Na most már elég! Mondd el, hogy ki vagy és mit akarsz!

Dümbüllü bocsánatkérően széttárta előrenyújtott karjait.

– Az első kérdést igen bonyolult lenne megválaszolni. A második kérdés pedig felesleges. Hiszen már ismered a választ. A gatyádat akarom!

Elindult Vandor felé.

– Állj meg!

Dümbüllü egy pillanatra megtorpant és megcsóválta a fejét.

– Nem! Egyszerűen nem tudok ellenállni egy ritka példánynak! Ide a gatyával!

És Vandorra vetette magát.

Vandor túl későn értette meg, hogy tévedett a török szakmáját illetően. Mert akármelyik volt is az a szakma, amiben a kis ember profi volt, az Vandor szakmájától lényegesen különbözött.

Annyi lélekjelenléte még volt, hogy nem használta a löfegyverét.

A kést választotta.

Mindig a csendes fegyvereket részesítette előnyben.

4. Vandor

Hosszú és álmatlan volt az éjszakájuk.

Hajnaltájt egy táskába gyömöszöltek néhány ruhadarabot és délelőtt tíz óra körül Katarina elaludt a díványon. Bengt tovább kóválygott a lakásban és egyre többet álldogált az ablaknál.

Dél körül, amikor egy sötétkék Mercedes nyikorgó gumikkal fölhajtott a járdára és közvetlenül a kapu előtt megállt, tudta hogy Dümbüllü munkatársa megérkezett.

A férfi, aki kiszállt, külsőre olyannyira különbözött Dümbüllütől, amennyire csak különbözni lehet. Magas volt és erős testalkatú. Ruganyos könnyedséggel mozgott. Bezárta az ajtót, majd egyenesen Bengtre pillantott, aki a harmadik emeleti ablakból figyelte. Néhány másodpercig nézték egymást. Aztán az idegen röviden biccentett és besietett a kapun. Amikor Bengt ajtót nyitott, látta hogy a férfi idősebb mint ahogy az imént gondolta. Ötven felé járhatott.

Volt valami ijesztő a megjelenésében. Pillantása nyitott és barátságos volt. Arcvonásai viszont kemény és gátlástalan elszántságról tanúskodtak.

Most Bengtre mosolygott és a fiú ezt is nyugtalanítóknak találta. Aztán meg atyáskodó hangon így szólt:

– Hű, hogy nézel ki! Csak nem virrasztottatok egész éjszaka?

Bengt legszívesebben elküldte volna a pokolba.

– Hát te meg ki vagy? – morogta.

A férfi színpadiasan meghajolt.

– Az akire vártok. Az elérhető munkatárs. A svájci útikalauz. Satöbbi. Nevem Vandor.

Kíváncsian körülnézett.

– Katarina hol van?

Bengt a nappali felé mutatott és megint morgott egyet.

– Alszik.

– Óh! – mondta Vandor. – The sleeping beauty...

Hangtalan léptekkel a díványhoz lépett, a lány fölé hajolt és az arcába nézett.

– Hagyd aludni! – reccsent rá Bengt.

Vandor nem törődött vele. Tovább szemlélte Katarinát majd, teljesen feleslegesen, igazított egyet a pokrócon amit Bengt a lányra terített.

– Az angyalokat és a boszorkányokat vájkálhatja a sárga irigység – mondta és egy bocsánatkérő mozdulattal Bengtre pillantott. – Csak Dübüllü nevű jóbarátomat idézem. A legköltőibb lelkületű török szakács akit valaha ismertem.

– Mi az ördögről beszélsz?!

Vandor fölegyenesedett és a fiúra nézett.

– No nézd csak! Féltekeny vagy?

Bengt visszafojtott egy dühös megjegyzést és újra megkérdezte:

– Ki vagy te?

– Türelem, kedves Bengt. Erre a kérdésre nem akarok egy elhamarkodott választ adni. Nemsokára megérted, ki vagyok. És akkor minden mást is megértesz. Egyenlőre elégedj meg azzal, hogy én vagyok az, akivel Svájcba utaztok.

– Hova megyünk?

– Mennyi kérdés... – mosolygott Vandor. – Mondjuk úgy, hogy meglátogatjuk a szülőföldemet.

– Mi a fene dolgunk van nekünk a te szülőföldeden?

– Reménytelen eset vagy! – nevetett Vandor.

– Méghogy *én* vagyok reménytelen eset?

Vandor bólintott és leült a fotelbe, Katarinával szemben.

– Nézz rá! Micsoda angyali türelem.

– De hiszen alszik...

– Pontosan. És nem fárasztja magát értelmetlen kérdésekkel.

Bengt rezignáltan sóhajtott egyet és leült Katarina mellé a díványra. A lány dűnnyögött valamit és a háttámla felé fordult, anélkül hogy felébredt volna.

– Van néhány óránk a gép indulásáig – mondta Vandor. – Tulajdonképpen egy közös ebédet szerettem volna javasolni. De úgy látom, nagyobb szükségetek van egy kis pihenésre, mint táplálkozásra. Aludj egyet! Majd szólok ha indulni kell.

– Hű de jó, hogy a gondomat viseled – dörmögte Bengt.

Vandor előrehajolt.

– Hidd el – mondta barátságos hangon –, nem jó ilyen állapotban elutazni. Teljesen el vagy csigázva. Alig tudod nyitva tartani a szemedet. Sőt. Nem is tudod nyitva tartani...

Bengt egy pillanatra megértette a másik szándékát. De már késő volt. A szeme lecsukódott és mély álomba merült.

Vandor felállt, kiment a konyhába és keresgélni kezdett a hűtőszekrényben. Nem volt szándékában elállni a tervezett ebédnél. Habár hamarosan belátta, hogy

ebédje csakis háztartási kekszöböl és vegyes gyümölcslekvárból fog állni.

*

- Két öregember ült egymással szemben a hosszú asztalnál.
 – Sokáig váráttál magadra, barátom – szólta a herceg.
 Az apát szomorkás mosollyal válaszolt.
 – Igen... Egy teljes életen át.
 – De most eljöttél.
 Az apát lassan bölintott és nem szólt semmit.
 – Miért? – kérdezte a herceg.
 Az apát egy tehetetlen kézmozdulatot tett.
 – Beteg vagyok... Nincs sok időm hátra.
 – No és? – kérdezte élesen a herceg. – Úgy gondoltad, hogy csevegjünk el még egyszer a régi szép időkről, mielőtt végérvényesen távoznál?
 Az apát egy ideig lehorgasztott fejjel ült, majd ismét a hercegre emelte pillantását.
 – Mindig gúnyolódással leplezted az érzelmeidet. Nem változtál.
 – A nagy igazmondó szólott, halleluja! Te sem változtál.
 Csendben ültek. Végül a herceg elmosolyodott és megcsóválta a fejét.
 – Nem. Egyikünk sem változott. Örülök, hogy újra látlak, öreg cimbora.
 – Engem pedig eltölt a félelem, hogy újra látlak... öreg cimbora.
 – De mégis eljöttél. Vajon miért?

Fazekas Marianne rajza

– Nem tudom...

A herceg fölállt, az ablakhoz sétált, és anélkül hogy az apát felé fordult volna, így szólt:

– Lehetséges talán, hogy saját halálodon gondolkozván, régi javaslatomat most egész más fényben látod?

– Erről szó sincs! – kiáltotta az apát.

A herceg fölnevetett.

– Ez úgy hangzott, mintha saját magadat próbáltad volna túlkiabálni.

– Lehetséges... Elismerem, hogy javaslatod életem legnagyobb kísértése volt.

– De most már túljutottál rajta? – kérdezte gúnyosan a herceg.

Az apát komolyan bölintott.

– Igen. Túljutottam.

– Vagy úgy! Kaptál jobb javaslatot? Csak rajta, mesélj! Hiszen biztosan azért jöttél. Vágj bele a küldetésedbe! Mondd csak el, milyen csodálatos dolog megtérni égi atyánkhoz és üdvözülten dorombolni lába bütykénél, az idők végezetéig!

Közelebb lépett az apáthoz.

– Ha csak csipetnyi igazság is van rögeszméidben, az én lelkem már ezerszeresen elkárhozott. És nézd csak! Itt vagyok! Nem csapott belém a villám! Nem nyílt meg alattam a föld! Élek! Épphogy csak megszülettem!

Vadul fölnevetett.

– Újszülött vagyok! Néha álmatlanul fekszem és megpróbálom felfogni, mi minden vár még rám! Lehetetlen fölfogni! Lehetetlen megérteni! Nem tettem többet, mint néhány bizonytalan lépést. Még meg kell tanulnom járni! Még minden hátra van!

Térdre ereszkedett az apát előtt és megragadta a kezét.

– Barátom! Te vagy az egyetlen, akinek fölajánlottam ezt! Tarts velem! Nagy dolgok várnak ránk!

Az apát szomorúan megcsóválta a fejét.

– Egy újszülött... – mondta lassan. – Valóban. És olyannyira egyedül is vagy, mint egy újszülött.

A herceg félrefordította pillantását.

– Ember nálam magányosabb nem lehet – mondta halkan. – De azért még nem találok ki magamnak valami átkozott istent!

Fejét az apát ölébe hajtotta és sírva fakadt.

*

Katarina kinyitotta a szemét, megpillantotta Vandort és rögtön felült.

– Jó napot! – mondta, anélkül, hogy teljesen fölébredt volna.

– Jó napot! – nevetett Vador.

A lány álmos szemekkel figyelte az ismeretlen férfit, aki a fotelben ült, ölében

nagy tálcával, telerakva lekvárral vastagon megkent háztartási kekszekkel.

– Ki vagy te?

– Vandor vagyok. V-A-N-D-O-R. Vergilius, Ahasverus, Nabukodonozor, Dionysos, Orfeus, Rufus... Vandor.

– Vagy úgy – mondta Katarina.

Egy ideig szótlánul ültek. Bengt csendesen hortyogott.

– Hogy jöttél be?

– Ismerek egy varázsigét, amely minden ajtót kinyit.

– Vagy úgy – mondta Katarina. És egy kis szünet után hozzátette: – Hadd halljam!

– Titkos. Ki kell érdemelni.

Katarina komolyan bólintott és újra kinyújtózott a díványon. Lábaik Bengt ölébe fektette, magára húzta a pokrócot, csak a szemei látszottak ki alóla.

– Mivel érdemelted ki, hogy megkapd?

– Csak úgy elloptam.

– Kitől?

– Hát az istenektől.

Katarina még feljebb húzta a pokrócot. Fél szemmel leste a férfit.

– Mondd el!

Vandor a kekszekre mutatott.

– Mondd el! – szólt ismét a lány. – Az ebédedet is ki kell érdemelned!

Vandor az asztalra helyezte a tálcat, hátradőlt a fotelben és szélesen kitérte a karját.

– Miben különbözünk mi, földhözragadt halandók, az istenektől?

Katarina nem szólt semmit.

– Hatalom? Erő? Varázslat? Dehogyan! Ezen vonatkozásokban csak fokozati különbségek vannak köztünk. A helyes válasz már a kérdésből kiderül: Mi halandók vagyunk. Ők pedig halhatatlanok... És ez már nem csak egy fokozati különbség. Ez maga a különbség. Az összes többi különbség ebből ered.

Kis szünetet tartott.

– Egyszer régen, bohó ifjúkoromban, megpróbáltam eltörölni ezt a különbséget. Talán mert olyannyira magabiztos voltam, az istenek nyugtalankodni kezdtek. *Kérlek szépen, szólt az egyik, tégy amit akarsz, csak ezt ne!* Különféle módon megpróbálták elterelni a figyelmemet. *Ide nézz!* rikkantotta Gariana, a vizesések nagyhatalmú istennője. *Neked adom ezt az üvegcsét. Egy csepp a fejed búbjára és haláloed napjáig szép, csillogó, hullámos marad a hajad! De ha ellenséged fejére csöppentsz egyet, rögtön olyan kopasz lesz mint a biliárdgolyó!* Eltettem az üvegcsét. Ők pedig tovább zsongtak körülöttem mint a legyek. *Rejtsd gallérod alá ezt a gyöngyöt. A tarkódon is nyílik szemed!* És így tovább. A varázsigét, amely minden ajtót kinyit, ebben a felfordulásban kaptam. Mindig működik. Kivéve ha az

ajtó kulcsra van zárva. Akkor a kulcsra is szükség van.

Katarina egészen a fejére húzta a pokrócot.

– Azt mondtad, hogy elloptad.

– Azt mondtam volna? Hát tulajdonképpen, így is van. Meg akartak vesztegetni velem, én pedig elfogadtam, habár tudtam, hogy eszem ágában sincs megtenni, amit elvárnak tőlem. Ez majdnem hogy lopás.

– És sikerült megszüntetni a különbséget? – kérdezte Katarina a pokróc alól.

– Milyen különbséget?

Katarina lerúgta magáról a pokrócot és felállt.

– Edd meg a kekszed! – mondta és kiment a konyhába.

– Ja, azt a különbséget? – kiáltott utána Vador. – Azt nem sikerült megszüntetnem. Lehet egy kicsit variálni a dolgot, de a halandók azért halandók maradnak, akárhogy is vesszük.

A konyhából csak csörömpölés hallatszott.

Aztán a lány visszatért egy csésze kávéval.

– Nincs semmi mondanivalód, a jópofáskodáson kívül?

– Zürichbe repülünk.

– És valami, amit még nem tudok?

– Egy óra múlva indulunk.

– Swissair, tizenöt óra húsz?

– Jól készült, kisasszony.

– Hosszú éjszaka.

– Sajnálom.

– Egy nagy szart sajnálok. Nem sajnálsz te semmit.

Vador öklét a melléhez szorította és bal karját magasba lendítette.

– Uff! Fekete sápadt arcú asszony talált szöveget fejen!

Katarina sóhajtott, nem szólt semmit.

Vador fölállt, leakasztotta Bengt gitárját a falról, ütött egy akkordot és csavart néhányat a húrokon.

– Zürichben – mondta –, miután a bankban voltatok, egész ravasz következtetésre jutottál. Emlékszel?

– Talán – mondta a lány hűvösen. – Légy szíves frissítsd föl az emlékezetemet.

Vador néhány villámgyors futamot játszott a hangszeren. Nyilvánvaló, hogy első-

Fazekas Marianne rajza

rangú gitárjátékos volt.

– Nos – kezdte –, azt mondtad, hogy...

Katarina rögtön félbeszakította.

– Hagyd abba ezt a plintyogást, ha velem beszélsz.

Vandor megrántotta a vállát és letette a hangszert.

– Ahogy akarod. De nehogy azt hidd, hogy ez valamiféle flegmaság a részemről. Ellenkezőleg. A zene mindig segít nekem abban, hogy jobban odafigyeljek bizonyos dolgokra. Másrészt viszont, most úgy gondoltam, hogy neked kellene odafigyelned bizonyos dolgokra.

– Az ördögbe is! – fortyant föl a lány. – Azonnal vedd föl a gitárt, ha ez segít neked átugorni ezt a sok süket dumát!

Vandor nevetett.

– Átugrom a sok süket dumát, a gitár nélkül is. Szóval, Zürichben úgy vélted, az a meghatalmazási mód, amit a bankban használtak, arra utalt, hogy a férfi a kórházban előre tudta, pontosabban, számított rá, hogy megbénul. Emlékszel a fejtegetésedre?

Katarina bólintott. Nem törődött azzal, hogy az ismeretlen látogató honnan tud a kórházi férfiről, valamint arról, hogy ő miket mondott Bütöknék és Bengtnek.

– Nos – folytatta Vandor –, gondolkozz még egy kicsit ezen a dolgon. Mert tévedtél. A férfi a kórházban soha nem gondolta, hogy valamikor ilyen állapotba kerül.

– Hát akkor nem gondolta – mondta Katarina. – És mi a fenéről gondolkozzak?

– Hát arról, hogy miért volt szükség a meghatalmazásra. Tévedtél bár, mégis közel jutottál a helyes válaszhoz. Tégy még egy lépést!

– Még egy lépést? – szólt ingerülten a lány. – Miféle lépést és melyik irányba?

– Arra vonatkozólag, vajon mi volt az amire a férfi számított, hogy előbb-utóbb bekövetkezik... Szóval nem arra számított, hogy lebénul. Hanem súlyosabb dologra.

– Rosszindulatú nátha?

– Méghogy én jópofáskodom! Na mi az, ami súlyosabb mint a teljes lebénulás vagy a rosszindulatú nátha?

– A halál.

– Bingo!

A lány zavartan figyelte. Megpróbálta rendezni a gondolatait.

– Szóval, azt állítod, az volt a szándéka, hogy a meghatalmazást a halála után használják fel?

Vandor bólintott. Katarina egy ideig csendben ült, majd megcsóválta a fejét.

– De ez nem stimmel. Hiszen mielőtt meghal, át kell adnia valakinek a kódot. Különben nem ér semmit a meghatalmazás. Ha viszont lehetősége van átadni a kódot valakinek, akkor rendes meghatalmazást is írhat az illetőnek. Akkor meg mi

értelme van a kódnak? Mert valami értelme csak van?

– Hát persze hogy van! – mosolygott Vandor. – A kód a lényeg. Gondolkozz ezen...

– A fenébe is! Mondd el, amit tudsz, vagy fogd be a szád! De ne adj nekem házi feladatokat!

Vandor csendben ült. Nem reagált a lány kitörésére.

Katarina hirtelen fölállt és kiment a fürdőszobába.

A férfi újra kézbe vette a gitárt.

*

– Nézz körül! – szólt a herceg.

A kastély bozótos kertjében jártak.

– Minden életforma a beteljesülésre törekszik. Miért pont az ember lenne más-milyen? Hogyan merészeled kijelenteni, hogy amit tettem ellenkezik a *teremtés rendjével*?! Mit tudsz te a teremtés rendjéről? Mi a csuda a teremtés rendje?

Az apát egy ideig gondolkozott. Majd megcsóválta a fejét.

– Nem tudom mi a teremtés rendje. Csak megpróbálom eldönteni, hogy valami helyes-e vagy helytelen. Ha úgy érzem, hogy helyes, a teremtés rendjével össze-egyezőnek tartom.

A herceg csodálkozva nézett rá.

– Ezt én is mondhattam volna! Hogy lehetsz ilyen öntelt? Ráadásul a te *szakmádban*?

Az apát nevetett.

– Félreértesz. Gondolom szándékosan. Természetesen van egy feltétel. Csakis az alázatosság szellemében próbálhatsz a jó és a rossz között választani. A feltétel nélküli, figyelmes szeretet állapotában. Mert *ha jövődöt tudok mondani, és minden titkot, minden tudományt ismerek is, és ha egész hitem van, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükről, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi vagyok*.

– Húha! Szóval azt akarod mondani, hogy te a feltétel nélküli, figyelmes szeretet állapotában élsz?

– Nem. A megváltón kívül ezt senki nem mondhatja magáról. De néha, a kegyelem rövid pillanataiban, észlelhetjük Isten világosságát. A tiszta szeretet világosságát! Amely minden kérdésünkre választ ad és felfedi előttünk szenvedéseink célját és értelmét.

– Érdekes – szólt kifejezéstelen hangon a herceg. – És vajon micsoda a mi szenvedéseink *célja és értelme*?

Az apát megtorpant és csodálkozva nézett rá, mint aki feleslegesnek találja a kérdést.

– Hát nem érted? Hiszen az maga a szeretet. A szeretet részesévé válni. Ez a mi

beteljesülésünk! Minden, ami efelé irányul, jó. Minden, ami ezt akadályozza, rossz!

A herceg kimérten biccentett és tovább indult. Egy ideig szótlánul haladtak a keskeny ösvényen. Az apát néha egy-egy fürkész pillantást vetett a barátjára.

Egy kis bokor előtt a herceg hirtelen megállt, előrehajolt, hogy közelebbről megvizsgálja. Óvatosan dörzsölgetett néhány levelet, majd fölegyenesedett és figyelmesen szaglászta az ujjait.

– Érdekes – mondta. – Ez is érdekes. Támadt egy ötletem, hogy mire használhatnám ezt a növényt. Amerre csak nézek, lehetőségek vesznek körül minket. Hihetetlen lehetőségek! Te pedig közben arról papolsz, hogy mi a jó és mi a rossz! Micsoda önteltség! Akkor is, ha azt állítod, hogy magasabb érdekeket képviselsz.

– Semmiféle *érdekeket* nem képviselek! – tiltakozott az apát. – Amiről beszélek, túl van minden érdeken.

– Csak szépen eldöntöd, hogy mi a jó és mi a rossz. Micsoda értelmetlen szavak! Fogalmam sincs róla, hogy mi jó és mi rossz!

– Nem hiszem.

– Akkor alighanem hazudok! – mondta ingerülten a herceg.

– Azt nem hiszem – mosolygott az apát. – Csak éppen nem akarod önmagadban meghallani ezt a hangot.

– Nem érdekelnek a kísérteitek!

– Nem kísérteitekről beszélek. Hanem a valóságról. A leg tisztább valóságról. A teremtés igaz arculatáról!

A herceg egy ideig szótlánul figyelte. Majd ismét sarkon fordult és gyors léptekkel tovább indult. Az apát igyekezett lépést tartani vele. A herceg hirtelen újra megtorpant és ingerülten az apát felé fordult.

– Tehát, ha jól értem, az isteni kegyelem egyik ilyen, ihletett pillanatában, úgy döntöttél, hogy amit én teszek az rossz!

– Nem volt szükségem az isteni kegyelemre ahhoz, hogy így döntsek.

– Vagy úgy! Ennyire rosszul áll nálad a szénám? Vajon miért?

Az apát egy ideig nézte, majd csendesén így szólt:

– Hiszen megöltél két embert.

– Megöltem?! – robbant ki a hercegből. – Semmit sem értesz! Hiszen az ellenkezőjét tettem! Halhatatlanná tettem őket! Csakis a testük vált feleslegessé. De minden más megmaradt! Mindaz, amik voltak! Mindaz, amit tudtak, amire képesek voltak, továbbra is itt van!

Mindkét öklével mellét döngötte.

– Egyesültünk! Itt lakunk, ebben a testben! Mindaddig, amíg ez a test is kiszolgálja magát, és feleslegessé válik. Akkor pedig majd találunk egy negyedik... úitársat!

Az apát falfehéren hallgatta.

- Én nem így látom a dolgot.
- Miért nem így!?
- Nem vagyok jól... Le kell ülnöm.
- Hát akkor leülünk itt a fűben!

Egy idő után az apát kezdte visszanyerni természetes színét. Az öregember me-reven figyelte a herceget, néha mintha mondani készült volna valamit, de mindannyiszor meggondolta magát. A herceg türelmetlenül várta a folytatást. Az apát végül is fáradt mosollyal így szólt:

– Ha beszélhetnék a herceggel és megkérdezném tőle, mi a véleménye erről a boldog frigről, vajon őfelsége hogyan válaszolna?

A herceg bosszúsán legyintett.

– Sehogyan. Nincs saját véleménye! A herceg részemmé vált és már nem külön-választható. Amikor magamról beszélek, mindhármunkról beszélek. Te úgy szölsz hozzám, mint régi barátodhoz, Christianhoz. De ez sem helytálló. Christian sem létezik. Én Christian vagyok és Brunó vagyok és a herceg vagyok!

– De hiszen megismerlek, Christian! Ezek a te mozdulataid, a te szavaid, a te gondolataid! Te mérgelődsz így és te gúnyolódsz!

– Csak azért, mert hármunk közül én vagyok a legerősebb. Pontosabban, az a rész bennem, amely egykoron Christian Tsudachachi udvari asztrológus volt, sokkal erősebb mint Brunó és a herceg. Az a rész a legalkalmasabb arra, hogy a szája járjon. De ez is értelmetlen megfogalmazás. Hiszen nem különálló részekről van szó. Ha velem beszélsz, mindhármunkkal beszélsz!

Főlegyenesedett és a köntöse alól előhúzott egy tört.

– Úgy tizlépésnyire mögöttem egy nyirfa áll. Látod?

Az apát bólintott.

A herceg villámgyorsan megpördült és, látszólag anélkül hogy célzott volna, elhajtotta a tört, amely nyílegyenesen a fatörzs közepébe fűrődött.

A herceg meghajolt.

– Ez természetesen Brunó volt. Te is gyakran megcsodáltad, hogy milyen ügye-sen bánik a késekkel.

A fához lépett, kirántotta a tört és ismét a köntöse alá rejtette.

– A herceg sajnos nem mutatható fel ilyen könnyen. Semmi jó fortéllyal nem rendelkezett szegény. De annál több hasznunk van a hatalmából.

Újra leült a fűbe, az apáttal szemben.

– Egyszóval, itt vagyunk mind a hárman. Nem öltem én meg senkit.

– De belekényszerítetted őket valamibe, amiről fogalmuk se volt! Talán nem ölted meg őket, de kétségtelenül *megfosztottad őket az életüktől*.

– Brunó pontosan tudta, hogy mire vállalkozik! Közösen vállaltuk a kockázatot!

– A derék Brunó... – sóhajtott az apát. – Ha arra kérted volna, hogy szakadékba vesse magát, neked azt is megtette volna.

– No és a herceg?! Mire használta a hatalmát? És mire használom én?
– Látod! – szolt hevesen az apát. – Úgy védekezel mint egy gyilkos. Aki azt állítja, hogy áldozata megérdemelte a sorsát és a világ jobb lett nélküle.

A herceg elvörösödött.

– Ne hasonlítgass engem gyilkosokhoz! Ott gubbasztasz a kolostorodban és fogalmad sincs, hogy mi történik az országban. A legnyomorultabb koldus is tanúsíthatja, hogy jobb dolga van mint azelőtt. Vagy nézz körül a határainkon kívül! A magadféle bamba idioták, akik szeretetről prédikálnak, még meg sem nyikkannak, már a bitófán lógnak. Kivéve persze azokat, akik a mi országunkban találtak menedéket és prédikálhatnak tovább, ahogy csak szusszal bírják!

Hirtelen elhallgatott és csendesen hozzátette.

– Jól tudod, hogy nem tartalak bamba idiotának.

Az apát megcsóválta a fejét.

– Már semmit sem tudok. Talán egy bamba idióta vagyok.

– Nem! – kiáltotta a herceg. – Ne kételkedj a hitedben! Hanem lásd be végre, hogy az a lehetőség, amelyet megnyitottam, nem mond ellen a hitednek! Ellenkezőleg! Kezünkbe ad egy eszközt, amely által a szeretet parancsolata – valld be, pillanatnyilag üres szavak! – kézzelfogható valósággá válhat az emberek között!

Az apát olyan döbbenet nézett rá, hogy a herceg elnevette magát.

– Gondolj csak bele! Képzeld el egy világot, ahol megszűnnek az emberek közti határok. Ahol mindaz, amit teszel, mindaz, amit tudsz és érzel, vagyis mindaz, ami vagy, egy másik ember részévé válhat. És fordítva! Bárki más hirtelen a te részeddé válhat. És akkor már nemcsak a lelkiismereted, vagy pedig valamiféle elképzelt Jóisten homályos parancsolatai szerint kell helyesen élned. Isten szava – *ami rosszat legkisebb bányákkal teszel, velem teszed* – már nemcsak Isten szava lesz, amelyet mindenki kénye-kedve szerint értelmezgethet. Hanem természetes irányelv az emberek között. Olyannyira természetes és nyilvánvaló, hogy nem is kell mondogatni. Mindazon okok, amelyek miatt az emberek rosszat tesznek egymásnak – fősvényesség, önimádat, hatalomvágy, vagy amit csak akarsz – eltűnnének! Értelmetlenné válnának. Ki építene falakat maga köré, egy hatalmas mező közepén, abban a hitben, hogy ezáltal neki több napsütés jut? Minden, amit tudunk, minden, amire képesek vagyunk és amit birtokolunk, közös tulajdonunkká válik. Senki nem tud tőled elvenni valamit és te sem tudsz elvenni semmit valaki mástól. Ez egyszerűen lehetlenné válik. Az emberi természet egy része – az a része, amely hiú tökféjjé tesz valamennyiünket – egyszerűen el fog tűnni! Egy új fajról beszélék! Egy új faj, amelynek az az alázat és az a szeretet, amiről te beszélsz – és amit nem lehet jámbor ráolvasásokkal elérni! – természetes tulajdonságává válik. Egy faj, amely nem pazarolja erejét szamárságokra, hanem teljes figyelmét a teremtés rejtélyére fordítja. Én vagyok az első. Szavamra, egy újszülött! Egy újszülött aki szörnyű hatalommal és végtelenül sok idővel rendelkezik. És,

amennyiben tudni akarod, magányos és ijedt újszülött. Mert nagyon óvatosnak kell lennem. Az az átmeneti korszak, amely most szükségszerűen kezdetét veszi, nagy veszélyeket hoz magával. Iszonyatos dolgok történhetnek, ha ez a hatalom rossz kezekbe kerül. Ezért mondom azt, hogy ne kételkedj a hitedben! Vállald a hitedet – és a következményeit! Én vagyok az első. Légy te a második!

Az apát meredt szemekkel, mozdulatlanul ült.

– Istenem – nyögte.

– Az istenedről nem sokat tudok. De ha ez nem kedve szerinti dolog, ideje nyugdíjba küldeni!

– Istenem...

– Apropos istened. Én is belelapoztam már egyszer-kétszer a bibliádba. Felesleges volt, hogy a korinthusi levelekből idézz nekem. Kedvenc részem. *Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, amint én is megismertettem...* Szóval valami ilyesmiről van szó! Itt a földön!

– De hiszen ez... – szólt lassan az apát –, hiszen ez a teljesség eljövételéről való prófécia. Emberfia ezt saját erejéből nem érheti el. Hiszen vakok vagyunk. Mindig is vakok... Akárhány vakságot is halmoznánk egymásra, az eredmény vakság maradna.

– Akkor hát vakok vagyunk! Na és? Ne próbáljuk meg a lehető legjobbat kihozni a dologból?

Az apát hevesen megrázta a fejét.

– Ez nem a lehető legjobb! Ez a lehető legrosszabb! Csak még jobban elvakítjuk magunkat! Még jobban elhomályosul az igazság!... Ez örület! Illúzió. Bábel tornya.

– Úgy hajtogatód ezt mint egy papagáj! – fortyant föl a herceg. – Mint egy kis novícius, aki a leckéjét hadarja!

Az apát mélyet sóhajtott.

– Egy papagáj? Meglehet. Egy kis novícius? Egészen bizonyosan. Valamennyien azok vagyunk, a Mindenható előtt.

A herceg sokáig csendben ült, arcát kezébe rejtette. Majd komoly, szinte könyörgő tekintettel nézett az apátra.

– Ez elkerülhetetlen. Már elkezdődött – és folytatódni fog. Létrejön az új faj. De egyedül semmi sem vagyok. Csak egy torzszülött. És kihez forduljak, ha még te sem érted meg a dolog jelentőségét?

– De én megértem – felelte nyugodtan az apát. – Ezért nemleges a válaszom. *Egy életet kaptam és egy testet. Amit tudtam elvégeztem. Most pedig az Úr felé fordulok, remegve és bizakodva. Semmi a világon, semmi ezen a világon nincs, ami visszatartana.*

A herceg keserűen fölnevetett.

– Hát ebben ne legyél olyan biztos! – mondta. – Talán *ez a világ* még igényt tart rád!

Ismét megvillant kezében a tör. A fegyver hegyét ezúttal saját mellének szegezte. Az apát összerezett, majd mozdulatlanul ült.

– Egyetlen gyors dőfés... – szolt a herceg. – Egyetlen gyors dőfés és a testem – a herceg teste – megtette a magáét. Elárulom neked, hogy nagy a kísértés! Mert akkor valami hihetetlen dolog történik. Mintha csak nehéz, rozsdás horgonyok hirtelen megmozdulnának! Izmok és inak meglazulnak, elernyednek és szabaddá válnak. A tested, mint valami ócska, szétmállott palást, lecsúszik rólad és halott dologgá változik, amelyhez már semmi közöd! Lehetetlen elmondani! Egy pillanatról van csak szó. De egy olyan pillanatról, amikor megszűnik az idő. Belépsz az örökkévalóságba! Már nem tökéletlen érzékszerveiden keresztül vagy jelen a világban. Hiszen valamennyi érzékszervedtől megváltál. Mégis *mindent* érzékelsz! Szemek nélkül láatsz, fülek nélkül hallasz! Nyelved és orrod nélkül válsz eggyé a világ ízével és szagával! Istenem, ha tudnád miből maradsz ki! És irányítani is tudod az utadat. Ezt második ugrásomnál értettem meg. Amikor elhagytam Brunó testét és valamennyi jelenlévő test közül a herceget *választottam*! Magam sem tudom, hogyan. De én választottam és aztán minden mintha magától történt volna. Belezuhanтам az új testbe, ahogy a víz örvénylik lefelé egy tölcsérben. Ahogy a feldobott kő zuhan vissza a földre. Mint esőcseppek, amelyeket beszív a száraz föld. Azután pedig szétáradnak a föld alatt és új életet teremtenek!

– Tedd el azt a kést – szolt csendesen az apát.

– Csak nem félsz? Érted ugye, hogy égi atyuskáddal való találkozásod *nagyon* sokáig elhúzódhatna?

– Igen – felelte az apát. – Értem. És valóban félek.

Mozdulatlanul néztek egymásra. Aztán a herceg lassan visszadugta hüvelyébe a tör.

– Nincs több mondanivalóm. Ha meggondolnád magad, tudod hol találsz meg. Van egy tartály, amelyet már réges-rég előkészítettem a részedre. De ne várj túl sokáig! Ez nem az utolsó kenet. *Élve* van szükségem rád egy ideig, hogy előkészíthessem az első ugrásodat... Ha pedig nem találkozánk többé, hát remélem, hogy elégedett leszel a haláloddal, öreg cimbora.

Gyorsan föllállt és határozott léptekkel eltűnt a kastély irányába. Az apát végignyúlt a fűben és arcát az ég felé fordította.

*

Miközben Bengt zuhanyozott, Katarina megkérdezte Vandortól, hogy milyen jelentősége van az 1902-es évnek.

– Semmilyen – felelte a férfi. – Az egyik bankszámlát akkor nyitották, ennyi az egész.

– Több is van? – csodálkozott a lány.

– Van néhány – mondta hanyagul Vador.

Katarina gyanakodva nézte.

– Miféle pénz ez?

Vador vállat vont.

– Az én pénzem. Természetesen, attól a kis résztől eltekintve, amit megkaptatok.

– Attól a *kis résztől*...

– Igen, viszonylag kis rész. A többi pedig arra van hivatva, hogy lehetővé tegyen egy hosszú távú és mindeddig teljesen titkos vállalkozást. Mint ezen vállalkozás vezetője és egyetlen kivitelezője, remélem sikerül felkelteni érdeklődésedet a vállalkozás iránt és létrehozni egy virágzó együttműködést.

Katarina sóhajtott egyet és csendesen figyelte a férfit.

– Remélem nem vagy örült.

Vador kedélyesen rábólintott.

– Én is remélem.

Megpendített a gitáron egy kemény, szinte fülsértő akkordot, amely egy bluesmelódia indításának bizonyult. Katarina meglepetten hallgatta. A törékeny, feszültség teli dallamot meg-megtörték a diszsonáns akkordok, mintha két különböző vérmérsékletű, egy csendesen panaszkodó, és egy vadul tiltakozó személy párbeszédét hallotta volna az ember. Lehetetlen volt nem odafigyelni. Bengt is megjelent az ajtóban, derekán egy törülközővel.

Vador egy pillantást vetett a fiúra, majd énekelni kezdett. A dal továbbra is egyfajta blues volt. Nemsokára megértették, hogy a férfi latinul énekel. A szöveg, úgy tűnt, kérdésekből állt. Suttogva és kiáltva feltett kérdések özönéből.

– Te jóisten! – mondta Bengt, miután Vador elhallgatott. – Ez meg mi volt?

– Egy régi templomi ének. Hirtelen kedvem támadt kipróbálni, hogyan hangzik afro-amerikai stílusban. Nem is volt olyan rossz.

– *Nem is volt olyan rossz!* – hitetlenkedett Bengt. – Sose hallottam hasonlót! Izé... valamiféle zenész vagy?

– Nem – nevetett Vador. – Nem vagyok *valamiféle* zenész. Csak egy buzgó amatőr.

– Akkor kíváncsi lennék, hogy a *profik* hogyan zenélnek a te utcádban...

– Valamivel rosszabbul – mosolygott Vador. Majd Bengt törülközőjére mutatott. – Indulnunk kell. Javasolhatnék egy *kicsit* rendezettebb ruházatot az útra?

– Semmit sem bízol a véletlenre – mormogta Bengt és eltűnt a hálószoba irányában.

Katarina megkérdezte Vandortól, hogy miről szól a dal.

– Hát a Jóistenről – felelt a férfi. – A refrén így hangzik: *Báránka, ki teremtett téged? Tudod-e ki teremtett téged?* A különböző versszakokban pedig a báránka választ kap a kérdésre. És elváratik tőle, hogy nagyon örvendjen annak, amit így

megtud. De én nem akarom becsapni a báránykát. Fogalmam sincs, ki teremtette. Ezért a válaszokat is kérdésekké változtattam. Azt hiszem, így izgalmasabb. Mi a véleményed?

– Honnan tudnám? – mondta Katarina szárazon. – Nem ismerem az eredetét.

Egy pillanatra úgy tűnt, hogy Vandor újra énekelni kezd, de aztán meggondolta magát és letette a gitárt.

– Az eredeti feltétel nélküli dicshimnusz a Jóistenhez. Nem tudnám jól elénekelni.

– Miért nem?

– Hát mert nem hiszek Istenben.

– *Valamiben* csak hiszel...

– Az nem elég. Túl konkrét nekem ez a dal. Talán azért, mert egy régi barátom nagyon szerette, és nagyon is szó szerint vette. Nem tehetek úgy, mintha olyan dolgokról szólna, amelyekben én hiszek. Például a lekváros kekszokról.

Katarina egy ideig csendben nézte.

– És ezt miért mondtad ilyen keserűen?

Vandor nevetett.

– Úgy mondtam volna? Meglehet. Ez is egy hosszú történet. Amit megértesz majd, amikor minden mást megértettél.

Bengt felöltözve lépett a szobába.

– Mikor? – kérdezte. – Mikor értünk meg *mindent*?

Vandor fölállt.

– Az autóban elmondom... Az útleveletek megvan?

Bengt megint morgott valamit arról, hogy milyen jó, hogy valaki a gondjukat viseli.

Csak miután elhagyták a várost és, a megengedettnél jóval nagyobb sebességgel, a repülőtér felé száguldottak, tért vissza Vandor Bengt kérdésére.

– Zürichben éjszakázunk – mondta. – Megszállhattok egy hotelben, vagy nálam alhattok. Holnap délelőtt rövid elintéznivalóm akadt, utána pedig három órás autót áll előtünk. Föl az Alpokba. A tulajdonképpeni otthonomba. Ott mindent meg fogtok érteni.

Bengt és Katarina egymásra néztek.

– Miért pont ott? – kérdezte Bengt.

– Hiszen már mondtam. Mutatni akarok nektek valamit. Hogy könnyebben elhiggyétek majd azt amit mesélek.

– Mit számít, hogy mit hiszünk és mit nem – sóhajtott Katarina. – Már azt sem hisszük, amit látunk.

– Dehogynem – nevetett Vandor. – Csak bizonyos összefüggések még hiányoznak. Holnap este mindent elmondok.

– Miért higgyük ezt? – kérdezte Katarina.

– Hát azt nem tudom. De már elhittétek. Különben nem ülnétek itt az autóban. Mert, amennyiben emlékezetem nem csal, nem kellett erőszakkal betuszkolnom benneteket a kocsiba.

– Megtetted volna?

– Dehogyan! Ha akarjátok, bármikor visszafordulhatunk. Hazaviszlek benneteket és többé nem is láttok.

Katarina nem mondott semmit.

Néhány perccel később, amikor a repülőtéri letérőnél elhagyták az autópályát, újra megszólalt.

– Megbánjuk, hogy veled jöttünk?

Vandor egy ideig csendben ült aztán csak annyit mondott:

– Nem tudom.

Katarina komoran bólintott.

– Az egyetlen lehetséges válasz egy hülye kérdésre.

– Másrészt viszont – vigyorgott Vandor és bocsánatkérő mozdulatot tett –, ha nem jöttök velem, természetesen egész életetekben bánni fogjátok.

– *Természetesen* – ismételte meg gúnyosan a lány. – Nagy igazság.

Röviddel a zürichi leszállás előtt, Vandor újra följajánlotta, hogy töltsék nála az éjszakát.

– Van egy házam a város szélén. Jól meglennénk. Biliárdozhatnánk egyet. Vagy célba lövöldözhetnénk a pincében – kacsintott Bengtre. – Nyílpuskával vagy automata fegyverekkel. Esetleg zenélhetnénk egyet azokkal az afrikai hangszerekkel, amelyeket az évek során összegyűjtöttem. Furcsa, de még sohasem próbáltam ki őket.

Bengt és Katarina pillantást váltottak.

– Hát menjünk oda – mondta a lány.

A ház valóban tartalmazta a Vandor által említett szórakozási lehetőségeket. És még sok minden mást.

Katarina habfürdőbe merült, Bengtet sem kellett sokáig gyözködni, hogy kipróbálja a hangszigetelt lőpályát a pincében.

Csak éppen a vendégyak hiányoztak.

Vandor elmondta, hogy nem szokott vendégeket fogadni. Hálósobáját a rendelkezésükre bocsátotta, maga pedig ki-

Fazekas Marianne rajza

terített egy hálóságot a szomszédos szobában.

– Próbálatok aludni egyet – mondta, mielőtt magukra hagyta őket.

Feleslegesnek tűnt a javaslat. Bengtet és Katarinát, álmatlanul töltött éjszakájuk után, teljesen elcsigázta az utazás. Mégsem tudtak elaludni.

Egymást átölelve feküdtek a sötét szobában.

– Mit gondolsz? – suttogta Bengt.

Katarina fintorgott egyet.

– A marslakó az úrhajójához vezet minket. Harmadik típusú találkozás. Hurrá...

– De komolyan...

– Komolyan? Megpróbálom elkerülni, hogy bármit is gondoljak, komolyan.

Mert úgy érzem, hogy fejjel rohanok a falnak.

Csendben feküdtek. Aztán Bengt megkérdezte:

– Te is félsz?

Katarina a fiú nyakába fúrta az arcát.

– Igen. Én is félek.

Bengt viszonzta a lány szorítását.

Hamarosan szeretkezni kezdtek, hangosan, vadul, szinte kétségbeesve.

Vandor a szomszéd szobában feküdt és a mennyezetet bámulta. Most fölállt, vállára dobta a hálóságot, lement a pincébe és behúzta maga mögött a hangszigetelt lőpálya ajtaját.

Itt teljes volt a csend.

Leterítette a kópadlóra a hálóságot, belebújt és tovább bámulta a mennyezetet.

*

Fräulein Miesenberger az iroda valamennyi fontos ügyfelét ismerte és jó szimata volt, hogy a leendőeket is megismerje. Az íróasztala előtt álló férfi egyik kategóriába sem tartozott. Némi rábeszélésre volt szükség, hogy megemelje a kagylót és beszéljön a főnökének.

– Egy bizonyos Vandor úr kíván találkozni önnel. Nem rendelt időt, de azt állítja, hogy...

Elhallgatott. Majd újra megszólalt.

– Igenis, dr. Niedermayer.

Letette a kagylót és tájékoztatta a látogatót, hogy dr. Niedermayer hamarosan fogadja.

Fél perc sem telt el, nyílt az ajtó. Dr. Emil Niedermayer, az ügyvédi iroda tulajdonosa, szívélyes mosollyal lépett Vandor felé.

– Kedves herr Vandor! Örülök hogy látom. Fáradjon beljebb!

A szívélyes mosoly abban a pillanatban eltűnt az arcáról, amint az ajtó becsukódott mögöttük. Az idős ügyvéd nem próbálta leplezni nyugtalanságát. Elképzelni

sem tudta, hogy, minden óvatosságot felrúgva, sokéves együttműködésük során először, miért kereste fel személyesen Vandor a munkahelyén.

– Mit csinál itt? Mi történt?

Vandor bátorítóan rámosolygott és minden sietség nélkül leült. Megvárta, amíg az ügyvéd is helyet foglal az íróasztal mögött, majd így szólt:

– Véget kívánok vetni az együttműködésünknek.

Dr. Niedermayer rezzentelen arccal nézte.

– Miért?

– Mondjuk azt, hogy kaptam egy jobb ajánlatot.

– Kitől?

– Drága doktor úr! – nevetett Vandor és olyan arcot vágott mintha az ügyvéd valami malacságot mondott volna. – Hiszen tudja, hogy erre a kérdésre nem válaszolhatok. Egyetlen oka van a látogatásomnak, mégpedig az, hogy búcsúzásképp szeretnék egy kis szívességet kérni.

Az ügyvéd értetlenül megrázta a fejét.

– Miről beszél? Pénzről? Elvállalta a megbízatást! Megszakította a svédek megfigyelését?

– Válaszom az első kérdésre: Nem. Nem pénzről beszélek. Válaszom a második kérdésre: Igen. Megszakítottam a svédek megfigyelését. És ez utóbbi összefügg a kis szívességgel, amit említettem.

– Térjen hát a tárgyra! – mordult föl az ügyvéd.

– Arra szeretném megkérni, drága doktor úr, hogy hagyja ki a két svédet a Köhler-ügyből. Ha úgy tetszik, használja fel a már rögzített jegyzőkönyveket, de semmi többet. Ne idézze be őket tanúnak és szeretném ha visszaadna minden szalagot, amit Stockholmból kapott.

Dr. Niedermayer megcsóválta a fejét, rövid, száraz nevetést hallatott.

– Jól tudja, hogy ezt nem tehetem. És mivel maga nem egy tökfilkó, Vandor, gondolom mindjárt hallok néhány átkozottul nyomós érvet arra, hogy kívánságát teljesíthessem. No, rajta!

Vandor papírköteget fektetett az íróasztalra.

– Íme néhány, véletlenszerűen kiválasztott, átkozottul nyomós érv.

Az ügyvéd komoran szemlélte a papírköteget. Felemelte a felső lapot és olvasni kezdte. Amikor néhány perccel később megszólalt a telefon, közölte a titkárnőjével, hogy egyenlőre semmilyen hívást nem fogad.

Tovább olvasott. Egy alkalommal fölnevetett és megcsóválta a fejét.

– Vagy ügy!... Ügyes.

Vandorra pillantott.

– Az orvosi bizottság szakvéleményéről van szó, a Würzberger-ügyben.

Néhány oldallal később ismét felnézett.

– Valóban megtette volna ezt Reich tanácsossal, ha nem fogadja el a javaslatot?

– Ne pazaroljuk az időt hipotetikus kérdésekre. A lényeg az, hogy Reich tanácsos úr elhitte, hogy megteszem. És sietve elfogadta a javaslatot. Ami döntő volt az ügy kimenetele szempontjából és hozott valamit az iroda számlájára... hány százezret is, drága doktor úr?

– Valóban ne pazaroljuk az időt felesleges kérdésekre – mondta hűvösen az ügyvéd és tovább olvasott.

Mikor az utolsó oldal végére ért, egy ideig csendben ült, majd így szólt:

– Lebilincselő olvasmány. Kár, hogy nem az írói pályát választotta.

– Ahhoz talán jobban szabadjára kellene engednem a fantáziámat – vigyorgott Vandor. – Nem pedig ilyen szolgálai a valósághoz tartanom magam. Mert itt kizárólag olyan dolgokat írtam le, amelyeket írott dokumentumokkal, hangfelvételekkel vagy fotókkal bizonyítani tudok.

– Sejtettem, hogy nem irodalmi ambíciók vezérelték a tollát – mondta epésen az ügyvéd. – De valóban felhasználná ezt az anyagot, ha nem tenném meg azt a *kis szívességet*?

– Ismét egy hipotetikus kérdés, drága doktor úr...

– Legalább annyi vesztenivalója van mint nekem, ha ezeket a dolgokat nyilvánosságra hozza! Mert ugyebár ezzel próbál zsarolni?

Vandor megcsóválta a fejét.

– Dehogysis *próbálok*. Zsarolom, és kész! A svédekét és az általam beszerzett hangfelvételeket hagyja ki az ügyből. Igazán szerény kérés, ha meggondolja, hogy az anyagom milliókat ér.

Az ügyvéd nem szólt semmit. Hátradőlt a karosszékekben és tűnődve szemlélte látogatóját.

– Odaadnám a fél karomat, hogy megértsem az indítékait. Mert ugye, nemcsak pénzről van szó?

Vandor bocsánatkérően intett.

– Nem tudnék mit kezdeni a fél karjával, drága doktor úr.

Az ügyvéd morgott valamit, hogy ő sem tud sokat kezdeni vele. Majd fölállt, a páncélszekerényhez lépett, kinyitotta és az egyik polcra mutatott.

– Parancsoljon. Itt van minden. A fordítások is.

Vandor magához vette a magnószalagokat, valamint egy átlátszó fedelű műanyag dossziét, amely géppel írt íveket tartalmazott. Előhúzta a papírköteget és itt-ott beleolvasott a szövegbe.

Dr. Niedermayer kíváncsian figyelte.

– Érdekes anyag, nem gondolja?

Vandor vállat vont.

– Helyenként meglehetősen konvencionális – mondta. Majd kifejezéstelen hangon felolvasott egy részt.

– *Óh, folytasd, te, óh, meghalok, drága, óh, óh.* Az ügyvédre pillantott.

– A kevésbe személyes részekről hogyan vélekedik, doktor úr?

– Furcsa ügy... – mondta lassan az ügyvéd. – Két, nyilvánvalóan heteroszexuális hajlamú fiatal, segítkeznek abban, hogy egy béna férfi öngyilkosságot kövessen el egy stockholmi kórházban. Közben pedig hihetetlen nagy zsák pénzbe botlanak. Ugyanazon a napon, amikor saját számlájukra helyezik ezt az összeget itt Zürichben, Köhlerbe ütköznek. Látszólag egy közönséges éttermi veszekedés. De a két fiatal nem ért semmit. Különösen barátjuk viselkedését nem értik. Misztikus összefüggéseket sejtnek és *bármit* elképzelhetőnek tartanak. Egyszerűen, kedves Vándor, két nagyon ígéretes tanútól foszt meg minket.

– Sajnálom – mondta Vándor és az ajtó felé indult. Az ügyvéd megelőzte, és a kilincsre tette a kezét.

– Hiányozni fognak kitűnő szolgálatai. Végleges a döntése?

Vándor bólintott. Dr. Niedermayer még mindig nem szándékozott újtárra engedni. Sajnálkozva megcsóválta a fejét.

– Elsőrangú ajánlatot kellett, hogy kapjon. Mert úgy vélem, nem kifogásolhatta az általam biztosított anyagi feltételeket.

Vándor kedvetlenül nézte.

– Már rájött, hogy nem pénzről van szó. Elárulhatom, hogy kedvem lett volna az egész anyagot átadni a sajtónak. És ilyen módon vetni véget nemcsak a Köhler ügynek, hanem az egész tevékenységének.

Az ügyvéd megütközött arccal hallgatta.

– Nem tettem – folytatta Vándor. – De még megtehetem. Azt javaslom, hogy kezdje tisztességesebben intézni az ügyeit. Ne keressen egy újabb, magamfajta szarházi. Különben lehet, hogy börtönben, vagy valahol Dél-Amerikában lesz kénytelen eltölteni az utolsó éveit.

Pajkosan az ügyvédre kacsintott, aki nem tudta, mire vélje ezt az újabb fenyegetést.

– Az ördögbe is Vándor! Vallásos lett, vagy micsoda?

Vándor nevetett.

– Talán valóban az a legjobb, ha így gondol rám. Egy bigott alak, aki rossz szemmel nézi a működését és bármikor véget vethet neki.

Dr. Niedermayer értetlenül megcsóválta a fejét.

– Még egy kérdés, Vándor. Egyik alkalmazottam, a Köhler ügyvel kapcsolatban, Svédországba utazott. Tegnap beállított a stockholmi követségünkre, útlevél, pénz és repülőjegy nélkül. Tudja, hogy mi történt vele?

– Szegény Dietrich – mondta Vándor. – Megrázó hallucinogén élményben volt része. Bármit is mesél majd, ne higgyen neki! És ne hagyja, hogy újra mexikói gombákat egyen.

– Mi az ördögről beszél? – kérdezte ingerülten az ügyvéd.

– Hiszen azt kérdezte, mit tudok Dietrichről...

- És ez komoly válasz volt?
 – Nem.
 Dr. Niedermayer elvesztette türelmét.
 – Mit művel itt? A bolondját járatja velem?
 – Igen. Tudom, hogy rossz szokás.
 Az ügyvéd kitérte az ajtót.
 – Isten vele, Vandor. Kíváncsi lennék, hogy valóban kapott-e új munkát, vagy csak egyszerűen elvesztette a józan eszét.
 – Az egyik nem zárja ki a másikat – mondta Vandor.
 Kifelé menet egy pillanatra megállt és bizalmasan a titkárnő felé hajolt.
 – Viszontlátásra, Miesenberger kisasszony. Kitűnő munkát végzett. Ezentúl is mindenről tájékoztasson.
 Mielőtt a nő egy szót is szólhatott volna, Vandor elhagyta a helyiséget.
 – Mi volt ez?! – reccsent föl az ügyvéd.
 – Fogalmam sincs, dr. Niedermayer... – rebegte a titkárnő.
 Az ügyvéd egy ideig mereven nézte, majd belátta, hogy a nőnek valóban semmi fogalma nem volt a dologról. Ingerült pillantás vetett a kijárat felé.
 – Nagyon vicces – dörmögte és becsapta maga mögött az ajtót.

*

Vandorra vártak. A férfi azt mondta, hogy dél körül értük jön. Azt javasolta, töltsék városnézéssel a délelőtti órákat. Természetesen nem fogadták meg a tanácsot. Egyenesen abba az étterembe mentek, amit Vandor mutatott nekik és ahol, a megállapodás szerint, két órával később találkoznak majd.

Nem volt kedvük semmi mást tenni. Vagy egyáltalán bármit is tenni.

Az étterem népes belvárosi sétálóutcára nyílt és még teljesen üres volt. Leültek egy ablak melletti asztalhoz, csendben nézték az odakint hömpölygő tömeget.

Reggeli helyett sört rendeltek. Rögtön a fejükbe szállt.

– Most berúgunk – szögezte le Bengt.

– Be – mondta Katarina.

Újabb söröket és egy-egy vodkát rendeltek. Nem kellett szóba hozniuk, hogy ez egy Büttyök féle egyveleg volt.

Bengt ünnepélyesen megemelte poharát.

– Barátom!... Bármit is tettek veled a marslakók, mi bosszút állunk!

Majd fölhajtotta az italát és hozzátette:

– Hacsak nem ők a gyorsabbak. De materializálnak minket és a bolygójukra szállítanak. Aztán a helyi állatkertben mutogatnak. Az úrbéli gyermekek nagy örömére!

– A kevésbé sikeres életformák a tejútrendszerben feliratú ketrecben – mondta

Katarina csendesen.

Két órával később megpillantották Vandort az utca forgatagában. Nyugodt lépetekkel az étterem felé közeledett. Bengt éppen egy amerikai horrorfilm részleteit ecsetelte Katarinának. Földön kívüli lények emberi formát öltenek és átveszik egy békés kisváros irányítását, valahol a Sziklás hegységben. A fiú egy mondat közepén elnémult. Egymásra néztek és belátták, hogy az elmúlt két órában fenntartott mesterséges jókedvük semmivé vált.

– Ugyan már! – rikkantott Bengt. – Hiszen csak egy idősebb, barátságos érzelű marslakó közeledik, békés szándékokkal! Igazán nincs mitől félni.

De gyomortáji izmai más véleményen voltak. Remélte, hogy nem kell mindjárt hanyatt-homlok a mellékhelyiség felé rohannia.

*

A lovas fogat behajtott a kastély kapuján és az apát rögtön megpillantotta a herceget. Egy kerti széken ült a kavicsal felszórt udvaron, a bejárathoz vezető széles lépcső tövében. Akár egy öreg parasztember, aki a jól végzett napi munka után elüldögél a háza előtt. Katonák vagy szolganép nem látszott sehol. A herceg durva, agyagfoltokkal borított ruhát viselt, vigyorogva figyelte a közeledő kocsit. Egy idegen alighanem öreg és kissé hebehurgya kertésznek hitte volna, talán még ál-mában sem gyanította volna, hogy a kastély urát, valamint az ország uralkodóját látja.

A fogat, néhány méterre a hercegtől, megállt. Egy fiatal szerzetes, aki a kocsit vezette, lesegítette az apátot. Az fájdalmasan nyögött mikor a földre lépett.

– Nocsak! – kiáltotta a herceg, miközben látogatója elé sietett. – Hogyan lehetséges, hogy mindenható égi atyád olyan lábakat teremtett, amelyek néhány röpke évtized alatt használhatatlanná válnak? Nem tudott volna jobb munkát végezni?

A fiatal szerzetes, nem is sejtván, hogy a herceget hallja, megütközött arccal fordult felé.

– Miféle istenkáromló szavak ezek, öreg! Nem látod, hogy akihez szólsz, az a Nagytiszteletű...

A herceg élesen közbevágott.

– Micsoda ostobaság! Az istenkáromlás isten káromlás, akárkihez is szól az ember! Amennyiben *valóban* istenkáromlás. Elárulnád, fiatal barátom, miért lenne istenkáromlás szóvá tenni azt a nyilvánvaló ténytet, hogy ennek az embernek a lábai bizony már nem úgy működnek, mint azelőtt?

A szerzetes pulykavörös arccal készült visszavágni, amikor az apát a vállára tette kezét és határozottan így szólt:

– Ennyi elég! Ne hánytorgassunk teológiai kérdéseket Őfelségével.

A szerzetes most ugyanolyan döbbenetn nézett az apátra, mint az imént a her-

cegre.

– Öfelségével?...

A herceg bosszúsan megcsóválta a fejét.

– Átkozottul felesleges volt ezt elárulnod, öreg cimborá. Most aztán ítéletnapig várhatok őszinte válaszára. Elegem van Én-felségemből.

A megzavarodott szerzeteshez fordult.

– Fiatalember, ne legyél herceg, ha nagy leszel! Az emberek nem beszélnek majd veled.

Elmagyarázta, hol állíthatja le a kocsit és abrakoltathatja meg a lovakat. A szerzetes bizonytalanul az apátra nézett, aki bólintott, jelezvén, hogy a szerzetes kövesse az utasítást.

A két öregember pillantásával követte a fogatot, amíg az eltűnt a ház mögött.

A herceg törte meg a csendet.

– Azt hittem, hogy már nem látlak többé.

Az apát sóhajtott.

– El kellett jönnöm.

– Ajj! Ez vészjóslóan hangzik. Utolsó küldetés? Végső kísérlet arra, hogy megmentsd bűnös lelkemet?

– Nem – mondta zordan az apát. – Nincsenek illúzióim, hogy befolyásolhatlak. Ez már kizárólag terád és a Jóistenre tartozik.

– Amen... Akkor vajon miért jöttél?

Az apát még nagyobb sóhajtott és körülnézett.

– Fáradt vagyok. Leülhetnék valahol?

– Fájdalmaid vannak, ugye?

Az apát bólintott a herceg pedig gyorsan így szólt:

– Bocsáss meg! Csapnivaló házigazda vagyok. Ülj le itt egy pillanatra. Mindjárt visszajövök és keresünk majd egy kellemes kis helyet a kertben.

Az apát csodálkozva és némi irigységgel figyelte, amint a herceg, korát meghazudtoló fürgeséggel, fölzalad a hosszú lépcsőn és eltűnik a díszes ajtó mögött. Hiszen egyidősek voltak. Azazhog... *Christiannal* volt egyidős. A *herceg* még valamivel öregebb is volt. De vajon milyen idősnek tekintse ezt az *emberi alakot*, aki fölzaladt a lépcsőn? Ezt a *lényt*?

A herceg kisvártatva ismét megjelent. Ezúttal óvatosabban lépkedett lefelé, egy nagy serleg volt a kezében csordultig töltve valami zöldes színű folyadékkal. Az apát felé nyújtotta.

– Fenékig!

Az apát reflexszerű mozdulattal átvette a serleget, majd gyanakodva a hercegre pillantott.

– Mi ez?

A herceg elnevette magát.

– Csalódtam volna, ha nem így nézel rám! *Miféle ördögös mérget próbálsz be-
lém tukmálni?* Csak nyugalom. Ártalmatlan növényi kivonat. Kizárólag a fájdalom-
maidnak és a görceidnek van okuk félni tőle.

Az apát óvatosan kortyolt egyet. A zavaros folyadék enyhén kesernyés ízű volt,
de nem kellemetlen. Megcsóválta a fejét, mint aki meggyőződése ellen tesz vala-
mit, és fölajtotta az italt.

A herceg nevetve megdicsérte, majd hozzátette:

– Jobban gondját kellene viselned a testednek. Különösen, ha továbbra is kitar-
tasz mellett, hogy ez az egyetlen és utolsó tested... Továbbra is kitartasz?

Az apát bosszúsán válaszolt.

– Megígértem, hogy megkíméllek a hittérítéstől. Te is kímélj meg engem.

– *Én* nem ígértem meg semmit!– mondta harciasan a herceg.

Az apát visszafojtott egy ingerült megjegyzést, és így szólt:

– Ne veszekedjünk, mint két mogorva vénember.

– Nehéz lesz – kuncogott a herceg. – Hiszen mogorva vénemberek vagyunk.

Az apát bólintott.

– Akkor legalábbis egy dologban egyetértünk.

Megragadta a szék karfáját, hogy fölálljon. De nem volt szüksége a megszokott
erőfeszítésre. Mintha csak fölrepült volna. Döbönt ábrázattal állt. A fájdalmi
teljesen megszűntek. Erősnek és rugalmasnak érezte a testét.

A herceg elégedetten bólintott.

– Nem akartam túl sokat ígérni. Ezek a gyógynövények különbözőképpen hat-
hatnak különböző emberekre. Úgy látom, nálad teljes a hatásuk.

– Hihetetlen – rebegte az apát. Tett néhány gyors lépést.

– Ez nem valamiféle varázsital – magyarázta a herceg. – Nem leszel tőle sem
egészségesebb sem fiatalabb. Hatása rövidtávú. De hazavihetsz egy egész zsákkal,
ha úgy tetszik. Viszont nehéz lesz meglenned nélküle, ha rendszeresen használod.

– El tudom képzelni – mondta az apát, néhány tánclépés közben. – De elég ez a
kis kóstoló. Megtarthatod a zsákot.

– De hát miért? Nem *hosszabbítja meg* az életedet, amennyiben attól tartasz.
Csak éppen megszabadulsz sok, felesleges kínszenvedéstől, amíg arra vársz, hogy
égi atyád elé járulj.

– Nem kell. Úgy akarok meghalni, ahogy az nekem megadatik.

A herceg bosszúsán sziszegett egyet.

– Méghogy *megadatik!* Örült vagy! Ilyen okfejtéssel ruha nélkül járhatnál télvíz
idején – mivel neked a hideg *megadatott*.

– Az nem ugyanaz.

– Dehogynem! Elutasítasz valamit, amit égi atyád nagy gonddal és szeretettel
alkotott meg a harmadik napon. És mondá: *Íme, nektek adok minden maghozó fű-
vet az egész föld színén, és minden fát, amelyen maghozó gyümölcs van; ez legyen*

néktek eledelül... Ő úgy vélte, hogy ez jó. Te pedig finnyáskodsz!

– De hát ez nem eledel – mondta bizonytalanul az apát.

– Hát mi a szösz?

– Valamiféle bódító szer.

– Vagy úgy?! Tévedett volna égi atyád a harmadik napon? És észre sem vette a tévedését? Hiszen milyen lelkesen beszél *minden maghozó fűről az egész föld színén!* – Majd az apáthoz hajolt és csúfondárosan megkérdezte: – Vagy talán az állítod, hogy ezen maghozó fűvek némelyike az Ördög műve lenne?!

Az apát sóhajtott.

– Értelmetlen vita, jól tudod – sokkal jobban mint én – , számtalan mérgező növény létezik!

– Hát persze! De ezzel mit akarsz mondani? További tévedések a harmadik napon?

Az apát dühbe gurult.

– Csak azt akarom mondani, hogy ez egy értelmetlen vita! Nem várom el, hogy a teremtés megfeleljen korlátolt földi gondolkozásmodunknak. Üres és tartalmatlan logikánknak! Nem fogom hitemet ezen logika szerint kimutatható hibákkal méricskélni!

A herceg lebiggyesztette az ajkát.

– Nagy kár – mondta csendesén. – Kicsit vitatkozhattunk volna. A jó veszekedés felpezsdíti az ember véréét. Már vagy harminc éve hiányzik nekem egy jó kis civódás.

Megadóan széttárta a karját.

– Akkor nem marad más hátra, minthogy úgy tegyek, mintha nem az a mogorva vénember lennék, aki vagyok, és újra megkérdézzem, hogy mi járatban vagy. – Választ sem várva a kert felé mutatott. – Van egy kis lugas az orgonabokrok mögött. Ott elüldögélhetünk.

Majd ravasz pillantást vetett az apátra.

– Szamár az utolsó! – rikkantotta és nekiiramodott az orgonasor felé.

Az apát elnevette magát, nyugodt léptekkel utána indult.

*

Amikor Vador az asztalukhoz ült, Bengt elsietett a mellékhelyiség irányába. Vador sajnálkozva fordult utána, majd a lányra nézett.

– Talán nem a legmegfelelőbb alkalom megjegyezni, hogy nagyon jó itt a konyha.

– Hogy a fenébe ne? – mondta Katarina. – Jegyezd csak meg. Már megszoktam.

A férfi kérdően nézett rá. Katarina megrántotta a vállát és hozzátette:

– Zürichben, úgy látszik, mindig ez van. Ketten az idegösszeroppanás határán

állunk, egy harmadik pedig vidáman végigeszi az étlapot.

– Bütyökre gondolsz?

Katarina megadóan legyintett.

– Vannak még titkok a világegyetemben, amelyeket nem ismersz?

– Vannak – mondta Vandor és fölütötte az étlapot.

– Mit nem mondasz! – szólt színlelt megrökönyödéssel a lány. – Vajon miféle ócska titkok lehetnek azok?

– Sokfélék. Itt van például a halál. A legbosszantóbb az összes közül. Hosszú életet éltem, de még mindig nem sikerült rájönnöm, hogy mi is az tulajdonképpen. Egyszerűen minden véget ér? Vagy valami új dolog kezdődik? Jó lenne tudni. Megvan! Ropogós kacsasültet rendelék! Kitűnő volt, amikor legutóbb erre jártam.

Bengt falféher arccal tért vissza, és komoran szemlélte a férfit.

– No, megvagy az elintéznivalóiddal?

Vandor bólintott.

– Egyébként nem titok, hogy miről volt szó. Az elmúlt tíz napban lehallgatták a stockholmi lakásokat. Rendbe kellett hoznom az ügyet.

Döbenten hallgatták, amint előadta a lehallgatás okát és összefoglalta, hogy mit intézett az ügyvédi irodán.

– Ezek szerint te hallgattál le minket! – kiáltotta Katarina.

– Igazán nem akartam...

– Nem *akartad*?!

– Nem.

– Ezt úgy értsem – szólt Katarina élesen –, hogy *szándékosan ellenére*, vagy esetleg *véletlenül*, betörtél hozzánk és elrejtettél mikrofonokat?!

Vandor mosolyogva a fejét csóválta.

– Nem egészen. Amikor ez történt, még az ügyvédi iroda munkatársa voltam. Azóta viszont teljes egészében megváltoztattam az álláspontomat.

A lány megvetően fújta egyet.

– *Megváltoztattad az álláspontodat*?! Kedves tőled! Miután tíz napig hallgatóztál, aztán pedig megjelentél a török barátoddal, előadtátok azokat a gondolatolvasó mutatóanyagokat! *Megváltoztattad az álláspontodat*? Persze hogy megváltoztattad! Miután megértetted, hogy nálunk több pénzt találsz, mint a munkaadódnál!

Vandor egy ideig szótlánul ült. Majd rosszkedvűen megszólalt:

– Csalódní fogok benned, ha így folytatod.

– Valóban? Akkor talán arról szólj, hogy miért nem ti lehetnétek azok a közönséges gengszterek, akik a pénzünkre pályáznak?

Vandor fáradtan sóhajtott.

– Drága gyermekem... Ha ezt valóban így gondolod, ne velem gyere, föl a hegyekbe, egy isten háta mögötti falucskába, ahol vérszomjas rablóbandám a késeket köszörüli.

Katarina összeszorított szájjal hallgatott.

Csendben ültek, amíg a pincér Vandor elé nem helyezte a rendelt ételt. A férfi szomorúan szemlélte a pompásan elrendezett tálat.

– Majdhogynem elment az étvágyam – morogta. Majd szélesen elvigyorodott. – De csak majdhogynem!

Nagyot cuppantott és lelkesen falatozni kezdett. Aztán két harapás között újra megszólalt:

– Egyébként, amikor lehallgattalak benneteket, egy szót sem értettem az egész-ből. Akkor még nem beszéltem svédül.

A két fiatal egymásra nézett. Vandor tökéletesen beszélt svédül. Kijelentése, normális körülmények között, teljesen érthetetlen lett volna. De most már csak újabb változatát kapták annak, amit korábban átéltek. Amikor Bütök megszólalt németül. A kis török szakács pedig svédül...

Bengt idegesen fölnevetett.

– Szóval, valamikor tegnapelőtt tanultál meg svédül?

Vandor teli szájjal biccentett.

– Ehüm. Tegnapelőtt este, tizenegy óra tájban.

Újra hallgattak. Majd Katarina fojtott hangon szólt:

– Ritka hatásos nyelvtanulási módszered lehet. Mondanál róla valamit? *Hogyan* tanultál meg svédül?

– Tulajdonképpen nem helyes azt mondanom, hogy *megtanultam*. Inkább azt mondanám, hogy ajándékba kaptam. Akárcsak Bütök a német nyelvet és a távolkeleti harci tudományokat.

A lány igyekezett nyugodt maradni, hangja pillanatra elcsuklott, amikor megkérdezte:

– És ez hogy az ördögbe ment végbe?

Vandor a villájával rámutatott.

– Ez bizony jogos kérdés.

Bekapott egy falatot, és ugyanolyan könnyed hangon folytatta:

– De még nem kapsz rá választ. Én sem kaptam választ arra a kérdésre, hogy vajon elvetemült banditának tartasz-e vagy sem. De nem is várok választ. Ha velem jöttök, választ kaptok kérdésekre, ha nem, hát nem. Ha az előbbit választjátok, hamarosan visszatérünk a témára.

Katarina ingerülten azt felelte, hogy ebben az esetben Vandor fogja be a száját, és foglalkozzon átkozott kacsájával.

– Hiszen ezt teszem! – mondta a férfi. Majd megütközve a tényéjára meredt. – De mindjárt elfogy a kacska! Akkor pedig mihez tartsam magam? Megvan! Egy Käseshne-tortához fogom tartani magam! Mmm... Aztán elindulunk. *Herr Ober, bitte!*

– Meg akarom nézni a laboratóriumodat – mondta az apát. – Meg akarom nézni... a testet.

A herceg tekintete éberebbé vált.

– Miért?

– Szeretném *megérteni*, hogy mit tettél. Mindent. Lépésről lépésre.

– Miért?

Az apát habozott.

– Nevetni fogsz...

– Na és? Biztosan volt már megrázóbb élményben is részed, minthogy egy magfajta, alantas alak kiröhögött.

– Hát volt – mondta csendesesen az apát. Egy ideig gondolkozott, majd így szólt: – Szeretném *megérteni*, hogy az, amit tettél, *lehetséges*. Hogy ez valóban a *te műved*.

A herceg értetlenül nézte.

– Ki más műve lenne?

– Az ördögé.

A herceg kurtán fölnevetett.

– No lám. Megjósoltad, hogy nevetni fogok. Prófétai tulajdonságokkal rendelkezel, öreg cimbora.

– Nem volt nehéz megjósolni.

A herceg megcsóválta a a fejét.

– Tegyük fel, csupán a gondolatmenet kedvéért, hogy az ördög *létezik*... Komisz alak lehet, úgy vélem. És nem kevésbé ravasz. Hogyan lennél képes eldönteni, hogy valamilyen módon kihasználta-e engem? Lehet, hogy úgy használt ki, hogy magam sem tudok róla. Vagy lehet, hogy magam vagyok az ördög. Hogyan tudnád ezt *te* eldönteni?

– Nem állítom, hogy el tudom dönteni.

– De azért megpróbálok – nevetett a herceg. – Megint felteszem a legkedvesebb kérdésemet: Miért? Mit tennél, ha rájönnél – óh borzalom! – hogy az ördög szolgálatában állok?

– Nem tudom.

– Hát legalábbis nem vagy nagyravágyó – mondta a herceg. Majd hirtelen kifakadt: – Ez teljesen értelmetlen! Úgy okoskodsz, hogy vagy *lehetséges* az, amit tettem, vagy pedig az ördög műve. Szeretnéd *megérteni*, hogy mit tettem – *lépésről lépésre*, mint mondod, remélvén, hogy akkor majd kiderül, vajon benne van-e az ördög keze is a dologban. Így van?

Az apát kényszeredetten bölintott, aztán bizonytalanul hozzátette:

– Persze, nem gondolom, hogy ilyen egyszerű a dolog.

– Azt nagyon jól teszed! Mert lehetetlen bebizonyítani, hogy ez *lehetséges*. Nem fogod *megérteni*, hogy mi történt, kizárólag azért, hogy én elmondom, hogy mit

tettem. Azért, mert magam sem értem! Csak tudom, hogy működik a dolog. De ez nem olyan munka, mint például egy házat felépíteni. Amikor házat építesz, pontosan tisztában vagy minden munkamozzanat jelentőségével. A kész ház nem több, mint a munkamozzanatok összessége. Amit csinálok, másképp működik. Inkább a kertész munkájához hasonlítható. A kertész gondját viseli a palántáknak, megfelelő földbe ülteti őket, fényt és nedvességet biztosít a számukra, óvja őket a kártékony állatoktól és így tovább. Egyszóval, megfelelő feltételeket teremt ahhoz, hogy növekedjenek a palánták. De az a tény, hogy a palánták *növekednek*, végül is nem a kertész érdeme. Ez egy érthetetlen csoda. Nem fogod azáltal megérteni, hogy figyeled a kertészt.

Fölällt, a lugast körülvevő orgonabokrokhoz lépett, kezét könnyedén végighúzta a leveleken.

– Csoda. Talán Isten műve? Meglehet. De mindenképpen csoda. És mégis! Volt egy kertész – egy közönséges ember, nem varázsló és nem isten – aki a markába köpött és úgy intézte, hogy *ezen a helyen* jöjjön létre a csoda. Hogy pont itt, szépen, kör alakban, orgonabokrok nőjenek és kis lugast képezzenek. Hogy aztán két vénember itt elüldögélhessen és badarságokat beszélhessen.

Újra leült és széttárta a karját.

– Én is így dolgozom. Kihasználók bizonyos erőket, amelyek lényegéről sejtlem nem sincs. Csak annyit tudok, hogy *vannak*, és bizonyos fokig kihasználhatók, irányíthatók.

Az apát hevesen megrázta a fejét.

– A kérdés éppen az, hogy miféle erők ezek! Miféle erőkkal játszadazol? Jó erőekkel vagy rossz erőekkel?

– Már megint ezzel jössz! – kiáltotta bosszúsán a herceg. –Jó és rossz erők! Lá-rifári! Teljesen értelmetlen dolog! Vajon a kertész miféle erőekkel játszadazol? Szerinted biztosan csoda jó erőekkel. Hiszen a Jóistennek tetszetős dolog, hogy az orgonabokrok növekednek. Mellékesen szólva, vajon hány, a Jóistennek éppoly kedves, növényt mészarolt le a mi kertészünk, hogy idevarázsolja ezt a kis lugast? Végül is mindegy. A lényeg az, hogy te jó és rossz erőkről beszélsz és gyanítod, hogy én a rossz erőket használom ki. Vagy a rossz erők használnak ki engem. Vagy én magam vagyok a rossz erő. Tán maga az ördög vagyok! Huhu!

Heves mozdulattal az apát felé hajolt.

– Nevetséges! Akármit mondanék és akármit mutatnék neked, nem tudnék bebizonyítani semmit!

Az apát nyugodtan válaszolt.

– Nem kértelek arra, hogy bármit is bebizonyíts. Tudtam, hogy nevetségesnek fogod találni ezt a kérést. Nem szándékozlak az ellenkezőjéről győzködni. Még csak beszélni sem akarok erről. Azonban szeretnék végre választ kapni a kérdésemre. Megmutatod a laboratóriumodat? Elmondod, hogy mit tettél? Az összes

miértedtől függetlenül. Igen vagy nem?

A herceg szúrós szemmel nézte.

– Szentelenkedsz!

– Igen vagy nem?

– Nemcsak szemtelen vagy! Ez már valóságos felségsértés! Azt követeled, hogy ne gondolkozzam, ne beszéljek, ne tegyek föl kérdéseket! De rögeszmédet vegyem komolyan!?

Az apát elmosolyodott.

– Igen vagy nem?

A herceg mérges pillantást vetett rá, majd föl pattant és energikus léptekkel elindult a kastély irányába.

– Ha kettőnk közül valaki az ördöggel cimborál, az nem én vagyok – morogta anélkül, hogy hátrafordult volna.

Már az orgonabokrok mögött járt, amikor visszakiáltott:

– Na mi van? Elaludtál? Gyere már, mielőtt meggondolom magam!

Az apát villámgyorsan talpra ugrott és utána sietett.

*

A bérkocsi ezúttal is egy sötétkék Mercedes volt.

Vandor morgott valamit, hogy egy *traktort* kell vezetnie. Elmagyarázta, hogy a kis sportkocsikat szereti. Mégis kénytelen volt egy ilyen *otromba masinát* választani, tekintettel a kirándulás *csoportos jellegére*.

Katarina az első ülésről figyelte a férfit.

– Nemigen kedveled a társasági életet – mondta. – Egyetlen ágy van a házadban... Hátsó ülés nélküli autókkal járkálsz...

Vandor ránézett, de nem szólt semmit. Szokatlanul csendes volt az elmúlt órában, amióta elhagyták a várost.

Katarina úgy érezte, hogy felcserélődtek a szerepek. Amikor beült Vandor autójába, váratlanul olyan nyugalom szállta meg, amelyet már rég nem érzett. Belesüppedt a puha bőrülésbe és hirtelen – mintegy varázstsütesre és minden belső tiltakozás nélkül – elfogadta a jóleső gondolatot, hogy valaki más tartja kezében a sorát.

Arról szó sem volt, hogy növekedett volna a férfi iránti bizalma. Most sem bízott benne jobban, mint azelőtt. Vagyis egyáltalán nem bízott benne. A különbség csak az volt, hogy már nem törődött a dologgal. Lesz, ami lesz.

Vandor pedig ellenkező előjelű változáson ment keresztül. Teljes figyelmét a vezetésre fordította, csak nagyritkán ejtett el egy-egy megjegyzést. A lány érezte, hogy hallgatása mögött feszültség rejlik, amely percről percre növekszik. Nem a nyugtalansága vagy idegessége. Az ilyesmi távol állt ettől a férfitől. Csak a fe-

szültség. Magasfeszültség.

Bengt a hátsó ülésen ült. Mindkét kézzel Katarina háttámláját markolásza és az utat figyelte. Az autó legkevésbé sem emlékeztette traktorra.

Kacsaringós hegyi úton haladtak. Sűrűn váltották egymást az éles kanyarok és az alpesi táj egyre szédebb volt.

Vandor könnyedén és gyorsan vezetett. Minden kanyarban megtalálta a megfelelő bemeneti sebességet és sohasem kellett korigálnia.

– Nem először jársz erre... – mondta Bengt.

Inkább kijelentés volt mint kérdés. Vandor nem válaszolt. Aztán egy idő múlva mégis megszólalt.

– Nagyon sokszor megjártam már ezt utat. Nagyon, nagyon sokszor.

Volt valami drámai ebben a kijelentésben. Bengt bólintott Nem tudta, mit feleljen. Katarina szólalt meg, évődő hangon:

– Már megint keserűek vagyunk?

– Azok lennének? Nem tudom. Sok minden eszembe jut ezen az úton.

– Csupa szomorú dolog?

Vandor hosszan nézte.

– Nem. Csak egy szomorú dolog. Egy régi, nagy szomorúság.

– Hű, de romantikus! – mondta Katarina, de rögtön megbánta. Mert bármily patetikusnak is hangzott Vandor kijelentése, mégis a férfi első személyes hangú megnyilvánulása volt. A lányt bántotta saját ironikus megjegyzése, annak ellenére, hogy eddig ők sem kaptak mást a férfitől, mint hasonló, fölényes és ironikus megjegyzéseket.

Vandor futó pillantást vetett rá.

– Össze ne roppanj a felesleges lelkiismeret furdalástól. Keményebb dolgokat is túléltem már.

Katarinát meglepte, hogy ilyen könnyen átláttak rajta. És rendkívül felingerelte Vandor megjegyzése.

Sohasem fogja a pasas abbahagyni, hogy a saját tökéletességét fitogtassa?

Vandor most ismét Bengt felé fordult.

– Szóval, sokféleképpen utaztam már ezen az úton. Autóval, busszal, teherautóval, motorbiciklivel, hatos fogattal és konflissal.

– Konflissal? – mondta Bengt, csak hogy mondjon valamit.

– Ühüm... És lovagoltam is.

– Lovagoltál?

– Ühüm... Legtöbbször lovagoltam.

Bengt nem szólt semmit. Vandor folytatta:

– Nemsokára egy kis faluhoz érünk. Régebben ott cseréltek lovakat. Vagy ott éjszakáztak. A hátralévő útszakasz nem hosszú, de meredek és fárasztó. Csak a teljesen kipihent lovak voltak képesek arra, hogy fölbaktassanak.

– Mikor volt ez?

– Nem éppen tegnap. Ma már nehéz lenne jó hátaslovakat találni errefelé.

Nemsokára felbukkant a falu. Tucatnyi házból állt, lazán szétszórva a hegyoldalon és az út mentén. Mielőtt elérték volna az első házat, Vandor leállította az autót és kikapcsolta a motort. Teljes volt a csend. Bengtnek eszébe ötlött, hogy az elmúlt félórán egyetlen autóval sem találkoztak és egyetlen település mellett sem haladtak el. Aztán észrevette, hogy az országút egyszerűen véget ért a falunál. A házakon túl csak magányos keréknyom látszott, amely eltűnt a hegyek között.

Vandor kiszállt és lassan átsétált az út túloldalára, ahol félméter magas köperem választotta el a mély szakadéktól.

Bengt és Katarina követték.

Vandor jóleső nyögéssel nyújtózkodott egyet és így szólt:

– A falu neve Sperberschwert. Vagyis Karvalykard. Nem akarlak untatni benneteket azzal, hogy elmondom a név eredetét. Manapság a karvalyok és a kardok sem gyakoribbak errefelé, akár a jó hátaslovak...

Katarina gyanakodva figyelte. Nyugtalanította, hogy Vandor ismét magára öltötte a joviális mesemondó szerepét. Mintha most, röviddel a cél előtt, elbizonytalanodott volna, és húzni kezdené az időt.

– Miért álltál meg itt?

Vandor széttárta a karját.

– Gondoltam, megismertelek benneteket a környékkel. Pihenőt tartunk és körül-nézünk, mielőtt magunk mögött hagynánk Sperberschwertet – a civilizáció utolsó szerény kis bástyáját! Az utolsó helységet, amely még a térképeken fellelhető. Amennyiben a térképészek valamelyest is törődnek kis Sperberschwerttel. De akárhogy is van, a falun túl véget ér Svájc és saját birtokomra lépünk.

– Vagy úgy? Netán *Vandorland*? Amely sem Svájchoz sem a civilizációhoz nem tartozik?

– Nem kell túlzásokba esni. Úgy képzelem, hogy természetes kölcsönhatás van Vandorland és a világ többi része között.

Széles mozdulattal a házak felé mutatott.

– Nézzétek csak ezt a kis virágzó falut! Nem állna itt, ha elődeimnek, akik több mint háromszáz éve költöztek ide, nem lett volna szükségük pihenőhelyre, útban hazafelé. A falu a fogadó körül gyarapodott. A falu és a fogadó rég elvesztette a jelentőségét, egy ördögös találmány miatt, amelynek a neve automobil.

Katarina hitetlenkedő ábrázatára pillantott és felnevetett:

– Azt hiszed hazudok...

Katarina egy vállrándítással jelezte, hogy neki édes mindegy, hogy Vandor hazudik-e vagy sem. Aztán hozzátette:

– Nehezen tudom elképzelni, hogy valaki elköltözik egy helyre, és csak *azután* intézi el, hogy a hely elérhető legyen.

– Nehéz elképzelni? Kivitelezni sem volt könnyű! Fantasztikus vállalkozás volt. Egyszer majd elmesélem. Elődeim számára pontosan az volt a dolog lényege, hogy olyan helyet találjanak, amely a lehető legnehezebben megközelíthető.

– Hogyhogy az *elődeid*? – sóhajtott Katarina. – A családomról beszélsz?

– Nem... Nem a családomról beszélek. Helyesebb azt mondani, hogy az elődeim, de ez is pontatlan.

Hirtelen sarkon fordult, mint aki megunt a beszélgetést, és közölte, hogy ideje továbbindulni.

Lassan átgurultak a falun.

Az egyik háznál, amely sokkal régebbinek tűnt a többinél, véget ért a betonút.

– Ez a fogadó – mondta Vandor. – Már réges-rég le akarták bontani, de nem engedtem. Havonta nevetségesen magas összeget fizetek érte a falunak restaurációs segély címen. Szeretek betérni néha egy italra, és meghallgatni a legfrissebb pletykákat. Nem sok vendégük akad. Több alkalmazottam van odafent... – Katarinára kacintott –, ...odafent *Vandorland*-ban – kösz a nevet! – de azok túl nagy urak ahhoz, hogy itt megálljanak. Csak tovasuhannak elegáns autóikkal.

– A Nagyúr azonban elvegyül a nép között – mondta Katarina.

– Így is mondhatjuk. Habár a falusiaknak fogalmuk sincs arról, hogy ki vagyok. Különbösen aligha hallanék jó kis pletykákat a fogadóban. Mert Sperberschwert derék népe óvatossá fajta. Egyszer újságíróknak néztek, és majdnem elagyabugyáltak.

– Miféle pletykákról beszélsz?

– Természetesen a rólam szóló pletykákról! A *Vandorland*-ról szóló pletykákról. Arról, hogy miféle titokzatos dolgok történnek odafönt, a köd lepte hegycsúcson. Drakula kastélya! Frankenstein szörnyetege! A rettenetes havasi Yeti! A kékszakállú herceg. És így tovább. Sajnos az utóbbi időben unalmasabbá vált a dolog. Néhány évtizeddel ezelőtt a sperberschwerti nép azt a magyarázatot választotta, hogy valamiféle titkos állami kutatóintézet működik odafent. És emellett makacsul kitartanak. Atomhasogatás, meg efféle csacsкасások. Unalmas, nem gondoljátok?

Bengt csendesesen megkérdezte:

– Mikor érünk oda?

– Félóra múlva – mondta Vandor és hátrapillantott a fiúra. – Mi van? Rosszul vagy?

– Semmi baj – mondta Bengt, falfehéren.

– Ha akarod, megállhatunk egy kicsit.

– Menjünk.

Néhány perc múlva megszólalt:

– Megállnál?

Kivetette magát az autóból és hányni kezdett. Katarina leguggolt mellé, Vandor pedig a csomagtartónak támaszkodva így szólt:

- Ha felérünk, kapsz teát, amitől egy csapásra rendbe jössz.
- Fogd be a szád! – mondta a lány.
- Lágy, nyugtató hatású teát, mindkettőtöknek...
- Te nem vagy normális!
- Azt mondd? Hát akkor én is iszom egy bögrével.

Aztán csendben maradt.

Bengt egy ideig csendesen krákogott és szitkozódott, majd négykézláb félrekúszott, hátát a sziklafalnak vetve leült. Katarina mellé húzódott. Egy ideig maguk elé meredve, szótlánul ültek. Aztán Bengt fölneézett a férfitra és megkérdezte:

- Bütök ide indult?

Vandor bólintott.

- De hiszen még sohasem járt itt korábban.

– Nem – mondta Vandor. – És sohasem beszélt németül, és sohasem náspángolt el három tagbaszakadt nácit... *korábban*.

Bengt fáradt pillantással nézte.

- Szóval félóra múlva megérkezünk... És aztán mi lesz?

- Teázunk egyet.

Bengt behunyta a szemét.

- Elmész te a bűdös francba.

És Katarina megkérdezte:

- Jól szórakozol?

Vandor leült velük szembe a földre.

– Nem – mondta halkán. – Egyáltalán nem szórakozom. Eldöntöttem egy dolgot, amit már időtlen idők óta halogatok. Vagy legalábbis évszázadok óta. És ettől a döntéstől úgy megijedtem, hogy most hülyében viselkedem, mint valaha. Dehogysis szórakozom! Ugyanannyira fel vagyok zaklatva mint ti. Igyekszem úrrá lenni a dolgon. Például eltréfálkozni. Sajnálom. Ne haragudjatok. Közös érdekünk, hogy megőrizzük a nyugalunkat.

Katarina sóhajtott.

- Ha jól látom, átkozottul nyugodtak vagyunk.

- Jól van – mosolygott Vandor. – Maradjunk továbbra is azok.

Beszálltak az autóba és tovább indultak.

Bengt megköszöörülte a torkát és megkérdezte:

- Mi van, ha szembejön egy kocsi?

A kérdés indokolt volt. A kavicsos út, amely meredeken kigyózott fölfelé a hegyoldalon, alig fél méterrel volt szélesebb az autónál. Jobb kéz felé függőleges sziklafal emelkedett, a másik oldalon, olyan közel a kerekéhez, hogy a bent ülők nem is láthatták az út peremét, ködbe vesző szakadék.

– Nem jön szembe senki – mondta Vandor. – Odafent tudják, hogy jövünk. Amikor az imént megálltunk, fentről elindították a motorkerékpáros járőrt, hogy

megtudják mi a baj. Aztán látták, hogy újra elindultunk. És valószínűleg vissza-rendelték a motorost. Legalábbis a szabályzat szerint így kellett eljáruik.

Kitalálta Bengt következő kérdését és tovább magyarázott:

– Az embereim állandó megfigyelés alatt tartják ezt az útszakaszt. Végig az út mentén, Sperberschwerttől Vandorlandig, magas érzékenységű szenzorok vannak beépítve. Valamennyi mozgó tárgy helyzete, haladási iránya, sebessége és súlya pontosan leolvasható odafent, a képernyőkről. Úgyhogy, most alighanem nagy a nyüzsgés. Dugdossák vissza a konyakosüvegeket a bársekreényembe.

– Honnan tudják, hogy te jössz? – kérdezte Katarina.

– Nem lehetnek biztosak benne. De idegenek ritkán fordulnak meg erre felé. Az út nem véletlenül néz ki úgy, ahogy kinéz. Hiszen ki lehetne szélesíteni, lebetonozni és védőkorláttal ellátni. Más szóval: ki lehetne görgetni egy vörös bársonyszőnyeget a kíváncsiskodóknak. De alighanem látjátok, hogy *nagyon* el kell tévednie a turistának, vagy *nagyon* kíváncsinak kell lennie, ahhoz, hogy nekivágjon ennek az útnak.

Katarina nem szólt semmit.

Viszont tett valamit, amit az elmúlt percekben gondosan elkerült.

Balra pillantott. Majd rögtön visszafordította a fejét a sziklafal felé.

Bengt nem vetemedett ilyen vakmerőségre. Egyfolytában Katarina tarkójára bámult. És így szólt:

– Örültnek kell lennie... *Nagyon* örültnek.

Vandor helyeslően bólintott, és vigyorogva kettesbe váltott.

*

Több üres termen áthaladtak, amíg a zárt ajtóhoz értek. Az apát csodálkozott, hogy megérkezése óta, a hercegen kívül, teremtett lelket nem látott. Egyetlen katonát, szolgálót vagy fontoskodó udvaroncot sem.

Úgy tűnt, hogy egyedül vannak a kastélyban.

Amikor ezt szóvá tette a hercegnek, az megemelte a szemöldökét és így szólt:

– Csak nem hiányolod őket?

– Dehogyan.

– Akkor jó. Miért vegyem körül magam vigyorgó fajankókkal, akik úgy festenek és úgy viselkednek, mintha álarcosbálban volnának?

Az apát elmosolyodott.

– Úgy képzeltem, hogy minden valamirevaló uralkodó ilyen személyekkel szereti körülvenni magát.

A herceg haragos ábrázattal fordult felé.

– Micsoda? Újabb felségsértés?! Úgy értsem talán, hogy nem vagyok valamirevaló uralkodó?

– Ilyet gondolni sem mernék, fenség.

– Akkor vigyázz a nyelvedre, *drága barátom!* A hóhér azért mindig a közelben van... De komolyra fordítva a szót, mi örömöm lenne abban, hogy ezeket a naplopókat bámuljam? Ha valamelyik együgyű külföldi kollégám látogatásának örvendezhetek – akire mély benyomást tesz a fegyvercsörömpölés és akit lázba hoz a madárijesztők karneválja – hát előrendelem az ügyeletes fajankókat. De ha az ország irányításához van szükségem jó tanácsra, inkább kihajtok valamelyik faluba és eltöltök egy estét a fogadóban.

Visszafordult a nehéz tölgyfaajtó felé, kezét szeretetteljesen végighúzta a faragásokon.

– És ehhez mit szólsz?

Az apát nem tudta mit szóljon. Furcsa ajtó volt, nem vitás. Semmiféle látható zárszerkezettel nem rendelkezett, ellenben három jókora fakerék, hajókormányokhoz hasonlítható, meredt ki belőle.

– Magam készítettem – szolt a herceg. – Nézd csak!

Egymás után elfordította a három kereket, majd megragadta a középsőt és teljes testsúlyát belefektetve lassan kitérta az ajtót.

– Ravasz dolog – dünnyögte az apát és szemügyre vette a bonyolult fogaskerék-rendszert az ajtó belső lapján. – Sokféle tehetséged van, öreg cimbora...

– Tehetség! – fújta egyet a herceg. – Az meg micsoda? Egy kis figyelem és egy kis türelem. Ennyi az egész.

– Lehetséges – mondta az apát és körülnézett a félhomályos szobában. A padlón különféle szerszámok és fahulladékok hevertek, mintha a herceg az imént fejezte volna be munkáját. A helyiség túlsó végében pedig újabb zárt ajtó várta őket. Ez alkalommal a herceg előhúzott egy díszes rézkulcsot és bocsánatkérően megjegezte, hogy úgy ideje, mint kedve, zárat farigcsálni, sajnos, körülhatárolt.

Kinyitotta az ajtót és beléptek a következő szobába.

Az apátnak csak annyi ideje volt, hogy fölfogja, ez a helyiség, az előzőekkel ellentétben, semmilyen ablaknyílással nem rendelkezett. A következő pillanatban tompa robajjal bezárult mögötte az ajtó. A szobára teljes sötétség borult. Hallotta, amint elfordul a kulcs a zárban, aztán csend lett.

Kövő meredve állt. Majd megköszörülte a torkát és, amilyen nyugodtan csak tudta, megkérdezte:

– Mit csinálsz?

A padlón olajmécses lángja lobbant. A herceg, kezében a lámpással, fölegyenesedett.

– Nem akartalak megijeszteni.

Az apát fintorral jelezte, hogy erről nincs teljesen meggyőződve.

A herceg bosszúsán sóhajtott.

– Mindig így csinálom: Először bezárom az ajtót aztán meggyújtom a lámpást. Persze, ha tudtam volna, hogy félsz a sötétben, megváltoztathattam volna a szoká-

saimat...

Az apát elnevette magát.

– Őrizd csak meg a szokásaidat! Majd felvértézem magam.

A herceg vele nevetett. Majd hirtelen elkomorult és leeresztette a lámpást. Arcuk ismét sötétbe borult.

– Mi van? – kérdezte az apát.

– Semmi – mondta gyorsan a herceg. – Semmi, ami rád tartozna. Csak éppen eszembe jutott, hogy hiányozni fogsz majd.

Az apát lehunyta a szemét.

– *Kinek* fogok hiányozni? Christiannak? Brunónak? Vagy talán Ófelségének? Kinek fogok hiányozni?

A herceg csendesen így felelt:

– *Nekem* fogsz hiányozni. *Nekem*. Aki itt áll veled szemben, ebben a sötét szobában. És teljesen mindegy, hogy mi az ördögnek nevezel. Hülye pap. No, menjünk tovább!

Az apát nem mozdult. A herceg odalépett hozzá, belékarolt és gyengéden a következő ajtó felé húzta. Itt ismét megemelte a lámpást és titokzatosan barátja fülébe súgta:

– Az Ördögöt keresed? Akkor most jól vigyázz!

A következő szoba kisebb volt az előzőeknél, ellenben tele volt hanyagul összeszúfolt, különböző méretű ládákkal. A herceg körbesétált és megvilágította a ládák tartalmát. Az apát szorosan mögötte lépkedett és megértette, hogy a kastély kincseskamrájában járnak.

Hihetetlen mennyiségű drágaság volt összehalmozva a kis szobában. A ládák drágaköveket, pénzérméket, ékszereket, kis szobrocskákat és egyéb aranyból vagy ezüsből készült dísz tárgyakat tartalmaztak, minden válogatás nélkül.

Az apát taláalomra fölemelt egy tárgyat, egy hajlított pengéjű tört, és futólag szemügyre vette a fegyver drágakövekkel borított markolatát.

– Miért hoztál ide?

– Gondoltam érdekel a dolog.

– Nem gondoltad!

– Nem gondoltam? Lehet. Úgy értem a dolgot, hogy egyáltalán nem érdekel ez a sok holmi? Egy iciri-picirrit sem?

Az apát, egy bosszús mozdulattal, visszadobta a tört a ládába.

– No, most már elég! Mi értelme van ennek?

– Értelme? – csodálkozott a herceg és fölemelt egy aranypénzt. – Egy ilyen kis vacakért az emberek ölni képesek.

– Azt én is tudom! De miért hoztál ide? Tényleg azt hitted, hogy imponálni fog nekem ez a sok kacat?

A herceg megadóan széttárta a karját.

– Sohasem lehet tudni. De ha már így átláttál rajtam, elárulhatom neked, hogy ez a sok *kacat* egyetlen célt szolgál. Ha rablók tévednének ide, hát legyenek a vendégeim! Tömjék boldogan meg a zsákjaikat és siessenek haza. De eszükbe ne jusson, hogy találhatnak itt valamit, ami ezeknél a kacatoknál ezerszerre értékebb. Eszükbe ne jusson *továbbmenni!* Mi viszont továbbmegyünk.

Az apát csodálkozva nézett körül. Egyetlen ajtó nyílt csak a teremből, ugyanaz, amelyen át bejöttek. A herceg hamiskás mosollyal ismét belékarolt és a szoba túl-só végébe vezette. Tucatnyi díszes lándzsa állt ott, a falnak döntve.

– Válassz egyet!

Az apát, kényszeredett mosollyal, mint aki nem is érti és nem is kíván részt venni a játékban, az egyik lándzsára mutatott.

– No fogd meg! – mondta a herceg.

Az apát megemelte a zászlócskával teletűzdelt fegyvert.

A herceg lámpását a földre helyezte és, az apát mindkét csuklóját megragadva, a lándzsa hegyét a fal egy pontjára irányította, nem sokkal a mennyezet alatt, magasan a fejük fölött.

– Jól van. Most nyomd előre a lándzsát!

Az apát félszeg kísérletet tett.

– Erősebben!

A következő pillanatban a kő, amelynek a lándzsa hegye nekifeszült, megmozdult és lassan becsúszott a falba, sötét nyílást hagyva maga mögött. Fémes kattánás hallatszott.

– Kitűnő! – örvendezett a herceg. – Kinyitottad a zárat. Most már csak ki kell tární az ajtót.

A fal tövébe tolta a lámpást, leguggolt mellé és olyan ábrázattal nézett vissza az apátra, mint egy gyerek, aki valami olyasmit akar mutatni, amire nagyon büszke.

– Itt az ajtó!

Mutatóujjával követte a falon végighúzódo számtalan repedések egyikét. Mozdulata a fal tövében kezdődött, majd leírt egy félkört, amelynek legmagasabb pontja fél méternyire volt a föld szintjétől, és újra a padlónál végződött.

– A nagy egérlyuk. Megpróbálok kinyitni?

Az apát kézmozdulattal jelezte, hogy nem tart igényt erre a megtiszteltetésre. A herceg megrántotta a vállát és lekuporodott a földre. Mindkét talpát annak a falfelületnek feszítette, amelyet az imént körülrajzolt. Lassan és hangtalanul, mintha olajozott síneken csúszott volna, a nagy sziklatömb befelé kezdett siklani. A herceg tovább feszítette, mindaddig, amíg derékig eltűnt a félkör alakú nyílásban. Majd felkászálódott és mély meghajlással így szólt:

– Fáradjon be Őeminenciád!

Az apát rövid tétovázás után a padlóra ereszkedett és átkúszott a keskeny nyíláson. A herceg követte.

Szűk folyosón álltak, amely néhány lépésnyire tőlük teljes sötétségbe borult. A herceg átnyújtotta az apátnak a lámpást és eltorlaszolta maguk mögött a bejáratot.

– Maradj mögöttem és vigyázz, merre lépsz! Ez a folyosó nem előkelő vendégeknek készült. Egyáltalán nem vendégeknek készült. Te vagy az első.

Az apát csendesen lépkedett mögötte. Más választása nem is lehetett, hiszen a folyosó olyan keskeny volt, hogy egymás mellett nem fértek volna el. A herceg, könnyed társalgási hangnemben, tovább beszélt.

– Miután a hercegi pályát választottam, sok minden megváltozott. A mozgási szabadságom beszűkülött. Nem tehettem meg, hogy csak úgy hetekre eltűnjek, amikor kedvem tartja. A műhelyem, fönt a hegyekben, nem volt biztonságos. Természetesen kellően álcáztam, de előbb vagy utóbb megeshetett volna, hogy valaki véletlenül rábukkan. Tehát be kellett rendeznem egy új laboratóriumot, a kastély közelében.

A folyosó egyre meredekebben lejtett. Az apát fél kézzel a falnak támaszkodott, minden lépésére ügyelnie kellett.

– Nehéz költözés volt. De most már biztonságban érzem magam. Azt hiszem, egy ideig itt maradok. Néhány évszázadig.

Észrevette, hogy az apát lemaradt. Megfordult és bevárta.

– Egy földalatti barlangrendszer felé haladunk. Amikor felfedeztem, hogy ilyen közel húzódik a kastélyhoz, egyszerűen megépítettem ezt a folyosót. No, azért nem volt olyan egyszerű. Eltartott néhány évig. Könnyebb lett volna fordítva csinálni a dolgot. A kastélyt költöztetni a laboratóriumhoz. Egyszerűen egy új kastélyt építeni a hegyekben, a laboratórium fölé. De ez végső bizonyítéka lett volna annak, hogy a herceg meghibbant. Ami persze, mit sem számított volna, de attól tartottam, hogy valaki talán a költözés tulajdonképpeni okáról kezd gondolkodni. És esetleg rájön valamire... Nem vállalhattam ezt a kockázatot. Mert a laboratórium az egyetlen gyenge pontom. A tartály és a test...

Csendesen kuncogva folytatta:

– Bárcsak valóban az Ördöggel szövetkezhettem volna! Akkor megkérhettem volna, hogy kölcsönözzön nekem egy kisördögöt, aki minden kíváncsiskodót rögtön varangyos békává változtat. De az Ördög nem hallatott magáról. Úgyhogy kénytelen voltam ásót ragadni és saját kezűleg nekiállni. Odalent mutatok majd neked néhány ügyes fűrő- és kötőreő alkalmatosságot. A tartályokat egy másik irányból hoztam le, aztán pedig eltorlaszoltam valamennyi természetes bejáratot.

A keskeny folyosó hirtelen véget ért. Hatalmas barlangterem bejáratánál álltak. A herceg átvette a lámpást, belépett a terembe és nekilátott meggyújtani a számtalan viaszgyertyát, amely a falak mentén volt elhelyezve.

A lassan erősödő fényben kirajzolódtak a terem közepén felhalmozott tárgyak körvonalai. Majd a részletek is láthatóvá váltak. Az apát óvatosan előre lépett. Asztalok és polcok álltak ott, telezsúfolva a legkülönbözőbb tárgyakkal. Mielőtt

bármit is közelebről megszemlélhetett volna, figyelmét két sötét árnykép vonta magára, a terem továbbra is félhomályba vesző túlsó végében. Szorosabban magára húzta a köpenyét. Mint két hatalmas, négyszögletes sirkő tornyosult ott ez a két tárgy, szöges ellentétben a terem közepén hanyagul összehalmozott holmikkal.

A hercegre pillantott. Az már egy ideje megszakította munkálkodását, feszült mosollyal figyelte őt.

– Ezek a... tartályok?

A herceg kurtán biccentett, és újra a gyertyák felé fordult.

Az apát az asztalokat és polcokat kerülgetve, anélkül, hogy bármihez is hozzáért volna, közeledett a két tartály felé. Néhány lépésnyi távolságra megállt. A két tárgy jóval a feje fölé magasodott és egy-egy földig érő fekete bársonylepellel volt letakarva.

Bizonytalan pillantást vetett a herceg felé. Az minden figyelmét továbbra is a gyertyáknak szentelte, majd, mintegy megérezve barátja pillantását, így szólt:

– Ünnepi világítás. A tiszteletedre.

– Nincs rá szükség.

– Dehogyan nincs – vigyorgott a herceg.

Percekig tartott, amíg az összes gyertyát meggyújtotta. Két hosszú, töretlen sorban húzódtak a terem mindkét oldalán, valamint félkör alakú ívben a terem végében, a tartályok mögött.

– Hát akkor itt vagyunk! – csapta össze kezét a herceg. – Vágjunk rögtön neki az Ördög keresésének?

Az apát tétova mozdulattal a tartályokra mutatott és rekedtes hangon megkérdezte:

– Megnézhetném?

– Melyiket? Az enyémet vagy a tiédet?

– Ne nevezd az *enyémnek!* – tiltakozott az apát.

– Igenis annak nevezem! Kizárólag neked készítettem. Ameddig még evilági életednek örvendezhettek, a *tiédnek* fogom nevezni.

Odalépett az egyik tartályhoz, mindkét kézzel megragadta a fekete leplet és erőteljes mozdulattal a földre rántotta.

– Ez a *tiéd!*

Az apát ösztönösen hátrahőkölt.

A tartály üvegből készült. Hozzávetőlegesen három méter széles volt és ugyanolyan magas. Három erős vaspánt futott körbe az oldalán és színültig volt töltve egy zöldesen fénylő folyadékkal.

A herceg megkopogtatta a tartály üvegfalát.

– Jól sikerült darab. Egyenletesebb üveg nem létezik. Magam ellenőriztem az elkészítés teljes folyamatát. Egybe van öntve és közel két hüvelyk vastagságú. A vaspántokra tulajdonképpen semmi szükség. De miért ne? Hiszen nemcsak né-

hány röpke évtizedre terveztem.

Az apát már közvetlenül a tartály mellett állt. Karját lassan megemelte, tenyerét az üveglapra fektette. Egy ideig mozdulatlanul állt, majd megszólalt:

– Miféle folyadék ez?

– Ugyanaz, mint ami a másik tartályban van. Minek nevezzük? Az élet vize? A halál vize? Vagy talán a halhatatlanság vize?

– De miért van megtöltve ez a tartály?

– Micsoda álszent kérdés! – nevetett a herceg. – Hiszen mondtam már, hogy ez a tiéd. Rád vár! Állandóan frissen tartom, hátha egyszer mégis kedved támad megmártózni. Hátha meglépsz az utolsó kenetről és, sarkadban a kaszás emberrel, betántorogsz ide. Akkor már késő lenne elkezdni főzőcséskézni. Mert csakis *meghosszabbítani* tudom az életedet. Föltámasztani nem tudlak. Úgyhogy gondold meg a dolgot, *mielőtt* meghalsz. Utána már hiába siránkozol.

Az apát bágyadtan elmosolyodott. Nem felelt a herceg kihívására. Pillantását a másik tartály felé fordította, arca elkomorult.

A herceg fél kézzel megmarkolta a tartályt borító fekete leplet és lassan húzni kezdte.

– No tessék... Ha valóban látni akarod.

A nehéz lepel hangtalanul átsiklott a tartály tetején és a földre hullott.

Az apát felkészült arra, hogy mit fog megpillantani. A tartály tartalma láttán mégis olyan heves szédülés fogta el, hogy a herceg kénytelen volt megragadni a karját, nehogy egyensúlyát veszítse.

Hosszú ideig csendben álltak egymás mellett. Az apát lehunyt szemmel és mélyeket lélegezve igyekezett visszanyerni önuralmát. A herceg széket tolt mögé. Az apát leült. Sokáig nem moccant. Majd ismét kinyitotta a szemét.

A test álló helyzetben lebegett a tartály közepén. Karja és lába szélesen kitérve. A tiszta, világoszöld folyadék minden részletet felnagyított. A bőr csont-fehéren fénylett. A szemek csukva voltak, a száj pedig félig nyitva. Az arc nyugodt és békés.

Egy gipszszobor, gondolta az apát. Nem test. Nem egy ember. Legkevésbé pedig élő ember.

Egy emlékkép bukkant elő vándoréveikből.

Kis állatkák, üvegcsékben tartósítva. Már nem emlékezett, hogy mikor és hol látta őket. Mindegyik üvegpalackon egy-egy címke.

Itt is csak ez hiányzott. Egy címke:

Christian Tsudachachi. Udvari asztrológus. Született: 1202. Meghalt: Dehogy.

Nem tudta, hogy sirjon, vagy nevéssen-e. Meneküljön-e, vagy pedig pusztá kézzel próbálja szétroppantani a tartályt. Így hát mozdulatlanul ült és rezzenéstelen arccal meredt egykori barátja egykori testére.

Valami mást vártak, mint egy újabb takaros svájci falucskát. De eltekintve az odavezető úttól, Vandorland semmiben sem különbözött a többi kis helységtől, amelyek mellett korábban elhaladtak.

Másfél tucat fehérre meszelt házikó a hegyoldalon. Csendes és kihalt.

Az egyik háznál, amely egy sziklafal tövében épült, és a többi háztól semmiben sem különbözött, Vandor megállt és kikapcsolta a motort.

– Megérkeztünk.

Bengt és Katarina bizonytalanul körbenéztek.

– Nem fogadnak valami nagy örömjongással – dünnyögte a fiú.

– Sehogysen szoktak fogadni.

Katarina értetlenül megcsóválta a fejét.

– Valóban vannak itt emberek?

– Hiszen látod az autókat...

A lány elhúzta a száját. Több ház előtt is autók parkoltak. És valamennyi házhoz zárt garázs tartozott. Több jármű is lehetett a faluban, mint amennyi látható volt. A kísérteties nyugalom ellenére úgy tűnt, hogy Vandorland lakott.

Kiszálltak. Vandor mélyet lélegzett. És jólesően így szólt:

– Sokan figyelnek most minket. Gyorsan meg kell mutatni, hogy nem véletlenül tévedtünk ide. Különbözik hamarosan néhány udvarias, de roppant határozott úriemberrel lesz dolgunk. Akik tájékoztatnak minket, hogy magánterületen tartózkodunk, és megkérnek, hogy mielőbb távozzunk. Fegyvert viselnek – ez nem derül ki, ha nincs rá szükség –, és teljesen törvényesen járnak el. Ez valóban magánterület.

Bengt és Katarina kellemetlen érzéssel figyelte a szomszédos házakat. Az elfüggyönözött, virágokkal kirakott ablakok, már a legkevésbé sem tűntek pittoreszkeknek.

Vandor láthatóan remekül érezte magát.

– Most nagyon török a fejüket – vigyorgott. – Még sohasem hoztam ide vendégeket.

Bengt megköszöri a torkát, olyat kérdezt, amin mindketten gondolkoztak.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy az alkalmazottaid nem ismernek meg?

– Így van – bólintott Vandor.

Egyikük sem tette föl a kérdést, hogy ez hogyan lehetséges. Ellenben Bengt megkérdezte, miként fogja bizonyítani az embereinek, hogy ő kicsoda.

– Már elkezdtem megmutatni – felelt Vandor. – Azáltal, hogy a megfelelő háznál álltam meg. Az összes többi épület a személyzeté. De a végső bizonyítékot úgy szolgáltatom, hogy bemegyek a házba, anélkül, hogy kioldanám valamelyik riasztóberendezést. Akkor mindenki fellélegzik, és megérti, hogy hazajött a háziúr. Így működik ez már ősidők óta.

Nem törődve kételkedő ábrázatukkal, elindult a ház felé.

Egy külső és két belső ajtón haladtak át. Mindhárom bonyolult kombinációs zárrakkal működött.

– Megtörtént a bemutatkozás – szolt Vandor miután a harmadik ajtót kinyitotta. – Minden lámpa zöld fényt mutat a kontrollszobákban.

Tágas nappaliba léptek. A bútorzat néhány foteleből, kis asztalból, valamint a falakat teljesen betöltő könyvespolcokból állt. Katarina pillantása megakadt egy olajfestményen, amely az egyetlen szabad falfelületen lógott. Impresszionista stílusban készült tájkép volt. Vandor, aki figyelte a lányt, közölte, hogy a kép Cézanne munkája. *Természetesen* eredeti.

– Ühüm – mondta Katarina.

Vandor javasolta, hogy foglaljanak helyet – ezt egyikük sem tette meg –, és megkérdezte, hogy kérnek-e valamit enni vagy inni.

– Bármit rendelhetünk – magyarázta. – Vandorlandnak kitűnő konyhája van. Hacsak nem háztartási kekszet és vegyes gyümölcslekvárt kívántok. Az nincs.

Katarina ingerülten rászólt.

– Most már elég! Itt vagyunk. Ezt akartad. Halljuk, miről van szó!

Vandor mélyet sóhajtott.

– Jól van. De még szükségem van egy italra.

Eltűnt a szomszédos szobában, egy üveg whiskyvel és három pohárral tért vissza.

– Tényleg nem kértek egy kupicával?

– De kérünk – mordult egyet Katarina.

Vandor mindhármuknak töltött és megemelte poharát.

Páhi István fotógrafikája

– Örülök, hogy itt vagytok.

Miután felhajtották az italt, intett a vendégeinek, hogy kövessék.

Első útjuk a konyhába vezetett. Faltelefonhoz hasonló kis készüléken Vandor megnyomott néhány gombot és közölte, hogy kikapcsolt még egy riasztó berendezést. Majd az éléskamrába léptek, ahol az egyik polc, további gombnyomások hatására, hangtalanul félresiklott és láthatóvá tett a keskeny átjárót, amely egy még kisebb helyiségbe nyílt.

Bengt mormogott valamit kínai szelencékről, elsősorban azért, hogy hallja a saját hangját. Vandor pedig fölhajtott egy csapóajtót a padlón, és a létra segítségével leereszkedtek a pincébe.

Hatalmas helyiségbe értek, amely a ház alapterületével azonos méretű lehetett, teleszűfolva a legkülönfélébb holmikkal. A világítást egyetlen, csupasz dróton lógó, halovány égő biztosította. Vandor nagy nehezen átevickélt az egymás hegyén-hátán heverő ládák, kartondobozok, bútorok és bőrdöngök tömkelegén. A helyiség egyik sarkába érve, megtisztította a fal mentén a padlófelületet, majd megragadott egy polcot és fél méternyire elhúzta a faltól. Intett a vendégeinek, hogy lépjenek közelebb.

A polc és a fal közötti keskeny nyílásban szinte teljes volt a sötétség. Eltartott egy ideig, amíg Bengt és Katarina szeme hozzászokott a gyenge fényhez. Akkor pedig megértették, hogy egy óriási páncélajtó előtt állnak. Bengt előrenyújtotta a kezét és megérintette a hűvös acélt. Mintha meg akart volna győződni arról, hogy az ajtó valóságos.

– Hát igen – szólt Vandor. – Itt következnek Vandorland nehezebben elérhető részei.

– Mi van odabent? – kérdezte Bengt alig hallható hangon.

– Mindenféle *kacat* – ahogy egy öreg barátom nevezte a dolgot. Ali Baba barlangja, Fort Knox és a Louvre.

Mozdulatlanul figyelték, amint a számtárcsákat a megfelelő helyzetbe fordította és lassan kitérte a nehéz ajtót. Beléptek. Vandor fölkattintott egy kapcsolót, vakító fény töltötte be a termet. Hunyorogva körbenéztek és rögtön megértették Vandor hasonlatait.

Az egyik fal, mintha aranyból lett volna. A teljes falat betöltő és mennyezetig érő polcokon, szorosan egymás mellett, aranyrudak álltak. Mintha az aranyrudak számát a falfelület mérete határozta volna meg.

Szemközt, háromszintes állványrendszeren, festmények sorakoztak. Azok a képek, amelyek nagyobb méretüknél fogva kilógtak a sorból, arról tanúskodtak, hogy a gyűjtemény javarészt régi olajfestményekből állt.

A helyiség végében pedig megpillantották Ali Baba barlangját – színültig töltött régimódi acélveretes kincses ládákat. A ládák között a földön drágakövek és aranyérmék hevertek, mintha a ládák tartalma kicsordult volna.

Katarina idegesen fölnevetett.

Úgy festett ez a kép, mintha egy kalózfilm díszletének szánták volna. Azzal a különbséggel, hogy a *kacatok* ezúttal valódiak voltak. A lánynak efelől semmi kétsége nem volt.

A terem közepén márványszobrok és régi páncélruhák álltak.

– Elfelejtetted megemlíteni a Brittitish Múzeumot – szólta Katarina halkán.

Vandor széttárta a karját.

– A könyvelés mindig gyenge pontom volt.

Majd arra az embermagas páncélszekrényre mutatott, amelyik a bejáratnál állt.

– Hiszen a Wall Street-et is elfelejtettem. Részvények, értékpapírok, satöbbi.

Katarina komoran biccentett.

– El tudom képzelni. Az anyagi helyzeted konszolidálnak tűnik. De mi a francot keresünk mi itt?

Vandor fölnevetett.

– Erről a kérdésről ugyanaz a régi barátom jut az eszembe, akit az imént említettem. Ő is nagyon fölháborodott, amikor egy ehhez hasonló helyiségbe vezettem. Úgy gondolta, hogy imponálni akarok neki. Erről szó sincs. Egyszerűen erre vezet az út. De ezek után azért remélem, hogy már nem gyanakodtok arra, hogy a pénzetekre pályázom.

– Térj a tárgyra – mondta Katarina.

Vandor egy ideig csendben szemlélte a lányt. Katarina egy pillanatra ismét megérezte azt a feszültséget, ami a férfi magabiztossága mögött rejtőzött.

– A tárgyra? No igen. Mindjárt ott leszünk. Csak egy szerény kis ajtó választ el minket a *tárgytól*.

Könnyedén meghajolt a lány előtt és karját nyújtotta, mintha táncba hívná. Majd a terem túlsó végébe vezette. Egy halom régi fegyver hevert a sarokban. Valamint néhány díszes lándzsa, a falnak döntve.

Vandor a lándzsákra mutatott.

– Válassz egyet!

*

Folytatása következő lapszámunkban